

A bright sun in the top left corner of a blue sky, with several white, fluffy clouds scattered across the lower half of the image. The sun creates a lens flare effect.

Szeretet és szenvedés

Utam a megszabaduláshoz

Nooshin Mehrabani

A fordítás alapjául szolgáló kiadás:

Nooshin Mehrabani: Love and Suffering, My road to liberation

First edition: 2009

ISBN: 978-81-7208-626-8

Sri Sathya Sai Sadhana Trust, Publications Division

Prasanthi Nilayam – Pin Code 515134

STD: 08555 ISD: 91-8555

Phone: int. code + 287375 Fax: int. code + 287236

Fordította: Szereret Iskolája, Tordai Szabolcs

Lektorálta: Hettmann Péter

©All rights reserved

©Minden jog fenntartva.

Köszönetnyilvánítás

Mint mindig, először is köszönet szeretett Bhagawan Sri Sathya Sai Babának, aki minden szív lakója. Megtanított, hogy nem számít mennyire érezzük magunkat összezavarodva, ha a hívői vagyunk, mindig megtalál bennünket és visszaterel a helyes útra. Köszönöm Neki ezt az életet, amiben megengedte, hogy megismerjem Őt. Megmutatta mi a különbség a között, hogy tudomásom van Istenről vagy hogy tudom, hogy ki Isten. Könyvek sokasága segít bennünket, hogy megismerjük Istent, de csak a tapasztalások engedik meg, hogy valóban megismerjük Őt. Hálás vagyok az összes tapasztalásomért, amit Swamitól kaptam, ezek voltak a legjobb tanítóim.

Köszönettel tartozom a barátnőmnek és Sai nővéremnek, Julia Hall-nak, aki több mint hat éven keresztül hallgatta a történeteimet és segített, hogy megtaláljam a kellő szavakat, mellyekkel el tudom mesélni azokat, és ez alatt közösen osztoztunk az örömben, a bánatban és az Isten felé érzett szeretet szentségében.

Hálámat fejezem ki Charles Ogada Atya iránt, aki a Szent Lélek Atyák rendjének katolikus papja Nigériából és akit Swami tett az előszó megírójának eszközévé. Tudom, hogy a bölcsessége és a tudása a vallások egyetemességét illetően segít az embereknek, hogy Swami tanítását lássák a könyvben és ne egy személyes történetet.

Swami azt mondja: „Az élet egy kozmikus színpad, amin mi vagyunk a színészek.” Köszönöm mindenkinek, akik az életem során eljátszották azt a szerepet, hogy közelebb kerüljek Istenhez. Ez a könyv nem azt a célt szolgálja, hogy ítélek mások felett vagy hogy megbélyegezzem őket vagy saját magamat. Ellenkezőleg, azt remélem, hogy megosztván a tapasztalataimat, melyek által megismertem Istent, másoknak is a hasznára válik, hogy a maguk útján közelebb kerüljenek Istenhez. Swami megtanított rá, hogy én is egy színész vagyok az Ő színjátékában. A Kegye által megáldott, hogy eljátszhassam az egyik szerepet.

A színdarab az Övé, a szerep az Ő ajándéka, a forgatókönyvet Ő írta, Ő a rendező, Ő dönt a jelmezekről és a dekorációról, a gesztusokról és az árnyalatokról, a belépésről és az kimenetelről. Jól kell játszani a szerepet és elnyerned a jóváhagyását, mikor legördül a függöny. Érdemeld ki, hogy magasabb és magasabb rendű szerepet játszhas el a hatékonyságod és a lelkesedésed által. Ez az élet célja és értelme.

– Baba (Compendium of the teachings of Sathya Sai Baba)

Bevezető

Ahogy azt egy szent muzulmán mondta: aki vezető nélkül utazik, kétszáz évre lesz szüksége, hogy megtegyen egy kétnapos utat. Ez az állítás méginkább érvényes a spirituális ösvényen járókra, ahol számtalan az útirány és az út olyan, mintha borotvaélen menne az ember. Ez a könyv egy lélek Sathya Sai Babával való utazásáról szól.

Előszó

1991-ben hallottam először Sri Sathya Sai Babáról. Egy évvel később megjelent az álmomban és azt mondta: „Tíz év múlva egy könyvet fogsz írni. Tudod, hogy mi lesz a témája?”

„Természetesen, Te leszel Swami” - válaszoltam. Ő mosolygott és megáldott.

2002-ben kezdtem el írni ezt a könyvet, mialatt Vancouverben, Kanadában éltem. Azt a címet választottam neki, hogy „Szeretet és Szenvedés: Utam a megszabaduláshoz”, mert ezeken keresztül hozott Swami közelebb magához és felébresztett, hogy meglássam az igazságot.

Mikor Swami eljött hozzám, a fizikai világ volt az egyedüli, ami számomra létezett. Az élet spirituális aspektusa nem volt jelen az életemben. Swami szavaival élve: „jobban érdekelt a teremtés, mint a Teremtő.” Ahogy Swami közelebb vitt magához a satsang (jó társaság), az interjúk, személyes megtapasztalások, a seva lehetőségek (önzetlen szolgálat) és az álmokon keresztül, körbeölelt engem az Isteni Szeretetével. Eközben úgy éreztem, felgyorsította a karmámat (múltbéli cselekedetek eredménye), ami sok fájdalmas élményt okozott, de segített, hogy elengedjem kötődésemet a világi élethez.

Amióta csak az eszemet tudom, az önzetlen szeretet után kutattam, azt gondolván, hogy ezt meg lehet találni az emberi kapcsolatokban – férj és feleség, édesanya és gyermeke, két jó barát. Nehéz volt megérteni, hogy az emberi kapcsolatok feltételeken alapszanak, úgy gondoltam, hogy ki tudok mellettük tartani és tökéletessé tudom őket tenni. Mint a legtöbbünk, én is a körülöttem lévő emberek cselekedeteire reagáltam, mintha mindez tőlem különálló dolog lett volna. Nem láttam Istent mindenkiben. Nem láttam azt,

hogy Isten mindenkiben ott van legbelül és egy szerepet játszik. Ez nagyon sok fájdalmas élményt okozott nekem.

Az emberek makacsul ragaszkodnak ahhoz, amit már megszoktak, még ha fájdalmas is. Így az „ébredésem Isten felé” vezető út elején, még Swami szeretete sem volt elég, hogy megváltozzam. A szenvedés volt a legjobb eszköz. Ez a megannyi szenvedés összetörte a szívemet hogy megnyíljon, ami számomra az egyedüli út volt, hogy az Isteni fény beáramoljon a szívembe. Swami azt mondja: „Az Isten, Szeretet”. Swami az a szeretet emberi alakban, így felé fordultam, hogy megnyugvást leljek. Ahogy egyre tudatosabb lettem, úgy vettem észre, hogy a szenvedés a szeretet formája volt, amit Isten életem ezen szakaszain adott nekem. Lassan ráébredtem, hogy a világban minden Isten egy árnyéka. Akárcsak az árnyék, nem foghatjuk meg, keresnünk kell, hogy valójában mi okozza. Ez Isten. Ez az a felismerés, ami megszabadít bennünket.

Saját tapasztalataim során láttam, hogy Swami a Kozmikus mindenütt jelenlevő Isten. Az emberi tudatosság minden szintjén tanít. Amióta megmutatta saját magát előttem, az éber és az alvó állapotot is felhasználta, hogy átalakítsa az életemet és a személyiségeimet, és felébressze bennem az hívői odaadásomat.

Swami azt mondja, hogy az embereknek három tudatszintje van: az éber, az alvó és a mélyalvó. Az éber állapotban a tudatos elménket használjuk és az öt elem világában élünk. Az alapszintű világot az öt érzékszervünkön keresztül tapasztaljuk – orr, nyelv, bőr, szem, fül – és a tudatos elménkkel hozzuk meg döntéseinket. Az alvó állapotban, az elme még mindig aktív, figyel, de a test mozdulatlan. Az álmok során az öt finom érzetünk van jelen: a szaglás, ízlelés, az érintés, a látvány és a hang. A mélyalvó állapotban az elme túl van az észlelésen és a tudatosságon. Istenben pihen.

Isten az öt elemnek – föld, víz, tűz, levegő, űr (éter) az Ura. Az embert ez az öt elem alkotja. A fizikai testünket az első négy elem, a finom testünket az ötödik elem teszi ki. Az álmok a finom testünkön keresztül történnek, ahol a gondolat az étert formába önti. A mindennapi álmokat a mindennapi tapasztalataink és emlékeink formálják, amik a tudatalattiban vannak elraktározva. Mikor Swami megjelenik egy álomban, az Isteni tudatosságot használja, az étert alakítja át képekké, hogy egy magasabb szintű üzenetet kommunikáljon nekünk. Ezáltal Swami mindegyik hívőjével kapcsolatba tud kerülni a világ minden részén,

bármilyen nyelven. Általában angolul beszélt hozzám, de ismerek másokat, akikhez fárszi (perzsa) nyelven, vagy más nyelven szólt.

Az álmok Istennel kapcsolatban valóságok. Látsz engem az álmodban, megengedem, hogy namaskaram-ot (Isten üdvözlése) végezz, megáldalak, Kegyben részesítelek, ez az én akaratomnak és a te sadhanad-nak (spirituális gyakorlat) köszönhető. Ha az Úr vagy a te Gurud megjelenik az álmodban, az az Isteni akaratnak (Sankalpa) az eredménye és nem annak, ami a többi álmot idézi elő. Soha nem történhet meg csak azért mert kéred.

– Baba (Sathya Sai Speaks, Vol. 5)

Swami egyszer az egyik interjún azt mondta nekem: Miért kételkedsz ezekben az álmokban? Én magam jövök el hozzád.” Tudom, hogy mindez igaz, mert minden ilyen álom összefüggésben volt valamivel, ami az alvó állapotomban történt velem.

Ez a könyv azt meséli el, hogyan dolgozott Isten, Sathya Sai Baba alakjában azon, hogy felébresszen egy lelket. Ha áldottak vagyunk, akkor végleg felébredünk és felismerjük az igazságot, hogy mi magunk is Isten vagyunk. Ezt jelenti az önmegvalósítás.

Nooshin Mehrabani

Prasanthi Nilayam

Első fejezet

Iránban születtem. Akkoriban az ország az utolsó király Mohammed Reza Shah uralma alatt állt és a gyermek elmémnek minden gazdagnak és békésnek tűnt. Irán legnagyobb és leginkább kozmopolitán városában, Teheránban nőttem fel. Egy idősebb bátyámmal, egy fiatalabb fivéremmel és egy húgommal együtt voltunk négyen testvérek. A családuk tehetős volt, és mi gyerekek nem éreztük semminek sem a hiányát, ideértve a szeretetet is. Bár muzulmánok voltunk, szüleim nem gyakorolták formálisan a vallásukat. Csupán jó emberek módjára gyakorolták az emberi értékeket. Édesanyánk egy csodálatos asszony volt, aki sok áldozatot hozott neveltetésünk során. Édesapánk egy kedves és bőkezű ember volt a családja és a társadalom felé egyaránt.

Édesapám emléke számomra 5 éves koromtól kezdődik és szeretettel és fájdalommal vegyes. Titok övezte őt, amit sosem tudtam megfejtetni, de végül kénytelen voltam elfogadni. Édesapám elhagyott bennünket 12 éves koromban úgy, hogy saját kezével vettet véget az életének. Már előtte is megpróbálta néhányszor, de mindig sikerült megmenteni. A legutolsó alkalomkor egyedül ment el és már nem jött vissza. A holtteste mellett egy levél volt „Drága Szeretteim”-nek címezve. Ebben azt írta, hogy senki sem felelős a haláláért. Szerette az édesanyámat és bennünket is, de nem tudott tovább élni ebben a világban. A gyerekek nagyon érzékenyek és én jó néhány éven keresztül éltem abban a tudatban, hogy egyszer meg fogja ölni magát az édesapám. Amikor végül is megtörtént, az egész testem megdermedt, érzéketlenné vált, mintha már az elmém már ilyen fiatalon elkezdte volna gyakorolni az elkülönülést a világtól.

Bármennyire is nehéz az élet, próbálj meg a mestere lenni és ne a szolgája. Minden ember életének előre elrendeltetett időtartama van. Olyan, mintha egy bérelt házban lenne az ember. Mielőtt elhagyja az ember a régit, kell találnia egy újat, ahová beköltözik. Hasonlóképpen, mielőtt valaki elhagyja a testét Isten egy új testet választ neki a karmikus tartozásai szerint. Abban az esetben, ha a halál önkényesen következik be, az ember megtagadja magától az esélyt, hogy ledolgozza a karmáját amilyen hamar mindez lehetséges és elérje az örök lakóhelyét. Az öngyilkosság esetében az ember a két dolog között ragad. Ez szörnyűséges állapotot eredményez. Nincsen üres hely a természetben. Isten lelkekkel és sok egyéb láthatatlan entitásokkal töltötte tele a térközt. Amikor valaki öngyilkosságot követ el, ezek a lények megjelennek és terrorizálják az öngyilkosság elkövetőjét. Tehát ne pusztítsd el az életet, amit Isten adott neked. Éld becsületesen az életet, amit kaptál. Aki szembenéz a megpróbáltatásokkal,

nyugodt marad és mindig Istenre gondol, egy nap biztosan eléri, hogy Isten kegyét elnyerje. Ne kételkedj ebben az igazságban. Istenbe vetett hittel nézz szembe ezekkel a tesztekkel az életed során.

– Baba (ismeretlen forrásból)

Édesapám halálakor édesanyám mindössze 28 éves volt és rászakadt a teljes felelősség, hogy négy gyereket felneveljen. Édesanyám és édesapám rokonsága is támogatásáról és szeretetéről biztosított bennünket. Megkönnyítették az életünket és én hálát adtam a Jóistennek, hogy ennyire nagylelkű a családi körünk. Édesanyám állandó szeretete és személyes önfeláldozása enyhítette a fájdalmat, amit édesapánk elvesztése okozott. Titokban attól féltem, hogy édesanyámat is el fogom veszíteni. Magamban nagyon szomorú voltam, de erről senkinek sem beszéltem. Abban az időben nem volt természetes, hogy az ember felkeres egy terapeutát vagy tanácsadót, így egyszerűen csak éltem tovább az életet. Nem találtam magyarázatot édesapám cselekedetére. Sok éven át hordoztam magamban a haragomat, és sokáig nem tudtam megbocsájtani édesapámnak, amiért magunkra hagyott bennünket.

A szülők előző életbeli karmái nem befolyásolják a gyermekeiket. Mindenki a saját személyes karmája alapján születik meg. Mikor meghalsz a saját jó illetve rossz cselekedeteidet viszed magaddal, nem a másokét. Amikor megszületsz a saját „kantamala”-d (karma nyaklánc) hordod a nyakadon nem a másokét. Tehát az ember jelenlegi helyzete a saját karmájának és cselekedeteinek köszönhető és nem függ a többi ember karmájától. - Baba (Sathya Sai Vahini)

Azon az éjszakán mielőtt édesapám meghalt álmomban láttam a temetést és a gyászolókat, akik mind feketében voltak. Még a sírkőnek a színét is láttam. Akkor írtam az első leveletem Istenhez, miután édesapám meghalt, amiben elmondtam Neki, hogy milyen nagy a fájdalmam és szenvedésem édesapám elvesztése miatt.

Muzulmánként, úgy tanítottak, hogy egy formanélküli Istenhez imádkozzak. Úgy hittem, hogy Isten sokkal inkább egy szimbólum semmint egy aktív erő az életünkben. Isten tőlem különálló volt, aki fenn él az egekben, de nem a szívemben. A vallásos emberektől azt hallottam, hogy Istentől félnünk kell és vigyáznunk kell, nehogy bűnt kövessünk el.

Amíg nem kerültem Bhagawan Sri Sathya Sai Baba-hoz nem volt több álmom édesapámmal kapcsolatban. Baba azt tanítja, hogy mindenkinek meg kell bocsájtanunk bármit is követtek el. A megbocsájtás segít, hogy el tudjunk

különnülni a haragunktól és fájdalmunktól és elkezdjünk Istennel kommunikálni. „A megbocsátás a legfőbb erény ezen a világon” mondja Baba. „Ez igazság, ez becsület.” Baba felkészített, hogy megbocsájtak édesapámnak. Emlékszem egy este mielőtt lefeküdtem volna, édesapámhoz beszéltem, azt mondtam neki, hogy nagyon szeretem őt és most már meg tudok neki bocsájtani azért, amit velünk tett. Azon az éjszakán édesapám megjelent az álmomban. Harmincnyolc éves volt, annyi, mint mikor eltávozott tőlünk. Annyira fiatal volt és jóképű, pont olyan, mintahogyan emlékemben élt. Egy csodálatos kertben volt. Beszélgettünk és én sokáig ott sírtam a vállán. Álmomban tudtam, hogy édesapám halott, de könyörögve kértem, hogy egy pár napig jöjjön vissza velem. Azt mondta ezt nem teheti meg. Ekkor megpillantottam édesanyám nővérét fekete ruhában, aki egy kövön ült. Akkoriban ő a férjével együtt az Egyesült Államokban élt. Édesapám nagyon jó viszonyban volt a férjével. Erősen nézett bennünket. Édesapám odasétált hozzá és megcsókolta a feje tetejét. Ekkor felébredtem. Leírhatatlan szeretetet éreztem édesapám iránt. Egyben kíváncsi is voltam, hogy mit keresett a nagynéném az álmomban. Soha nem gondoltam volna, hogy pár hónappal később az ő férje is meghal rákban. Ezután vált világossá számomra, hogy Isten az álmaimban küld nekem üzeneteket.

Lehetőséget kaptam, hogy mint riporter dolgozhassak egy iráni állami rádió és televízió állomásnál. Élveztem a híradást és ezt a gyors, elbűvölő életet. Egy részem úgy érezte, hogy az álmomat valósítom meg, míg mélyen belül viszont tudtam, hogy nincs összhangban az elmém a szívemmel és a lelkemmel. Kezdtém egy másik embernek érezni magam belül, mint az, aki ezt a sikeres és aktív életet élte.

Hat évet dolgoztam a rádiónál és a televíziónál, és több mint eleget tudtam meg a politikáról és a politikusokról.

A külvilág így is éppen készen állt, hogy kijózanítson. A politikai helyzet kezdett nyugtalanná válni és mint politikai riporter olvastam a beszámolókat, melyek az ország különböző pontjairól érkeztek a stúdióba. A diákok és a vallási aktivisták sztrájkolni kezdtek a Shah rezsim ellen. A Shah magát Shahanshah-nak (királyok királya) nyilvánította, és tudomást sem akart venni az ellenzék véleményéről. Az volt a véleménye, hogy ha az emberek elégedetlenségével nem törődik

valaki komolyan az majd magától feledésbe megy. Mivel a hírközlés a kormány ellenőrzése alatt állt, nem volt szabad ezekről az információkról híreket közölni.

Ahogy azt már mindenki tudja, a Shah nem tudta sikeresen elcsitítani az ellenzéket és végül megdőlt az uralma. Éreztem, hogy jön a változás, de nem tudtam, hogy mindez örökre és drámaian megváltoztatja az életet Iránban. Ekkor kaptam egy lehetőséget, hogy az USA-ba menjek folytatni a tanulmányaimat. A fiatalabb testvérem Los Angeles-ben tanult, így hát odaköltöztem hozzá.

Élveztem az új életem az Egyesült Államokban, mígnem egy éjszaka szörnyű álmom volt. A tengerparton álltam és a csodálatos napra meredtem. Dél lehetett. Hirtelen a nap elkezdett zuhanni az óceánba tartva. Csak egy pár másodperc volt és elnyelte a víz. Az egész világ elsötétült. Nem tudtam mitévő legyek. Ekkor hatalmas groteszk állatok emelkedtek ki az óceánból, és az ég felé kezdtek el repülni. Olyan volt, mintha a fényt elnyelte volna valami és a sötétségből előbukkantak ezek a borzalmas lények. Izzadva ébredtem fel és napokig nyugtalanított az álmom. A napnak számomra mély jelentése volt és az egyetemes fényt és életet szimbolizálta. Most elnyelte a sötétség, és a helyét szörnyű állatok foglalták el. Három hónappal később tört ki a forradalom Iránban, amelyben oly sok ember vesztette el az életét. A TV-nél, ahol dolgoztam, a munkatársaim helyére újak jöttek. Később az új kormány jó néhány politikust végzett ki azok közül, akiket személyesen interjúvoltam meg. Sokat sírtam, de semmit sem tudtam tenni azon kívül, hogy elfogadom és átérzem a fájdalmat a történetekkel kapcsolatban.

Természetesen sok ember örült a Shah bukásának. Azt hitték, hogy az új rendszer majd egy jobb életet fog eredményezni. Én magam nem tudtam, hogy mi fog történni. A testvérem felhívott, hogy ne térjek vissza Iránba. Úgy határoztam, hogy elfoglalom magam és a tanulásomra koncentrálok, de hamarosan a családom nem tudott több pénzt küldeni Iránból, így elvállaltam egy munkát egy iráni televíziónál Los Angelesben.

Egy évvel később tartózkodási engedélyt kaptam az USA-ban. Akkoriban nem volt annyira komplikált a törvény ezzel kapcsolatban. Most már tudom, hogyan irányította Isten az életemet a tudtom nélkül. Elhozott Iránból pont a megfelelő időben, és olyan helyre vitt, ahol biztonságban voltam. Néhány hónappal később a húgom is eljött Iránból és hozzám költözött az Egyesült Államokba.

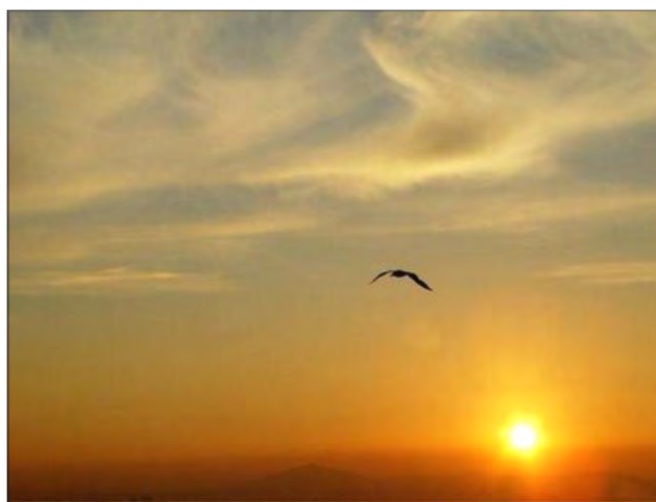
Ez idő alatt találkoztam a férjemmel. Egy pár évvel volt idősebb nálam, valamint

nagyon okos és jóképű volt. Mindketten hamar szerelembe estünk, és egy pár hónapon belül összeházasodtunk. Két évvel később az egyetlen fiam megszületett az USA-ban. A terhesség alatt a férjem úgy döntött, hogy térjünk vissza Iránba. Az új kormány elkobozta a tulajdonát, és abban reménykedett, hogy vissza fogja tudni szerezni. A politikai helyzet lecsillapodott és már biztonságosnak tűnt visszamenni. Tehát amikor a fiam még csak három hónapos volt, elhagytuk az Egyesült Államokat, ami az elmúlt néhány évben a menedéket jelentette számomra. Egyikünk sem tudta mi vár ránk miután hazatérünk Iránba.

Sok idő telt el, mikor a férjem újra kapcsolatba lépett a régebbi barátaival. Igaz az, amit Baba mond: „Mond el milyen társaságban vagy és én megmondom ki vagy”. A jó társaság a spirituális gyakorlat egyik legfontosabb szabálya. Sajnálatos módon, mint kiderült, a férjem volt barátai rossz társaság volt, rossz szokásokkal. Az USA-ban aktív társasági életet éltünk, gyakran mentünk összejövetelekre, de Iránban rá kellett jönnöm, hogy a férjem egyike volt a sok embernek, aki drog problémával küszködött. Megdöbbenésem hatalmas volt, és bárki, aki szeretett már egy függőségben szenvedőt tudja, hogy mindez kihat az egész családra. Ez nagyon összezavart és boldogtalanná tett. Háború folyt Irán és Irak között és a házasságom omladozni látszott. Nem találtam békére sem belül, sem kívül.

Meg kell találnod, hogy hogyan tudsz lelki békére szert tenni, amikor a környezetedben és a társadalomban felfordulás uralkodik. A lelki békéd függ a családot, a társadalom és az egész világ lelki békéjén. Csak ekkor lelsz lelki békére.

- Baba (Sathya Sai Newsletter/USA, 1986. október 4.)

Második fejezet

Az évek során, amíg Iránban éltem a forradalom után, senki sem beszélt Isten szeretetéről, csak Isten félelemről. A legkönnyebb dolog volt, hogy néhányan így a félelem által tartsák sakkban a gyermekeiket – és ez ugyancsak igaz a vallási nézeteket valló kormányról. Istenre úgy tekintettek, mint aki meg fog büntetni bennünket, ha vétkezünk. Senki sem említette meg, hogy valójában Isten mennyire szerető és megbocsájtó. Oly sok emberrel találkoztam a hazámban, akiknek lelkiismeret furdalása volt; azt képzelték, hogy nem eléggé jók ahhoz vagy nem eléggé tiszták ahhoz, hogy közel legyenek Istenhez vagy hogy elnyerjék a kegyét.

Csak azután változott meg Istenről alkotott nézetem, miután Babát megismertem. Az ő instrukciója mély benyomást tett rám: „Óvakodj a bűntől és ápd az Isten iránt érzett szeretetet.” Baba kifejti, hogy Isten nem büntet, mi magunk vagyunk a tetteink következményeinek az okozói.

A kertben ételt is tudsz termesztani vagy hagyhatod akár üresen is a földet. Te magad vagy a fejlődés vagy a hanyatlás okozója. Az eszközök ott vannak a kezvedben, megtanulhatod az eljárást és elszakíthatod a láncokat, hogy megszabadulj. De ha úgy döntesz, hogy rabságban éled le az életed, ki tud téged megmenteni? Ne hibáztasd a sorsot. A jelenlegi életed az előző életeid cselekedeteinek a következménye. A rossz cselekedetek sosem vezetnek jóra. A jó cselekedetek sosem okoznak rossz dolgokat. A neem (egy gyümölcsfajta) magja sosem fog mangót teremni. Az Úr a gyümölcsöt a cselekedeteknek megfelelően méri, minden ember érdemei szerint, minden helyzetben. Az eredmény a cselekedetet követi.

– Baba (Thought for the day, 2002. november 1.)

A saját életemen keresztül tapasztaltam meg, hogy köt minket az ok – okozat törvénye. Rájöttem, hogy létezik a reinkarnáció és hogy minden, ami velünk történik, legyen az jó vagy rossz, az a karma – az ok és okozat – törvénye. Megtanultam, hogyan teszi Isten végtelen kegye a negatív karmánkat elviselhetőbbé. Még a rossz cselekedetek következményeit is teljesen eltörli, ha valóban bűnbánatot tanúsítunk és őszintén megpróbáljuk kijavítani hibáinkat.

Az Amerikában eltöltött békés évek után a családi életemben ugyanúgy összevisszaság uralkodott, mint a forradalmi dráma utáni teljes iráni társadalomban. Egy nap kétségbeesetten imádkoztam Istenhez, hogy adjon nekem lelki békét. Ahogy készültem lefeküdni a fiam elkezdett sírni, ezért befektettem magam és a férjem közé az ágyunkra majd lefeküdtem aludni. Három óra körül hallottam, hogy valaki kopogott az ajtón, háromszor is. Felnyitottam a szemeimet. A férjem és a fiam aludtak tovább. A hálószoba ajtaja nyitva volt, tehát körülnéztem a lakásban, hogy van e bent valaki. Nem volt sehol senki. Leültem az ágy szélére és elgondolkodtam, hogy mi lehetett ez a kopogás az ajtón. Valós volt, nem csak képzelődtem. Abban a pillanatban, egy gyönyörű kék kerek fény jelent meg az ágyam lábánál, mintha egy villám lett volna. A tiszta gömb alakú fény kék színben sugárzott, ami egészen a mennyezetig kiterjedt. Egy sugárzó kört írt le a mennyezeten, elsuhant mellettem, majd eltűnt.

Meghökkenem a történeteken, de furcsa módon nem féltem. A fény örömmel és egyfajta békével töltött el. Tudtam, hogy ez Isten volt és hogy egy kék fény formájában jött el hozzám. Baba azt mondja: „A fény Isten, az Isten fény.”

Annyira boldog voltam, hogy legalább két órán keresztül nem tudtam visszaaludni. Végül is elszenderedtem. Mikor reggel felébredtem, teljesen máshogyan néztem már a világot. Béke volt bennem, semmin sem nyugtalanodtam az elkövetkezendő két hónapon át. De két hónap elteltével ismét elvesztettem a lelki nyugalمامat a nehéz életkörülményeim miatt.

Még ennek a drámai tapasztalás ellenére sem álltam készen, hogy tudatára ébredjek a spirituális életnek. Bár a férjem egynéhány földjét elkobozta az állam, a pénzügyi helyzetünk jó volt és kényelemben éltünk. Főleg politikai és egyéb világi témákkal kapcsolatos könyvek olvasásával töltöttem el az időmet. Mindent megtettem, hogy a férjemet boldoggá tegyem, és igyekeztem fiúmat felnevelni. A férjemnek és nekem is jó és segítő családuk volt. Nagyszerű emberek voltak, tele élettel, ezért állandóan rokoni összejöveteleken vettünk részt. De a családi találkozók látott mosoly mögött mindig ott húzódott a félelem árnyéka. Az összejöveteleken rendszeres volt az alkohol, a dohányzás és a droghasználat, amiket tiltott a kormány. Csak privát helyeken jöttünk össze

úgy, hogy a sötétítő függönyöket összehúztuk. Ha valaki felfedezte volna mi folyik ezeken a találkozókön, könnyen börtönbe kerülhattunk volna.

Most így visszatekintve, már látom, hogyan volt félelemmel teli az akkori életem, bár kívülről egy sikeres életet éltem. Félttem a káosztól, ami a férjemben volt, ami a házasságunkat jellemezte, ami az országban és bennem uralkodott. Még üldöztek az apám halálával kapcsolatos, fel nem dolgozott érzések és még mindig azzal a nyomasztó tudattal éltem, hogy nincs összhangban a szívem a lelkemmel. Körülöttem senki sem értette mindezt. A család kedves volt, de nem vallásos és nem volt hová fordulnom vigaszért. Nagyon egyedül éreztem magam. Életem ez a periódusa nagyon sok megpróbáltatásokkal volt teli és Isten úgy döntött, hogy nincs még itt az ideje, hogy felnyissa szemeimet. A kegye által megengedte, hogy szembenézzek a negatív karmámmal és oly sok összevisszaságon és szenvedésen keresztülmenjek.

A kegyemet élvezik azok, akik szenvednek. Csak a szenvedésen keresztül lesznek meggyőzve, hogy forduljanak magukba és hogy kezdjenek el vizsgálódni. A befelé fordulás és a vizsgálódás nélkül sosem tudnának megszabadulni a szenvedéstől.

- Baba (Párbeszédék Bhagawan Sri Sathya Sai Babával)

A kék színű fénnel való tapasztalat reményt adott, hogy Isten valóban létezik és hall engem. Időről-időre visszaemlékeztem az örömrre, amit azon az estén éreztem. A lelkem mélyén tudtam, hogy Isten a béke megtapasztalását mutatta meg nekem, de ezt újból gyorsan befedte a világi élet illúziójának a pora. Tovább kapaszkodtam a tudatlanságba és a szokásos dolgokba, és makacsul hittem még mindig, hogy csak az létezik, amit láthatok és megfoghatok.

Sokáig nem volt személyes tapasztalásom Istennel. Hét évvel a fénnel való találkozásom után volt egy álmom. A teraszon ülve ránéztem a kezemre és azt láttam, hogy a tenyerem egy tükör. Ekkor megpillantottam benne a képmásomat. Nem volt színes, mintha csak egy fekete fehér filmben lettem

volna. Por lepett be. A homályban azt láttam, hogy nagyon szomorú vagyok. Egy erdő terült el előttem és fölöttem a széles égbolt. Hirtelen a nap elkezdett sebesen zuhanni. Attól féltem, hogy itt a világvége és mindenki meg fog halni. Visszatartottam a lélegzetemet, ahogy a nap elsűvített a fák mögött. De ahelyett, hogy leesett volna a földre, felemelkedett és elindult felém, egyre kisebb és kisebb lett, amíg bement a homlokomon ott, ahol a harmadik szem található. Ismét belenéztem a tenyeremben lévő tükörbe. Már nem fekete és fehér voltam. Piros szári (indiai női ruha) volt rajtam és ragyogtam a fénytől. Ekkor felébredtem.

Az Isten a fény, és amikor sugarai az egó-felhőitől mentes szívünkre hullnak, a lótusz kivirágzik és a szirmai kinyílnak. Emlékezz, hogy csak azok a rügyek nyílnak ki, amelyek készen állnak rá. A többinek türelmesen kell várnia.

– Baba (Sri Sathya Sai Baba tanításaiból)

Két héttel később egy nagyon közeli barátom megemlítette azt a nevet, hogy „Sai Baba”. Először nem éreztem semmit, amikor ezt meghallottam. Ő és az egyik barátja meséltek a csodatéteményeiről. Hallgattam csendesen, mikor a barátom, aki tudott a problémáimról, felém fordult és azt tanácsolta, hogy lehet, hogy Baba tud segíteni a férjemen. Adott egy kis zacskó szürke port, amit „Vibhuti”-nak hívott, és amit ő személyesen Babától kapott egy interjú során.

„Kérd meg, hogy segítsen a házasságodon és a férjeden” - mondta nekem a barátom. Azon az éjszakán, követve az utasításait, Vibhuti-t tettem a homlokomra és a szívemre. Egy keveset ettem is. Annyira kétségbeesett voltam, hogy hittem valakinek, akivel még csak nem is találkoztam. Összekulcsoltam a kezeimet és így esdekeltam: „Oh Sai Baba, nem tudom ki vagy és hogy mennyi hatalmad van, de kérek, ha tudsz segíts a férjem problémáján.” Ezután lefeküdtem aludni.

Úgy kb. három óra körül valaki megrázta a vállamat, hogy ébredjek fel. Kinyitottam a szemeimet. Szemben a falon egy gyönyörű gyémánt alakú, fehér fény ragyogott. A belsejében egy szimbólum volt írva, amit nem ismertem. Később megtudtam, hogy egy Szanszkrit betű volt, az „OM”, amiről Baba azt mondja, hogy „a változatlan, az örökkévaló, az univerzális, a legfőbb Istennek a szimbóluma.”

Eszembe jutott Sai Baba, ahogy kinyitottam a szemeimet. Ezt nem éreztem

különösnek, noha csak néhány órája hallottam róla először. Még nem volt a mindennapi tudatom/tudatosságom része, de nyilván a szívemben már ott volt. Feküdtem és azt ismételtetem, hogy „ez Sai Baba fénye, ez Sai Baba fénye.”

Öt perc múlva a fény eltűnt. Ugyanúgy, mint az évekkel ezelőtti fény-jelenség után, ezután is örömet és békét éreztem. Elmerengtem néhány óráig, majd végül ismét álomba merültem.

Mikor felébredtem reggel, a férjem azt mondta, hogy úgy döntött abbahagyja a drogozást. Ez szinte hihetetlennek tűnt számomra, előtte még csak jelét sem adta ennek és tisztában voltam vele, hogy nehéz leszokni a kábítószerről. Boldog voltam, de egy kicsit szkeptikus is. Megkérdeztem tőle miért döntött így. Kíváncsi voltam, volt-e valami különleges megtapasztalása vagy álma, ami arra sarkallta volna őt, hogy így döntsön. Azt mondta, hogy őszintén nem is tudja miért döntött így. A gondolta csak ott volt, amikor reggel felébredt.

Bár a történetek nagy hatással voltak rám és boldog voltam, hogy a férjem megváltozik, még mindig nem hittem el, hogy egy ilyesfajta csoda megtörténhet ezen a földön, vagy hogy mindehhez köze van Sai Baba-nak. Tényleg ennyi hatalma van? Még csak egy éjszaka telt el hogy hallottam róla. A hitem még nem volt erős és egy részem úgy gondolta, hogy mindez csak a véletlen műve volt.

A Sai Hatalom előtt nincs korlát, nincs akadály ellenfél vagy nehézség. Akár hiszed vagy sem, a Sai Erő képes a földet éggé változtatni, az eget földdé, csak nincs ilyen változtatásra szükség.

- Baba (Baba, The Breath of Sai)

Később megtanultam, hogy Isten ott van mindenkinek az elméjében és befolyásolni tudja az ember gondolatát és cselekedetét. Meghatározza mindennek a tökéletes helyét és idejét. Sai Baba azt mondja: „Mindenkit ismerek ezen a földön és azokat, akik az enyéme, haza hívom Magamhoz.” Úgy ítélte meg, hogy az Övé vagyok, és az idő megérett arra, hogy haza hívjon. Szenvedésem olyan pontra érkezett, ahol már hajlandó voltam bármit megpróbálni.

A következő megtapasztalásom Vele kapcsolatban hamar jött és megmutatta - amit most már tudom, hogy igaz – nincsenek véletlenek, amikor Istenről van szó. A férjem elhatározása ösztönzött, hogy még többet tudjak meg Sai Baba-

ról. Azt sem tudtam hogy néz ki, és látni akartam egy fotót róla. Felhívtam a barátomat, aki a Vibhutit adta és elmeséltem neki a történeteket. Ő erre meghívott a házánaál tartandó csütörtöki összejövetelre, ahol Bhajan éneklés is lesz majd.

Ekkora a fiam egy egészséges és boldog hét éves fiú volt. Az apjára bízam és elmentem az összejövetelre. Besétáltam a szobába és megláttam először Sai Baba képét - egy nagy képét. A szemembe és a szívembe nézett. Leültem a csoport szélére és még mindig a képet néztem. Körülbelül harmincöt hívó gyűlhetett össze és hamarosan kezdetét vette az éneklés. Hindi nyelven énekeltek, és bár a nyelv ismeretlen volt, a zene kellemes érzéssel töltött el. Csak lazítottam, becsuktam a szemeim és hallgattam a zenét. Egyből látomásom volt. Baba az összes energiájával és szeretetével eljött és megállt előttem. Éreztem ahogyan a ruhája megérinti homlokomat. Újfent azt hitte az elmém, hogy lehet ez is csak egy véletlen, mivel annyira mély benyomást keltett bennem a fénykép. Csak képzelődtem, gondoltam, és nem beszéltem erről senkinek sem.

A Bhajan éneklés után az ismerősöm kért, hogy maradjak még és hallgassam meg a Babával kapcsolatos beszélgetést, de volt egy megérzésem, hogy valami történt otthon. Felhívtam a férjemet. „Siess haza” mondta nyugtalanul. „A fiúknak magas láza van. Még beszélni sem tud.” Megrémültem, de amikor elmondtam a barátaimnak, hogy miért kell elmennem, ők nyugodtak maradtak. Már sok mindent megtapasztaltak és teljesen megbíztak Baba erejében. Egy Babánaál tett látogatás során Puttaparthiban Sai Baba materializált egy lingamot (egy tojás alakú tárgy, ami a teremtés és a kozmosz jelképe) egy nő számára. A csoport rendszeresen lemosta a lingamot és látták a csodatévő erejét. Adtak a vízből nekem, a vízzel való „fürdetési rituálé” után. Már volt áldott Vibhutim és azt javasolták, hogy keverjem össze a Vibhutit a vízzel és adjam oda a fiamnak, hogy igyon belőle. Megnyugtattak, hogy rendbe fog jönni. A hazafelé vezető úton azt gondoltam, ezek megőrültek, semmilyen víz vagy hamu nem képes egy lázat meggyógyítani.

Már egy egész teljes hét telt el úgy, hogy a férjem nem nyúlt droghoz, de még mindig nem voltam meggyőzve, hogy mindehhez Sai Babána is köze van. Baba tartogatott még egy csodát a kétkedő elmémnek. Amikor hazaértem és láttam a fiamat, ahogyan elgyengülve fekszik az ágyon, a szívem összeszorult. A fiam tűzforró volt és nem volt egészen az eszméleténél. Beletettem a Vibhutit abba a vízbe, amiben a lingam is volt, majd megittam a fiammal. Tíz perccel később teljesen elmúlt a láza. Úgy tűnt, hogy Baba adta neki a lázat és Ő is vette el tőle,

amikor Neki a legmegfelelőbb volt. Alig hittem a szememnek. Hálás voltam, de ez túl szépnek tűnt a racionális elmémnek. Baba egy csalit dobott nekem, hogy elkapjon a szeretet hálójával, de én ellenálltam.

Azon az éjjelen fogtam a párnámat és a takarómat, és a fiam szobájában aludtam. Ott akartam lenni, ha esetleg ismét felmegy a láza, és ha kórházba kéne vinnem. Ahogy elaludtam, Baba egy fehér ruhában megjelent az álmomban. Bár ezt akkor még nem tudtam, Prasanthi Nilayam-ban volt, az ashramjában, Dél-Indiában. Együtt sétált velem, és nagyon barátságos és kedves volt. „Miért aggódsz annyira a fiadért?” - kérdezte tőlem. „Ő jól van. Ne aggódj.” Felébredtem és megnéztem a fiamat. Nyugodtan aludt. Visszafeküdtem aludni. Baba ismét megjelent az álmomban. Hosszan sétáltunk és mindenféle dologról beszélgettünk. Az egyedüli téma, amire emlékszem a fiam volt. Felébredtem és ismét visszaaludtam, mindezt ötször! Baba mindig ott volt megint az álmomban, ismételten engem győzködve, hogy a fiam jól van.

A hit nem egy egyszerű dolog. Nem jön könnyen. Amikor végül eljön, becsüljük meg, mert nagyon értékes és soha ne engedjük el. Amint reggel felébredtem, felhívtam a barátnőmet és elmondtam neki a történeteket. „Már nincs bennem kétely Babával és az erejével kapcsolatban” – mondtam. „El akarok menni Indiába!”

Azt válaszolta, hogy egy pár hónap múlva fog indulni és vele mehetek. „Naponta kétszer fogod látni Babát, de interjúra ne számíts.”

Nem érdekelt. Babával fogok találkozni és mondjon bármit is, csakis az interjún járt az eszem. Úgy vágytam rá, hogy közel legyek Hozzá, hogy megérinthessem, hogy láthassam, hogy Ő tényleg valódi.

Két hónappal azelőtt, hogy Indiába mentem, Baba megjelent az álmomban. Kiemelkedett a vízből és sétált rajta, ahogy Jézus tette, aki az egyedüli volt, akiről én hallottam, hogy tudott járni a vízen. Ahogy Baba közeledett felém, azt mondta: „Túl sokat gondolkodsz. Gyere, találkozzunk!”

Bár sokat gondoltam Babára, előtte soha senki nem jelent meg álmomban csak azért, mert gondoltam rá. Ez valóban Ő volt, vagy csak egy illúzió? Fogalmam se volt. Baba az egyik megtapasztalás után adta a következőt. Úgy érezvén, hogy a lelkem megérett rá, Baba a végtelen erejét felhasználta, hogy gyorsan magához hívjon. Csodák, álmok és látomások, mind együtt történtek meg. Már alig vártam, hogy élőben láthassam.

Hívlak, hogy lássalak és hogy te láthass engem, mert így, hogy láthatsz, ebben rejlik az átalakulásod, ami a hívó szavamnak köszönhetően felgyorsul, elmélyül és felerősödik. Azt szeretném, ha minden idődet Nekem szentelnéd. Hajlandó vagyok veled együtt dolgozni. Megtanítalak a türelemre, a higgadtságra, a boldogságra és a csendre. Megtanítalak, hogyan vedd uralmad alá az egód, hogy szabad lehess. Feltárom Magam előtted, hogy megismerj Engem, az én választásom szerint, bár az egész úgy tűnhet, hogy nem is ismerlek téged.

- Baba (The song of service – A video, 1994)

*Gyere, láss, vizsgálódj, tapasztalj és legyen hited.
Ez az a módszer, amivel engem lehet felhasználni.*

- Sri Sathya Sai Baba (Necklace of Nine Sai Gems, Vol., 5.)

Harmadik fejezet

Az Indiába való utazás előtti két hónap hamar eltelt. Amennyire csak tudtam, elmentem a bhajan éneklésekre és a spirituális összejövetelekre. Elolvastam minden fellelhető könyvet Babával kapcsolatban, különösképpen a hívők saját élményeire vonatkozó könyveket. A férjem úgy gondolta, hogy találtam magamnak egy új – és átmeneti – hobbit. Nem vette az egészet komolyan és így nem is ellenkezett, hogy elmenjek Indiába három hétre.

1991 augusztusában mentem el először Puttaparthiba a barátnőmmel és az édesanyjával. A repülőtéren találkoztunk egy nővel, aki egyedül készült Babához, így ő is csatlakozott hozzánk. Sokat utaztam, de India teljesen más hely volt, mint bármelyik előtte. Erről a helyről Baba a következőt mondja: „India, mint spirituális vezető a béke üzenetét adta a világnak az ősi időkben. Akkor, akárcsak most is, Bharatiya (India tradicionális neve) üzenete ez: Legyen minden ember boldog.” Valami mélyen belül magamban tudatosan érzékelt ez a spirituális energiát.

Baba ashramja, Prasanthi Nilayam (a legfelsőbb béke otthona) nagyon élénk volt a nyár utolsó hónapjában. Csodálkozva néztem körbe az ashramban. A hely ismerősnek tűnt. Ez volt az a hely, ahol Baba és én sétáltunk, amikor megjelent az álmomban a fiam betegsége alatt. Most mindezt ébren tapasztaltam meg. Ez volt az első alkalom, hogy láthattam, hogy a világ oly sok különböző helyéről érkezett emberek harmóniában éltek együtt. Mélyen megérintettek a világ vallásainak szimbólumai. Reményt éreztem a szívemben, hogy Baba lehet az a valaki, aki egységet és békét hozhat ebbe a zaklatott világba.

Megérkeztünk a szálláshelyeket szervező irodába, ahol azt mondták, hogy nincsen már szálláshelyük és a 'shed-ben' (fedett csarnok, ahol kb. 50 ember alszik a földön) kell aludni. Fáradtak voltunk az utazástól, elkezdtem sírni. Mielőtt elutaztunk volna Indiába, nem tudtam csak gyógyszerrel aludni. Reméltem Baba segít most nekünk. Hogyan tudnám így kipihegni magam, ha 50-60 emberrel együtt kell aludnom? Ekkor megpillantottuk a barátnőm unokahúgát, aki néhány héttel előttünk érkezett meg a férjével és fiával együtt. Meghívott bennünket, hogy náluk aludhatunk, amit örömmel el is fogadtunk. Tehát így a szobatársak száma 60-ról 6-ra csökkent, amit úgy éreztem már el tudok viselni. Megköszöntem Babának és megfogadtam, hogy a legjobbat hozom ki a dolgokból, mert az ashramban szerettem volna maradni, hogy olyan közel legyek Hozzá, amennyire csak lehetséges.

Hamar kipakoltunk a szobánkban és kezdtünk öltözködni a dharsanra (szent ember látványának áldásában részesülni). A délutáni bhajan már javában folyt és Baba a mandirban (templom) volt. Neki kellett hajolnom a kerítésnek, ahol a hívők gyülekeztek, hogy csak egy pillantás erejéig megláthassam Babát. Először csak egy kis ablakon keresztül pillantottam meg Őt, de ez is elég volt. Elkezdtem sírni. Ez egy örömmel teli sírás volt, hogy végre láthatom Őt a saját szememmel. Nem csak egy kép volt már csupán, hanem valóságos. Még az a kis darshan is oly sok örömet okozott nekem. Úgy éreztem, mintha otthon lettem volna, de még mindig nem jöttem rá, hogy feladhatom a terheimet és megpihenhetek. Azon az éjszakán, mielőtt ágyba bújtam volna, úgy döntöttem, hogy nem veszem be a gyógyszeremet, bízván Benne, hogy Ő majd segít aludnom. Meglepetésre, az egész éjszakát végigaludtam. Azt mondtam magamnak, hogy soha többé nem veszek be altatót és azóta így is teszek.

A nagy Sai Kulwant Hall, ahol Baba most adja a darshanokat, akkor még nem volt felépítve. A hívők egy nagy félkörben ültek a mandir körül, csak néhány sorban a betonon, a forró nap alatt Puttaparthiban. A darshan minden nap közeli volt és csodálatos. Baba olyan aktív volt, ragyogással és szeretettel teli.

Az első hetem Puttaparthiban boldogan telt el és akkor az egyik este volt egy álmom. Baba megjelent és vibhutit teremtett. Benyúlt egy kis zsákba, kivett kilenc kis érmét, amit beletett a kezembe. Az elmém még mindig a világi szinten gondolkodott. Azt kérdeztem tőle: „ez arany Baba?” Azt mondta: „Nem.” Ekkor felébredtem. Néhány évvel később hallottam egy történetet Shirdi Babáról (Sahtya Sai Baba előző inkarnációja), ahogyan egy hívőjének, Lakshmibai-nak adott kilenc érmét, ami az odaadás kilenc ösvényét reprezentálja, mielőtt Shirdi Baba a mahasamadhi (szent ember tudatos halála) állapotába került.

Talán Sahtya Sai Baba ezen kilenc érmén keresztül a kilenc ösvényt nyitotta meg számomra.

Már tizenhét iráni tartózkodott az ashramban. A következő nap délután Baba interjút adott ennek a csoportnak, amiben a barátnőm, az édesanyja és én is benne voltunk. A hölgy, akivel a repülőtéren találkoztunk szintén ott volt, Baba mind a huszonkettőnket behívta, egy másik olasz családdal együtt.

Azt gondoltam, hogy sírni fogok mikor találkozom Vele, de ehelyett az elmém kiürült. Csak örömet éreztem. Pont a lába mellé ültem le. Először az összes nőnek, aki a szobában volt, vibhutit teremtett. Csodálkoztam, miért nem ad a

férfiaknak is. Még most sem, ennyi év után sem tudok rá magyarázatot. Végezetül egy fiatal fogyatékos olasz kislánynak adott. A kislány ezelőtt a nap előtt kiabált és állandóan fészkelődött a babakocsiban, képtelen volt egyhelyben maradni. Miután Baba odaadta neki a vibhutit, a lány rögtön elcsendesült.

Baba adott egy nagy gyémánt gyűrűt az egyik olasz férfinak még az előző útja során. Most visszakérte tőle, és a hüvelyk és a középső ujjá közé fogta. Miután elkezdte nézni, ráfűjt háromszor. A fehér gyémánt zölddé változott. Baba beletette a tenyerembe, hogy adjam körbe mindenkinek, aki hátul ült, hogy láthassa a színét. Mindenki megnézte a színét, aztán visszaadtam a gyűrűt Babának. Megkérdezte tőlem, hogy melyik szín tetszett jobban az olasz férfinak. „Szerintem a fehér, Baba.” Ezután megkérdezte Baba az olasz férfit, hogy melyik szín tetszett neki jobban. Ő is azt válaszolta, hogy a fehér színű gyémánt. Baba ekkor ismét háromszor ráfűjt a gyűrűre, és a gyűrű visszaváltozott zöldről fehér színűre. Még egyszer megkért Baba, hogy adjam körbe, hogy mindenki láthassa. Visszaadtam Babának, aki odaadta a gyűrűt az olasz férfinak.

Ezek a csodák megérintettek, de még jobban az, ahogy nem tudtam levenni a szememet Babáról. Mindig, amikor odaadott valamit nekem, a kezünk érintkezett és én azt gondoltam: „Ez most tényleg valódi?” Tényleg itt ülök Baba előtt? Ő tényleg igazi? Ez a nagyfokú szeretet, amit Iránta érzek, tényleg valódi?” A cselekedeteiben lévő gyengédsége és békéje megérintette a szívemet. Mindenkire mély szeretettel nézett, amit soha nem lehet leírni, csak megtapasztalni. Számomra ez sokkal inkább megragadó volt, mint bármilyen csoda. Az is rejtély volt nekem, hogy hogyan érezhetek ekkora szeretetet valaki iránt, akit nem is ismerek.

Baba ezután gyűrűket materializált két iráninak. Ezüstből voltak és a gyűrűben lévő kőben Babának a képe volt. Az emberek boldogok voltak, hogy kaptak valamit Babaától. De én nem tárgyakat akartam, a szeretetéből nem tudtam betelni.

Baba az iráni csoportra fordította a figyelmét. „Mikor mentek haza?” - kérdezte. A csoportvezető azt válaszolta: „Ma este.” Gyorsan megjegyeztem, hogy: „Mi még két hétig itt leszünk.”

Ezután az iráni csoportot beinvitálta a mellettünk lévő szobába, de négyünket megkért, hogy várjunk ott ahol voltunk. A szívem csak úgy kalapált, alig bírtam

kivárni a sorunkat, hogy személyesen beszéljek vele.

Baba végzett a csoporttal és megkért bennünket, hogy menjünk be hozzá, ahol is a négyünk leült a lába elé. Azonnal hozott egy széket a barátnőm édesanyjának, aki már eléggé idős volt, és a saját széke mellé ültette. Olyan nagylelkű volt. A barátnőm és én beszéltünk angolul, de a másik két hölgynek szüksége volt rá, hogy fordítsunk, tehát meg volt az első lehetőségem, hogy fordítsak Babának.

Először megkérdezte a barátnőmet, hogy miért nem ment férjhez. „Swami (Sai Baba egyik megszólítása), nincsen jó férj” - válaszolta a barátnőm.

Baba azt mondta: „Vannak jó férjek. A házasság jó dolog.”

Baba most más irányba terelte a beszélgetést: „Az üzleted nem megy valami jól” - mondta Baba a barátnőmnek, akinek egy export-import vállalkozása volt. Majd azt mondta: „Ne aggódj, meg foglak áldani.”

Ezután ahhoz a hölgyhöz fordult, akivel a repülőtéren találkoztunk. Baba ránézett, majd a saját fejére mutatott: „Ez nem jó, ez nagyon rossz.” Azt hiszem, talán Baba arra célzott, hogy a hölgy feje, elméje nem volt tiszta.

Ezután felém fordult és azt kérdezte: „Hol van a Te férjed?”

Azt válaszoltam, hogy: „Otthon Iránban.”

Baba azt mondta: „Mindig veszekszik veled, de ne aggódj, megáldalak.” Rátette a kezét a fejemre. Az érintésére azon nyomban elvesztettem a testem és elmém tudatát. A testem még a szobában volt, de a tudatosságom nem tudom hova tűnt. Mennyi ideig lehettem ebben az űrben, nem tudom. Senki másnak nem tűnt fel, hogy mi történt velem. Mikor ismét feleszméltem, Baba ismét rátette a kezét a fejemre és visszahozta a tudatomat az ébrenlét állapotába.

Voltak kérdések, amelyeket reméltem, hogy feltehetek majd, de ahogy ott ültem Előtte, az elmém egyszerűen kikapcsolt. Azt éreztem, hogy egyszerűen csak jelen vagyok, ahogy ott voltam Előtte. Megértettem, hogy Ő volt az, aki mindenkinek, aki a szobában volt, a gondolatát irányította. Érzem, hogy a kis elme elcsendesül és visszatér a forrásához – az Énhez. A saját személyiség és függetlenség szétoszlik.

Baba azt mondta nekem: „Adok Neked egy gyémánt gyűrűt.” Hat évvel később teljesítette ezt az ígérését. Minden az Ő idejében. Megengedte, hogy megfogjam és megcsókoljam a kezét.

Odafordult a barátnőm édesanyjához, akinek a gyomra már az indulás előtt pár nappal vérzett. Megfogta a kezét, a keze már fekete és kék volt a sok injekciótól, amiket kapott. Baba megkérdezte, hogy abbamaradt-e a vérzés. Lefordítottuk és az idős hölgy azt válaszolta: „Igen Baba, abbamaradt.”

Megáldotta és azt mondta neki, „Mindig arra gondolsz, hogy rákod vad, de nem vagy rákos és nem fogsz rákban meghalni. Néha fog a gyomrod vérezni, de ez nem a ráknak a jele. Ne aggódj. Swami megáld.” Az orvos később Iránban ugyanezt mondta az idős hölgynek, hogy a vérzés visszatér néha, de abbamarad egy pár napon belül. Ahogy Baba tartotta a hölgy kezét, úgy éreztem, mintha Baba ismerné az összes fájdalmát és szenvedését, amin a hölgynek keresztül kellett mennie.

Azt gondoltam, „Ő mindent tud mindenkiről.” Az embernek nem is kell kérdeznie semmit. Nem volt rajtam gyűrű, Baba mégis a férjem után érdeklődött. „Honnan tudja ez a szent ember ezeket a dolgokat? Ő nem Isten. Csak Isten az, aki tud mindent mindenkiről.” Telis-tele voltam örömmel és kérdésekkel. Ki ez a Sai Baba valójában?

Visszamentünk az első szobába, ahol Baba mindenkit megáldott és kis csomagban lévő vibhutit adott nekünk. Boldogsággal telve jöttünk ki az interjúszobából. Az éjszaka előtt indultunk volna azt álmodtam, hogy a sorhúzásnál az első számot húzzuk ki, mielőtt a darshanra megyünk. (Az első számot kihúzó sor ülhet előre a templomban, a ford.) A következő reggel, akárcsak az álmomban, az első számot húztuk ki.

Elöl ültünk és Baba egyből odajött hozzánk. „Mikor mentek vissza?” – kérdezte. „Engedelmeddel ma indulunk vissza, Baba” - válaszoltam. Ő mosolygott.

„Igen, igen” - mondta Baba, és vibhutit materializált a barátnőmnek és nekem. Nagyon-nagyon boldogok voltunk. Úgy terveztük, hogy visszafelé megállunk egy pár napra Bangalorban.

Ahogy elhagytuk a taxival Puttaparthit, nem is lehettem volna boldogabb, mígnem a barátnőm megkérdezte, hogy „miért nem csináltad meg a padanamsakar-t (a guru lábainak érintése), mikor ott ültél előtte az

interjúszobában?” Azt válaszoltam, hogy ezt hamarabb kellett volna nekem megmondania. Nem ismertem a hagyományát, hogy a guru előtt ülünk, vagy hogy megérintjük a lábait. De ez szöveget ütött a fejembe, és azt mondtam magamnak: „Bárcsak megérinthettem volna Baba lábait és nem tudom, hogy valaha még vissza fogok-e menni Indiába.”

Egy hotelben szálltunk meg, lefeküdtem aludni és egy álmom volt. Láttam Babát, ahogy hozzám közelít. Térdeltem. Megállt előttem, felemelte a ruháját, hogy megmutassa a lábfejét és azt kérdezte: „Akarod a padanamaskar-t?” Megcsókoltam a lábfejét és megint csak elvesztettem a test-tudatosságomat az álmomban. Most Baba megfogta az államot és egy picit megrázta, ami visszahozott a tudatosságomba. Éreztem a közvetlen kontaktust Babával. Azt mondtam Neki: „Szeretlek.” Azt felelte: „Én is szeretlek.” Azt mondtam: „Baba, ez a szeretetem visszatükröződése.”

Hogyan tudtam ezekről a dolgokról? - gondoltam magamba. A spirituális életem egyáltalán nem volt fejlettnak mondható. Ennek ellenére bármire, amit éreztem vagy kívántam, Baba gyorsan megadta a választ.

Az egyedüli, aki minden területen mester és szakember, az az Isten. Ezért mondják Róla, hogy Ő mindentudó. Aki mindentudó, az mindenható is, és Ő mindent áthat. Csak Istennek van meg ez a három tulajdonsága, Ő mindentudó, mindenható és mindenütt jelenlevő.

– Baba (Discourses on the Bhagavad Gita.)

Baba sok kegyben részesített. Tudta, hogy szükségem lesz az emlékekre és az energiájára és a szeretetére, hogy szembe tudjak nézni a kihívásokkal miután hazatérek.

Ahogy hazaérkeztem, férjem elmondta, hogy anyósomat tizenhat orvoshoz vitték el. Mind ugyanazt a diagnózist állapította meg: rák és tuberkulózis. 75 éves volt és nagyon beteg. Mindannyian szerettük őt, és annyi időt töltöttünk vele, amennyit csak tudtunk a fertőzése ellenére.

A család legtöbb tagja úgy gondolta, hogy anyósom meg fog halni. De mostanra Baba felépítette a hitemet és bizalmamat Őbenne. A szívemben tudtam, hogy bármit kérhetek Tőle. Fogtam az egyik vibhutis tasakot, amit az interjú során kaptam Babától, és az anyósom mellkasára tettem és intenzíven imádkoztam, hogy gyógyuljon meg. Szerettem az anyósomat és még nem készültem fel rá, hogy itt hagyjon bennünket. Adtam neki egy fülbevalót, amin az egyik oldalon Sathya Sai Baba volt, míg a másikon Shirdi Sai Baba, és megkértem, hogy mindig viselje. Mindenféle hezitálás nélkül azt válaszolta, hogy így fog tenni. Anyósom egy spirituális asszony volt, aki mélyen hitt Istenben. Habár úgy érzem, hogy az én hitem is mély benyomást tett rá.

Azon az éjszakán, mikor hazaértem, álomba merültem, miközben egy Baba könyvet olvastam. Az éjszaka közepén felébredtem és eszembe jutott az anyósom, majd elkezdtem Baba-hoz imádkozni. Széttártam a karjaimat, és Felé fordulva kértem a segítségét. A szobában sötétség volt, de amint elkezdtem imádkozni az ujjaim hegye kék fénnel kezdett el világítani. Abban a pillanatban belül tudtam, hogy az anyósom nem fog meghalni.

Reggel hívtam a sógornőmet és azt mondtam neki, hogy el kéne vinni az anyósomat egy röntgen vizsgálatra. Azon a héten elvittük az anyósomat egy másik orvoshoz – egy specialistához –, és megcsináltattuk a röntgen vizsgálatot. Amint a doktor látta a vizsgálat eredményét, azt mondta, hogy nincs az anyósomnak rákja, csak TBC-je. Tudtam, hogy Baba meggyógyította őt a halálos betegségből. Nyolc hónap elteltével a TBC-ből is teljesen kigyógyult az anyósom. Évekig hordta utána a Sai Baba fülbevalót.

Néhány nappal az örömteli hírek után, Baba megjelent az álmomban. Olyan sok vibhutit materializált, hogy mind a két kezem tele volt. Azt mondta, hogy egyem meg. Feküdt az ágyon és én mellette ültem a padlón.

Nagyon kedvesen azt kérdezte tőlem: „Mit szeretnél?”

Azt válaszoltam: „Baba, lelki békét szeretnék.”

Azt mondta: „Már megadtam neked. Megszabadulást adok neked.” Akkoriban nem is tudtam a reinkarnációról, nemhogy a megszabadulásról és a születés és halál körforgásáról. De azt válaszoltam: „Köszönöm, Baba.”

„Tíz év múlva fogsz írni egy könyvet” - mondta nekem. „Tudod miről fog szólni a

könyv?” - kérdezte. „Persze Baba, Rólad” - válaszoltam. Utána elmosolyodott.

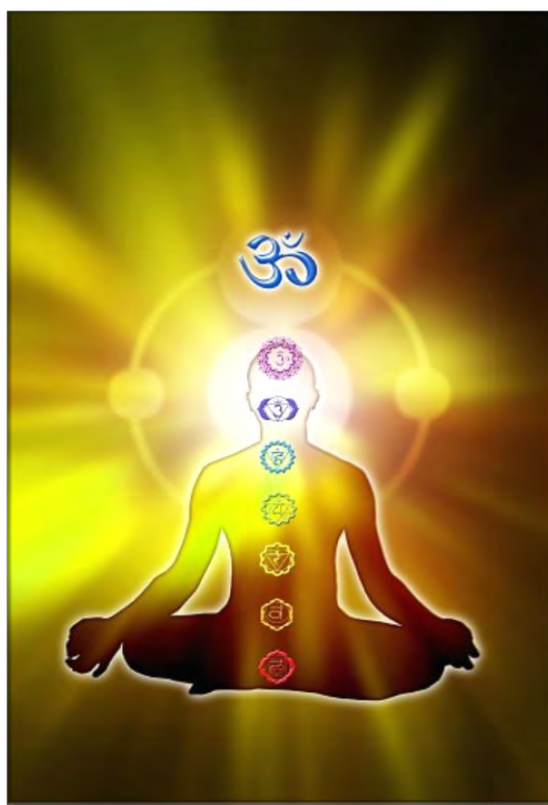
Felébredtem és azon tűnődtem, amit Baba mondott a lelki békéről. Azon nyomban eszembe jutott az az eset, amikor évekkel ezelőtt megjelent az ágyam fölött az a kék fény. Az a tapasztalás ébresztette fel bennem a békességet. Azóta mindig éreztem azt a mélyről jövő békességet magamban, még az életem legnehezebb pillanataiban is.

Amikor valóban hiszel, Isten segíteni fog és eltünteti belőled a félelmet. Akik hisznek Istenben nem lesznek magukra hagyva sohasem. De azok, akiknek nincs hitük szenvedni fognak. Nincs szükség arra, hogy kutass Isten után. Isten az, aki az igaz hívőt keresi.

– Baba (Sanathana Sarathi, 1994, 78-ik oldal.)

A spirituális előremenetel, nemcsak egy intellektuális gyakorlat; magába foglalja a helyes életvitelt, erkölcsös viselkedést. Ezek a tulajdonságok automatikus következményei a jó, igazságos és együtt érző Istenbe vett hitnek, aki figyel, és szemtanúja minden cselekedetnek.

– Sri Sathya Sai Baba, (Thought for the day, 2002. december 28.)

Negyedik fejezet

Egy év sem telt el az első utam óta és már terveztem a másodikat. A Baba iránt érzett szeretetem nőtt, akárcsak az életemmel kapcsolatos problémáim. Baba lett az állandó társam és a legközelebbi barátom. Mindenhová kivettem a képét a lakásomban, hogy belenézhesek a szemébe bárhol is vagyok.

A férjem nagyon engedelkeny volt ezzel kapcsolatban. Nyolc hónap 'tisztaság' után visszatért a drog-függőségéhez. Megkönnyebbülve érezte magát, tudván, hogy én lefoglalom magam és nem esedezem neki, hogy hagyja abba a drogozást. A hitem már annyira erős volt, hogy már a férjem visszaesése se tudta megingatni. Engedelkenysége ellenére se voltam biztos, hogy engedi, hogy Indiába mehessek. Imádkoztam Babához, hogyha Ő szeretné, hogy menjek Indiába, akkor segítsen, hogy a férjem beleegyezését adja az utazásomhoz. A férjem azt mondta, hogy mehetek, de csak két hétre.

Néhány héttel az utazás előtt egy kozmikus álmom volt. Az álmomban gyümölcsöt szerettem volna vásárolni néhány vendégnek, akiket meghívtam. Egy faluban parkoltam le az autómmal. Azon nyomban megjelent Baba, akinek egy gyümölcsös standja volt. Túl félénk voltam ahhoz, hogy kérjek Tőle gyümölcsöt. Azt gondoltam, hogy inkább átmegyek az utca másik oldalára, ahol szintén volt egy gyümölcsös stand. Átmentem a másik oldalra, de ott szintén Baba volt, de fiatalabb korában. A húszas éveiben lehetett, olyan hajjal, amelyet már láttam a róla készült képeken. Azt kérdeztem Tőle, hogy: "Lehet kapni banánt?" Mosolygott és azt válaszolta: „Neki van!”, a túloldalon lévő idősebb Babára mutatva, akin narancssárga ruha volt.

Visszamentem a másik oldalra. Már sötét volt, és az idősebb Baba valakivel beszélgetett. Azt kérte, hogy várjak. Ahogy az ember elment, Baba megkért, hogy nézzek fel az égre. Felnéztem, és több ezer csillagot meg holdat láttam. Kéznyújtásnyi közelségben voltak tőlem. Az univerzum szépsége lenyűgözött. Mennyei égbolt volt. Ahogy néztem, egy széles fehér fény szőtte át az égboltot. Mindenhova elért és egyszer csak belehatolt a testembe, teljesen kitöltött és én elkezdtem rázkódni, mintha egy vihar lett volna bennem. Egy nő volt mellettem, akinek elkaptam a kezét nehogy elessek. Az energia olyan erős volt, hogy ő is elkezdett rázkódni. Ez idő alatt Baba csak előtttem állt és figyelt. Majd hosszú rázkódás után felébredtem. Izzadtam, de boldog voltam. Ez az álom az összes eddigitől különböző volt. Az energia még mindig cikázott a testemben.

Hol van a kozmikus energia? A kozmikus energia mindent áthat. Benned van, feletted, alattad és körülötted. Te magad vagy a kozmikus energia; de te ezt nem veszed észre.

- Baba (Summer Showers, 1993, 11-ik oldal.)

Három nappal később felébredtem az éjszaka közepén. Feküdtem az ágyon és Babához kezdtem beszélni. Még mindig küzdöttem azzal a gondolattal, hogy Baba valóban Isteni. Azt mondtam Neki: „Ha Te valóban Isten vagy és az az energia, ami múltkor áthatotta a testemet a Tiéd volt, akkor szeretném érezni megint, mikor felébredek.” (én egyébként ilyen mesélésbe sosem tennék idézőjelet, ilyenkor ki lehet hagyni, de elvileg így is jó) Abban a pillanatban az energia behatolt a testembe a jobb oldalam felől, és az egész testem erősen rázkódni kezdett, csakúgy, mint az álomban. Utána a bal oldalamon távozott. Azt mondtam: „Igen, igen Baba, Te Isten vagy. És mindenütt jelenlevő.” Attól a pillanattól fogva biztos voltam abban, hogy Baba Isteni és hogy Ő akarja, hogy isteninek lássam Őt, nemcsak úgy, mint egy szentet vagy tanárt.

Bármely pillanatban megnyilvánulhat az Istenségem előtted; készen kell állnod, felkészülni a pillanatra. Mivel az Istenség emberi köntösbe van bújtatva, törekedned kell, hogy legyőzd a mayát (illúzió) ami azt szemeid elől eltakarja. Ez egy emberi alak, amelyben minden isteni entitás, minden isteni princípium – minden ember által Istennek tulajdonított név és forma – jelen van.

– Baba (Sathya Sai Speaks, vol.8)

Röviddel ezután az álom után, elindultam a második utamra Indiába. Az indulás előtti hat hónap alatt egy fényképet tartottam az öltözőm tükrén, amin Baba lábfeje volt látható. Az indulás napján magától leesett. Visszatettem a helyére, ismét leesett. Arra gondoltam, hogy magammal kéne vinnem a képet, tehát beletettem a pénztárcába.

Megérkeztünk Bangalorba, ahol megtudtuk, hogy Baba Kodaikanalban tartózkodik. Arról biztosítottak bennünket, hogy még aznap visszajön Whitefieldbe. A tizennégy fős csoportunk az ashram felé vette útját

Brindavanba, hogy várjuk Baba érkezését. Amint megpillantottam Whitefieldet, eszembe jutott a kozmikus álmom - ez volt az a hely, ahol Babának a gyümölcsös standja volt. Nagyon boldog voltam, mert Baba az álmaimon keresztül sok új dolgot megmutatott nekem, még mielőtt ezeket a saját testemen keresztül megláttam vagy megtapasztaltam volna.

Baba valóban megérkezett, minket pedig elszállásoltak az ashramban. Ahogy besétáltam a szobába, ugyanannak a képnek egy nagyobb mását láttam, amit magammal hoztam. Már biztosan tudtam, hogy Ő hívott engem ide, és Ő volt az, aki ezt a szobát nekem szánta.

Minden nap a délutáni darshan után a Baba szálláshelye előtti erkélyen ültem. Magamban beszéltem Hozzá, tudtára adtam, hogy mennyire szeretem. Felnéztem az égboltra és azt kértem, hogy bárcsak az Ő arcát láthatnám mindenhol, ahová csak nézek. Azon az éjszakán volt egy álmom. Az égboltot néztem és a felhők úgy rendeződtek, hogy Baba arca volt kivehető az égen. Rám nézett, tudtomra adva, hogy nincs olyan hely ahova nézek, ahol Ő nem lenne ott.

Egy héttel később, még Whitefieldben Baba egy másik álmot adott nekem. Az álmomban láttam, ahogy a férjem bal vállából tűz jön kifelé. Próbáltam eloltani a tüzet. Az összes ujjamat megégettem. Nem tudtam mozgatni a kezeimet. A férjem eltűnt és Baba közelített felém. „Nézd az ujjaimat” - mondtam Babának. Azt mondta ne aggódjak. Leült a földre. Én leültem vele szembe. Egyenként megérintette az ujjaimat, és a sebek az ujjaimon mind eltűntek. Rám nézett és azt mondta: „Rama, Krishna és Én szeretünk Téged.”

Amikor felébredtem, azon tűnődtem, hogy vajon azokban az időkben én is élhettem-e, amikor Rama és Krishna élt. Néhány évvel később, miután megnéztem a Ramayana és Mahabharata-t, mélyen éreztem a kapcsolatot azokkal a történetekkel, és éreztem, hogy én is részt vettem bennük.

A mi kapcsolatunkat sosem lehet kettétörni. Ez a szeretet kapcsolata, egy kapcsolat sok-sok életnek köszönhetően.

- Baba (Anyatha Saranam Nasthi)

A következő reggelen Baba behívott bennünket interjúra. Mellette ültem, kezeimet „Namaste” pozícióban tartva (imádkozó póz). Amikor csak rám nézett, lepillantott a kezeimre is. Megerősítette a tegnapi esti álmomat, amikor meggyógyította az ujjaimat. Baba ezután a jobb lábujjait a bal lábujjaimra

helyezte több mint húsz percen keresztül. Éreztem, ahogyan egy erős energia jött Babából és rajtam keresztül mindenkihez eljutott a szobában. Baba alakja előtt ültünk, de én a formanélküli Isten végtelen szeretetét tapasztaltam magamban. Azt vettem észre, hogy Baba igazi alakja, a Tiszta Szeretet energiája. Baba a Szeretet Istene.

Akkor megkérdezte tőlem: „Mit akarsz?” Ott voltam, de az elmém teljesen üres volt. Benne olvadtam szét, hogyan is kérhettem volna Tőle még többet, mikor már ilyen sokat kaptam? Azt válaszoltam: „Semmit”. Még csak a szeretetét sem kértem, mivel már tele voltam vele.

Oly sok ajándékot adott a hívőknek aznap. Mindannyian boldognak és áldottnak éreztük magunkat. Számomra a boldogságot az jelentette, hogy Őt nézhetem, élvezhetem és tudhatom, hogy mennyire szerencsés vagyok, hogy Isten jelenlétében lehetek. Miután kijöttem, arra gondoltam, vajon a többiek mit gondolnak Babáról. Tudták, hogy Ő Isten?

Az Avatár eljött, hogy kinyilvánítsa, hogy Isten mindenütt jelen van. Ez ugyanannyira fontos, mint hogy valaki meggyújtsa a lámpát, még ha van is lámpatartód, olajod és kanócod. Az Avatár nemcsak azért jön, hogy kinyilatkozza, hogy mi az igaz erény, de hogy az egész emberiségre ontsa a szeretetét. De minden egyes ember aszerint részesül ebből az előnyből, amekkora a kezében lévő edény.

Baba –(Sanathana Sarathi, 1996. augusztus)

Az egyik barátom az öt éves fiát is elhozta magával. Egy csodálatos gyermek volt. Tíz indiai bhajant is el tudott énekelni. Szerette, ha úgy hordhatja a kendőt a fején, mint Shirdi Sai Baba tette. Mikor később visszamentem Indiába, Baba megkérdezte: „Hogy van a bhajan énekesetek?” Nem tudtam kire céloz Baba, amíg azt nem mondta: „Az a kisfiú.” Azt válaszoltam: „A neve Amir, Baba.” Ekkor Baba azt válaszolta, hogy az Ő neve „Sathya”. Azt éreztem, hogy a kisfiú valóban áldott. Ez egy másik példa volt számomra, hogy Baba mindentudó volt, ismerte a hívői múltját, jelenét és jövőjét.

Ettől a pillanattól fogva másképpen néztem Babára. „Baba” az én anyanyelvemen, Farsi-ul apát jelent. Most úgy éreztem, hogy „Ő nem csak az apám, hanem egy isteni lény”. Úgy kezdtem el őt hívni, hogy „Swami”, ami azt jelenti „mester” - és persze Babának is. Ő maga azt mondja, hogy azt a nevet használjuk, ami a legédesebb a nyelvünknek.

Hazatértem a második utamról és égtem a vágytól, hogy seva projekteken vehessek részt. A Sai Center Teheránban egy testileg korlátozott nők számára lévő otthonban szervezett ételosztást. Ez volt az első olyan tapasztalatom, ahol ilyen sok fogyatékos ember volt. Valahogy félreinformáltak bennünket, hogy hány bentlakó és gondnok lesz, akiknek ételt készítünk. Hatan voltunk és egy közepes nagyságú vegetárius ételt készítettünk. Összesen harminc ember számára volt elegendő az étel. Az otthon már annyira várt bennünket, hogy még aznap a konyhát is bezárták, számítva ránk, hogy majd mi hozzuk az ételt. Amikor megérkeztünk, észrevettük, hogy nem harminc, hanem nyolcvan éhes ember várt ránk. Úgy számoltuk, hogy legfeljebb tíz ember számára tudunk adni ételt egy fazékból és nekünk csak hat volt. Minden egyes embernek több részre volt osztva a tálcája, és természetesen minden egyes ételből szerettek volna egy kóstolót.

Engem arra kértek, hogy a körülöttem lévő hat fazékból tegyek egy adagot mindegyik tálcára. Aggódtam, hogy hogyan leszek képes adni mindenkinek, mind a hat fazékból. Elkezdtem Babához imádkozni. „Kérlek, ne engedd, hogy azt kelljen mondanom, hogy az egyik étel már elfogyott. Azt szeretném, hogy minden egyes embernek tudjak adni mindegyik ételből.” Utána csak elkezdtem osztani az ételt és nem gondoltam rá, hogy elég lesz-e vagy sem. Csodálatos módon minden egyes embernek tudtunk adni mindegyik ételből. Tudtuk, hogy nem hoztunk elegendő ételt magunkkal, tehát csakis Swami lehetett az, aki megsokszorozta az ételt, biztosítván, hogy jut mindenkinek.

Az egyik bentlakó különösképpen megérintette a szívemet. Gyönyörű lány volt, de tizennégy évesen egy balesetben elvesztette mindkét lábát. Csupán egy fél testtel élt. A vele való találkozás felébresztette a vágyat bennem, hogy még több seva-t csináljak, hogy segítsék a szenvedők fájdalmát enyhíteni a világban.

Amikor a szívet az együttérzés tölti el és a kezeket a többiek szolgálatára rendeljük, a test állandóan a mások segítségének tevékenységében foglalatoskodik. Az ilyen ember élete szent, céllal teli és nemes.

- Baba (Sanathanasarathi, 1993. szeptember)

Sírtam volna a kórházban lévő nők állapota láttán, de visszatartottam a könnyeimet amíg hazaértem. Azon az éjszakán, amikor elaludtam, volt egy álmom. Ott, abban a szobában voltam, ahol a tizennégy éves lány is volt. Swami előttem ült. Nagyfokú szeretettel nézett rám és azt kérdezte: „Miért vagy ennyire szomorú?” Azt válaszoltam: „Swami, nem azért vagyok szomorú, mert ezek az emberek nem gazdagok, azért vagyok szomorú, mert nem egészségesek és nem tudnak járni, mint én.” Azt válaszolta Swami, tele szeretettel és együttérzéssel, hogy: „Ez az Ő karmájuk.” Ezután felébredtem.

Amióta Swami megmutatta magát nekem, soha nem hagyott bennem kételyt, amikor össze voltam zavarodva. Úgy érzem, áldott vagyok amiatt, hogy olyan volt nekem, mint egy személyes tanárom, megválaszolta a kérdéseimet, amint azok felvetődtek bennem.

Még nem tudtam mit jelent a karma, de Swami azt akarta, hogy megtanuljam, hogy mindent, amit meg tapasztalunk, a múltbéli életeink cselekedeteinek a következménye.

A Muzulmán vallásban senki sem hisz abban, hogy előző életünk is van/volt. Azt tanultuk, hogy valaki csak egyszer jön erre a világra és egyszer is hal meg. A pokolba vagy a mennybe megyünk, és itt véget is ér a történet. Sohasem voltam elégedett ezzel a magyarázattal, és mindig is kíváncsi voltam, hogy miért kapnak az emberek különböző lehetőséget az életben. Úgy tűnt, a teremtés nem fair.

Ezután az álom után elkezdtem tanulmányozni Swami tanításait a karma törvényeivel kapcsolatban, és megkaptam kérdéseimre a válaszokat. De soha nem veszítettem el az empátiámat a szenvedőkkel szemben, és mindent meg szeretnék tenni, hogy segítsék ezeket az embereket. Ez a vágy, hogy segítsünk másokon úgy hiszem, hogy a természetes állapotunk.

A cselekedeteink visszafizetődnek ugyanolyan mértékkel, akár tudatában vagyunk ennek, akár nem. Semmi sem történik ok nélkül, bármennyire is véletlennek vagy rejtélyesnek tűnik mindez. A gyökerek mélyek és nem láthatóak. Ha rosszat cselekszünk akarva vagy akaratlanul, a következmények elkerülhetetlenek. Ez a karma természete.

– Baba (Thought for the Day, 2002. október 21.)

Ahogy közelebb kerültem Swamihoz és tanultam a tanításait, Ő további üzeneteket küldött nekem az álmaimban. A szociális életemről beszélt. Azt akarta, hogy hagyjam abba a dohányzást, de elmondta, hogy erre még nem állok készen. Azt mondta, hogy mindig szerényen öltözködjek. Már abbahagytam a húsevést, amiről Swami azt tanácsolja, hogy nem előnyös a spirituális keresőnek. Ez nagyon különös volt a körülöttem lévő embereknek. A bárány feláldozása egy fontos része a Muzulmán vallásnak, valami, amit mindenki gyakorolt, miután Hajj-ot, a szent zarándokutat Mekkába megtette.

Nekem, az ego feláldozása Istennek lett a vágyam, és nem egy állat megölése. Mint feleség, úgy éreztem, hogy kötelességem azt az ételt felszolgálni, amit a férjem és fiam szeretett, így továbbra is húsból készült ételeket készítettem otthon. Swami szeretete volt a legfontosabb dolog számomra, és Ő sok, a világi dolgoktól való elkülönülést adott nekem - ezzel segítve, hogy le tudjak mondani világi vágyaimról.

Ahogy erősödött a kapcsolatom Babával, a házasságom úgy gyengült. A férjemnek nem volt ínyére, ahogy az életemet éltem. Mindig is el volt foglalva a saját életével, az én dolgaimat pedig készpénzként kezelte. Kezdte észrevenni, hogy változnak a szokásaim, és a viselkedésem különbözött az övétől és az ismerőseinktől. Kezdett régimódinak nevezni engem. Bántott a férjem nem tetszése, de biztos voltam benne, hogy Baba örült a döntésemnek. Most már értem miért mondja Swami, hogy a legtöbb párkapcsolat férfi és nő között a kezdeti elragadtatáson, túlzott rajongáson alapszik. Ahol a szeretet igaz és nem a vonzalmon alapszik, az emberek hajlandóak a kölcsönös megértésen munkálkodni, és megtanulják a partnerük számára fontos értékeket tisztelni.

A férfiaknak meg kéne próbálniuk megérteni a nőket és a nőknek a férfiakat. A férfi és nő közötti harmónia, béke és közös szeretet az, ami boldogságot és békét hoz a családba. Az emberek boldogságot szeretnének a családban, de nem élnek példás életet. A hiba a férjben és a feleségben is van.

- Baba (Ladies Day Discourse, 1995. november 19.)

Ötödik fejezet

Az egyedüli dolog, ami boldoggá tett az volt, ha mehettem Indiába. Saját magam is ki tudtam fizetni az utat, így a férjem nem ellenkezett. Mindig imádkoztam Swamihoz az engedélyéért, hogy mehessek Indiába mielőtt elindultam volna, és Ő megjelent az álmomban. Ott állt közel előttem, közel. Megkért rá, hogy menjek közelebb Hozzá. Így is tettem, tettem egy pár lépést felé és megálltam. Megkért, hogy még közelebb menjek Hozzá. Így tettem. Amint mélyen a szemembe nézett azt mondta: „Eggyé kell válnunk.” Tudtam, hogy a belső egységre gondol és nem a fizikaira. Utána azt mondta, gyere, majd találkozunk. Azon nyomban elkezdtem készülődni a harmadik utamra. Bár örültem, hogy megkaptam Baba engedélyét, de legbelül még mindig ott motoszkált bennem, hogy vajon mennyire valósak ezek az álmok.

Mielőtt elutaztam volna, Baba megint megjelent az álmomban. „Most ha jössz, hozd magaddal a fiadat is.”

Ez furcsán hangzott számomra és meg is kérdeztem: „A fiamat Swami?” Baba a fiam nevét mondta ki: „Hooman-t. Hozd a fiadat és gyertek, maradjatok itt.”

Sokáig járt még az eszem ezen a párbeszéden. Miért kért arra, hogy maradjak? Nem voltam benne biztos, hogy lesz e olyan szerencsém, hogy személyesen megkérdezzem Őt az álmommal kapcsolatban. De hallgattam Babára és megvettem a két jegyet. Még néhány barát is elkísért bennünket az útra.

A harmadik utazásom más volt, mivel a nyolc és fél éves fiam és ott volt velem. Hooman annyira izgatott volt, hogy egy másik országba megyünk. Otthon tanult angolul egy magántanártól és már alig várta, hogy gyakorolhasson egy kicsit. Minden nap izgatottan kelt fel és ment a kora reggeli darshanra, Sorban állt a férfiaknál és élvezte a sorhúzás izgalmait. Swami Whitefieldben volt. Mennyire kényelmes volt ez így nekem, hogy fél szememet a fiamon tarthattam, mivel itt kisebb az ashram. Még darshan alatt is láthattam a fiamat a férfi oldalon.

Másfél héttel később Swami behívott bennünket interjúra. Tizenketten voltunk az iráni csoportban. Swami lakhelye előtt várakoztunk, hogy behívjon minket. Darshan után odajött hozzánk, megállt a fiam előtt és megkérdezte tőle, hogy hívják. A fiam válaszolt.

Erre Swami azt kérdezte: „És mi a vezetéckneved?” A fiam megismételte a keresztnévét.

Swami azt mondta neki: „A vezetéckneved Mohammed.”

A fiam most már egy új nevet is kapott, a Prófétánk nevét. Az édesapám neve is ez volt. Később, mikor a naptárat néztem észrevettem, hogy mindez azon a napon volt, amikor a Prófétánk, Mohammed születésnapja van.

Swami bekísért bennünket a szobájába, egy pár görög és indiai emberrel együtt. Ahogy leültünk Swami azt kérdezte tőlem: „Mit mondtál, hányan is vagytok?” Azt válaszoltam: „Tizenketten, Swami.” „Nem - válaszolta erre - tizenhárman vagytok.”

Megint megszámláltam az embereket, de tizenketten voltunk. Háttha valaki terhes, gondoltam. Talán így jön össze a tizenhárom. Sajnos meg kellett várnom az interjú végét, hogy ezt kiderítsem.

A fiam Swami előtt ült a férfi oldalon. Swami beszélgetett vele és együtt nevettek, néha megborzolta a fiam göndör szőke haját és megcsípte egy picit az arcát. Swami az irániakat bevezette a saját interjú szobájába, ahol lehetőségem nyílt, hogy megkérdezzem az álmomról. Amikor Swami azt mondta, hogy „Hozd el a fiadat” azt is mondta „Gyertek és maradjatok itt.” Megkérdeztem Tőle, hogy ez mit jelent.

Először belenézett a szemembe és azt mondta: „Miért kételkedsz ezekben az álmokban? Ezek nem álmok. Én magam megyek el hozzád.”

Azt válaszoltam: „Swami, nem kételkedem.”

Erre Ő elmosolyogta magát és azon az édes hangon azt mondta: „Csak egy kicsit”.

Amikor egy álomban megjelenek, akkor valami személyeset kommunikálok az illetővel. Ez nem csak egy egyszerű álom. Ne gondold azt, hogy ez csak a képzelgésed szüleménye. A kételyeidre válaszolok ilyenkor.

- Baba, (Sathya Sai Speaks, Vol. 4)

Swami azt mondta: „Ha itt maradsz, jó lehetőséget kínálok neked.”

Nem folytattam a párbeszédet Swamival, mert úgy éreztem, hogy a fiamnak vissza kell mennie az iskolába, és a férjem várt bennünket Iránban. Ha Swami mindezt ma kérdezte volna, akkor maradtam volna, de akkor még nem adtam át magam teljesen Neki.

Legyen teljes hited Swami szavaiban, engedelmeskedj a parancsainak. Soha senkit sem vezetek félre. Bármit is mondok, az neked a javadat szolgálja. Amit mondok és teszek, azt érted teszem és nem magamért. Minden teérted történik.

- Baba (Sanathana Sarathi, 1999. április)

Swami mindenkitől megkérdezte, hogy: „Mit szeretnél?” Egyik lány a szobából megmutatta a jegyese fotóját, és a levelét odaadta Swaminak. A jegyese 24 éves volt. Swami elvette a fotót és áthatóan nézte a fiatalembert a fotón. „Ő egy idős ember” mondta Swami. Ez az interjú kicsit zavaros volt most. Én voltam a tolmács. Hallottam, hogy mit mond Swami és le is fordítottam a szavait, de nem értettem, hogy mit akar velük mondani. Először ott volt az a dolog, hogy tizenhárman vagyunk és most pedig ez a fiatal srác, aki „idős”.

Visszamentünk a nagy terembe és leültünk, miközben Swami állva maradt. Azon nyomban a lányra nézett, aki a fotót adta Swaminak, és megkérdezte tőle: „Mi a jegyessed neve?” Azt válaszolta a lány: „Péter”. A szülei oroszok voltak, akik Iránba emigráltak mielőtt megszületett volna a fiú. Swami úgy tett a kezeivel, mintha összecsapná őket és azt mondta: „Ő keresztény, Te pedig muzulmán vagy, nem fogtok veszekedni?” Swami elfordult anélkül, hogy megáldaná az eljegyzést.

Volt egy férj és feleség a csoportban. Swami rámutatott a nőre és azt mondta: „Rákja volt, de meggyógyítottam őt.” Később a hölgy részletesen elmesélte nekem a történeteket.

Mikor kijöttünk az interjú szobából, rögtön megkérdeztem, hogy van e olyan hölgy, aki terhes. De senki se várt gyereket. Megkérdeztem a fiatal lányt a jegyesével kapcsolatban: „Tudta, hogy mi áll a levélben, amit Swaminak átadott?” Azt válaszolta: „Békét kért a világ számára.” Még mindig nem tudtam, miért mondta Swami, hogy a srác egy idős ember, mígnem az indiai csoport csatlakozott hozzánk. Elmagyaráztak pár dolgot. A fiú a fényképen egy idős lélek volt, akinek már sok inkarnációja volt. Nem volt személyes vágya, csak az emberiség jóléte. A muzulmán vallás nem tartalmazott tanítást az inkarnációval kapcsolatban, tehát ez sok ember számára nehezen volt felfogható.

Úgy döntöttünk, hogy körbenézünk az ashramon belül, hátha van még egy iráni, akiről nincs tudomásunk. Néhány napon belül megtudtuk, hogy van egy férfi Iránból, aki először van itt. Olaszországban élt és szívsebésznek tanult. Az

olasz csoporttal utazott. Amikor elmondtuk neki, hogy Swami tud róla, hogy az ashramban van, elkezdett sírni és azt kívánta bárcsak ő is ott lehetett volna velünk az interjú szobában. Megígértük neki, hogy ha leszünk annyira szerencsések, hogy Swami ismét behív minket, akkor csatlakozhat a csoporthoz.

Egy héttel később Swami ismét behívott bennünket és az iráni férfinak szerencséje volt. Úgy éreztem, mintha emiatt a férfi miatt kaptuk volna a második interjút. Swami oly sok szeretetben részesítette őt és gyűrűt is adott neki. Megkérdezte Swamit, hogy miután befejezte a tanulmányait, térjen vissza Iránba vagy menjen az Egyesült Államokba. Swami azt válaszolta: „Vagy elmész az Államokba, vagy itt maradsz és dolgozol Babának a kórházában.” A férfi nagyon megürült ennek. Ez az eset számomra még több bizonyíték volt arra, hogy Swami mindentudó Isten és mindenkit ismer.

Ismerek mindent, ami az emberekkel történik, mert én mindenki vagyok. Ez a Sai minden áram, minden villanykörteben benne van. Én világítok meg minden tudatot. Én vagyok a belső ösztönző mindenkiben.

- Baba (Sathyam, Sivam, Sundaram)

Miután visszatértem Iránba az édesanyám nagyon rossz hírt újságolt el az unokatestvéremről, aki akkor negyven éves volt. Vastagbélrákot diagnosztizáltak nála. Az édesanyja, az én nagynéném, ugyanebben halt meg ötvenkét éves korában. Tizenöt kilót fogyott két hónap alatt. Nagyon közel álltunk egymáshoz, és ahogy hallottam a történeteket megkérdeztem az édesanyámat, hogy velem tartana e, hogy meglátogassuk az unokatestvéremet. Elvittem magammal néhány kis vibhutis csomagot, amit a legutóbbi utam során kaptam Swamitól. Megkértem az unokatestvéremet, hogy vegye el tőlem a vibhutit és imádkozzon. Elvette tőlem a vibhutit és evett belőle, bár szeptikus volt a dologgal kapcsolatban. Tíz nappal később hasüregtükrözésre ment a műtét előtt. A tíz nap alatt már három kilót hízott. A kivizsgálás alatt a doktor ámuldozott. A ráknak nyoma sem volt. Már nem volt szükség műtetre. Swami egy újabb csodát tett a családomban.

A következő három hónap alatt az unokatestvérem visszanyerte a testsúlyát, és nagyon egészségesnek tűnt. Később megtudtam, hogy az unokatestvérem lakásában egy Sai hívő élt korábban, akinek Swami egyszer fizikai formában megjelent. Ez annyira csodálatos volt számomra. Megértettem, hogy Swami nemcsak a hívőjére vigyáz, hanem az egész családjára is.

Tudok gyógyítani, megmenteni, még fel is támasztani embereket, ha erre spirituálisan befogadó állapotban van az illető. Olyan ez, mint az elektromosság pozitív és negatív oldala. A gyógyító képességem a pozitív oldal. A hívő felém áradó odaadása a negatív. Amikor a kettő találkozik, az odaadás az, ami a csodálatos felépülést eredményezi.

– Baba (Blitz magazin, interjú 1972. szeptember)

Először a hit, utána jön a tapasztalás. Néhány ember azt mondaná, hogy majd hisz miután tapasztalt is. De ez olyan lenne, mintha a kocsit tennénk a ló elé.

– Sri Sathya Sai Baba (Necklace of Nine Sai Gems, Vol.5.)

Hatodik fejezet

Iránban a kormány miatt a Swami hívőknek nagyon meg kellett húzni magukat. A satsang-ok egy-egy hívő házában voltak megtartva. Az egyik lakásban kezdtük el az első Bal Vikas-t (Sathya Sai spirituális tanításai gyerekeknek.) Szerencsés voltam, hogy taníthattam 2 éven keresztül a Sai hívők gyermekeit.

A társadalmi életem drámai fordulatot vett. A régi barátaimtól eltávolodtam. A legtöbb időmet Sai hívők társaságában töltöttem, és továbbra is sokat segítettem a kórházakban lévő fogyatékosoknak és a fogyatékos gyermekeknek. Szomjaztam Swami szeretetére és eltökéltem magam, hogy mindent megteszek, ami csak az Ő tanításaiban áll, hogy közelebb kerüljek Hozzá.

Minden hat hónap elteltével Indiába utaztam – ezt ötször – és mindig magammal vittem a fiamat.

Egyik utazásom során, Swami egy csodálatos gyógyításában volt részem. Migrénnel küszködtem már tizenöt éves korom óta. Néha semmi sem tudta enyhíteni a fájdalmaimat. Egy iráni hívő beszélt nekem egy görög nyolcvan éves gyógyítóról, aki éppen Babánál volt látogatóban Whitefieledben, néhány görög hívő társaságában. Elmentem hozzá, és beszéltem neki a migrénemről, bízva abban, hogy talán tud majd segíteni.

„Meditálnom kell és Swamitól választ kapni” - mondta nekem egy tolmács segítségével. Ingyen gyógyított a férfi és vigyázott arra, hogy ne avatkozzon bele valakinek a karmájába, ha éppen nem az volt Swami akarata. Másnap kellett visszamennem, hogy megtudjam, Swami megadta-e az engedélyt neki, hogy gyógyítsa.

Egy görög hölgy bekísért a férfi szobájába másnap. Elmondták, hogy Swami megadta az engedélyt a gyógyításra. A férfi a kezét a fejem egyik, illetve másik oldalára helyezte, és én rögtön éreztem egy hatalmas nagy melegséget a testemben.

Húsz perc után abbahagyta a gyógyítást és megkérte a tolmácsot, hogy fordítsa le nekem a következőket, amit mondott: „Volt egy látomásom mialatt a hölgyön dolgoztam. Réges-régi épületeket láttam mögötte. Valószínű, hogy régi lélek lehet.” Azt mondta még, hogy másnap is jöjjenek vissza egy kezelésre.

Másnap csak tíz percet kezelt teljes csendben. Jól éreztem magam, de nem tudtam, hogy a migrénem vissza fog-e jönni.

Azon az estén Swami megjelent az álmomban, és azt mondta nekem, hogy: „A migréned már megszűnt. Most már boldog vagy?”

Azt válaszoltam: „Igen, Swami.”

Most már tudtam, hogy nem lesznek fejfájásaim, Swami mindezt meg is erősítette, tudatva velem, hogy ez az Ő akarata volt, nem az enyém vagy a gyógyítóé.

Ezután azt mondta nekem: „Van két kicsi fibróma a méhedben, de nem komoly.”

Miután visszamentem Iránba, azonnal orvoshoz mentem kivizsgáltatni magam. Az orvos valóban megállapította Swami diagnózisát. Általában maguktól eltűnnek, mondta az orvos, és azt tanácsolta, hogy várjak mielőtt kezeltetném magam. Egy évvel később ismét kivizsgáltattam magam és jó hírrel szolgáltak, mivel elmúlt a tünet. Ki más, ha nem Isten az, aki minden sejtben ott van, aki így tudja a dolgokat?

A gyógyítókkal kapcsolatban, akik embereket gyógyítanak: Bármilyen javulás csak átmeneti és nem valós. Ha gyógyulás áll be az azért van, mert az illető megérezte Istent vagy Őrá gondolt.

-Baba (Párbeszédék Bhagawan Sri Sathya Sai Baba-val.)

A férjem nagyon nyűgös lett. Nemcsak a felesége, hanem a fia is „megőrült egy emberért”, aki Indiában él. A férjem álláspontja nem befolyásolta a családját, akik kérték, hogy hozzak gyűrűt, nyakláncot vagy vibhutit Indiából. Annak ellenére, hogy nem hitték, hogy Isten emberi formában - akit Sathya Sai Babának hívtak - itt van közöttünk, a lelkük ki volt éhezve, hogy az Isteni Energia megérintse őket.

Az egyre elmélyülő spirituális életem a férjem számára érthetetlen volt. Már tizenegy éve voltunk házasok és rá kellett jönnöm, hogy a férjem már nem úgy tekintett rám, mint a társára vagy mint egy személyre, akinek saját jogai vannak. Egy vitatkozás után egyszerűen észre sem vett engem, napokig hozzám se szólt - vagy akár hónapokig sem. Így nagyon feszült volt a hangulat kettőnk között. Gyakran meglátogattam a családomat, vagy az övét, egyedül. Ahogy a férjem egyre közelebb került a droghoz, úgy kerültem én is egyre közelebb Swamihoz. Nagyon boldogtalanná váltam, és kezdtem azon gondolkodni, hogy vajon elváljak e a férjemtől.

Egyszer egy nap aludni tértem eltervezve, hogy másnap megyek a bíróságra és benyújtom a válási keresetet. Swami azon nyomban megjelent az álmomban. Egy tömegben ültem, amikor Ő hívott magához, intve, hogy üljek le mellé. Egy india férfival beszélt és kérdezte tőle, hogy mit történt az egyik nyugati hölgygel és a férjével. Swami a házasságuk után érdeklődött.

A férfi azt válaszolta, hogy: "Swami, elváltak."

Beszéltem Swamival, hogy: "Olyan sok a problémám a férjemmel, de még nem váltam el tőle."

Ekkor Swami elmosolyogta magát és rám nézett: „Azért, mert az a karmád."

Mikor felébredtem, egy pár napig depressziós hangulatban voltam. Nem tudtam, hogy mit kezdjek ezzel a karmával, és most a Swamival való álmom megakadályozott abban, hogy elváljak. Azon tűnődtem, vajon vissza kell-e jönnöm még egyszer a földre, hogy megoldjam ezt a karmát. Ámulattal töltött el, hogy Swami mennyire irányította az életemet az álmaimon keresztül.

A karmád határozza meg, hogy milyen társad van a jelenlegi életedben. A karmád diktálja, hogy boldog leszel-e vagy sem a házasságodban.

– Baba, Sathya Sai Baba tanításainak gyűjteménye.

Egy napon, egy valóban nagyon rossz összeveszés után, Swami képe előtt ültem és sírtam. Azt mondtam Neki: „Baba, azt hittem, hogy miután részévé váltál az életemnek, minden békésebb lesz és a kapcsolatom a férjemmel jobb lesz, de minden rosszabbá vált."

Azon az estén Swami ismét megjelent az álmomban. Egy fehér ruhában állt

előttem. Előtte térdeltem és sírtam. Megkérdezte tőlem: „Miért sírsz, kedves, hívóm?”

Azt válaszoltam: „Baba, a férjem az oka. Állandóan veszekszik velem.”

Baba azt mondta: „Ne nyugtalankodj, készítek egy tervet neked, hogy ide jöhess.”

Mint mindig, ahogy véget ért az álmom Babával, felébredtem. Most, annak ellenére, hogy Swami a tudomásomra adta, hogy: „Ezek nem álmok, én magam jövök el hozzád”, azt gondoltam, hogy ez az álom a saját elmém szüleménye, és Swami csak számomra készíti a tervét és nem nekem és a férjemnek közösen.

Mindenkié vagyok. Mindenki az enyém. Nem teszek különbséget személyek között. Mindegyik az enyém és én mindegyiké. Lehet néhány dologban különbség emberek között világi szempontból. De a spirituális szinten nem szabad, hogy különbség legyen.

– Baba (Divine Discourse, 2008, január 8.)

Soha nem gondoltam volna, hogy a férjem is eljön Indiába látni Babát. A forradalom alatt a tulajdona nagy részét elkobozták és nem utazhatott el csak engedéllyel. Nem hosszabbította meg az útlevelét és nem is volt biztos benne, hogy engedélyezni fogják, hogy külföldre menjen.

Két hónappal a legutóbbi álmom után jött az iráni új év. A fiamnak három hét szünete volt az iskolában, így úgy döntöttem, hogy ő is velünk tart. Két héttel az indulás előtt a férjem odajött hozzám és azt mondta: „Még nem jártam Indiában. Menj és látogasd meg a Babádat és én addig utazgatok Indiában.” Tudtam, hogy Swami ültette el ezt a gondolatot a férjembe. Csak tíz nap volt míg a férjem megkapta az útlevelét. Ez is Baba kegyének volt köszönhető.

Két nappal mielőtt elindultunk volna, a férjem hanyagul megjegyezte: „Oké, talán elmegyek Babához egy pár napig, de utána elmegyek más városokba is.”

A férjem, a fiam és én, néhány másik iránival – akik közül a legtöbben közeli barátok voltak – útnak indultunk. Baba ismét Whitefieldben volt. Béreltünk egy szobát az ashramon kívül, és az első darshan után a férjem azt mondta: „Visszamegyek Bangalorba, Te pedig maradj csak itt a Te Babáddal.” Az igazság az, hogy a férjem azt remélte, hogy Swami majd melegen üdvözli őt, és majd

észreveszi mennyire megváltozott a szemlélete és hogy el akart jönni Indiába azok után, hogy előtte nem fogadta el Babát. Amikor ezt Swami nem tette meg, csalódott lett. Egész idő alatt Babához imádkoztam: „Te Isten vagy. Te voltál az, aki miatt idáig eljutott. Kérlek, adj nekünk interjút, hogy ő is láthassa a csodáidat és a manifesztációidat.” Más hívők beszéltek a férjemmel, mondván egy nap nem elég, hogy bárkit is megtapasztalhassunk. Azt tanácsolták neki, hogy maradjon még pár napot és majd meglátjuk mi történik.

Tartózkodásunk harmadik napján Swami behívta az iráni csoportot – huszonhét főt – egy interjúra a reggeli darshan alatt. Az interjú szobában a férjem és a fiam pont Swami széke mellett foglaltak helyet. A női oldalon én voltam az utolsó, aki leült. Ez boldoggá tett, mert imádkoztam Swamihoz, hogy az összes figyelmét és szeretetét a férjemre irányítsa és ne rám.

Volt néhány indiai is az interjú szobában. Az egyik lánynak meghalt az édesanyja és sírt. Swami egy arany nyakláncot materializált neki, egy centiméter vastagot, és felakasztotta a nyakába. Utána sok más ajándékot manifesztált a hívőknek. Egy nagy karórát egy indiai fiúnak, egy gyűrűt, amin az állt „Allah” egy iráni férfinak, és egy kilenc kőből álló gyűrűt, ami a kilenc bolygó védelmét jelentette, egy másik férfinak. Egy hölgy egy arany karkötőt kapott. A férjem csak ámult.

Swami mind a huszonhét iránit bevezette a másik szobába. Válaszolt a kérdésekre és áldást adott. Itt is hátul ültem a szobában. Magamban kértem Swamit, hogy áldja meg a férjemet. Kb. a csoportunk fele férfi volt, de Swami, aki mindenről tud, odafordult a férjemhez és megkérdezte tőle: „Mi a neved?” Miután válaszolt a férjem, azt mondta Swami neki, hogy mindig aggódik a jövő és a pénz miatt, ettől gyomorhurutot kap. Senki sem tudott erről a férjemen és rajtam kívül. Swami azt mondta: „Miért félsz, hisz itt vagyok?” Ezután Swami rám nézett és azt mondta: „A férjed állandóan veszekszik veled.” Ettől nagyon kellemetlenül éreztem magam, mivel nem akartam szégyenbe hozni a férjemet mások előtt. Tehát csak lehajtottam a fejemet. A férjem elvörösödött, ezért Swami megveregette a vállát és azt mondta nekem: „Ő egy jó ember.” Azt gondoltam magamban „Persze, hiszen Isten minden gyermekét szereti. Még ha hibákat is követünk el, Ő megbocsájt nekünk és ad egy új esélyt.”

Az interjú után a férjem nagyon boldog volt. Úgy döntött, hogy még tíz napig marad és még verseket is írt Swamiról. Néhány másik hívóval együtt elhatároztuk, hogy elmegyünk Mysore-ba és megnézzük a csodálatos templomokat, meglátogatjuk az árvaházat, ahol Swami megannyi manifesztációja található.

Ezek a csodák csupán csalik, amivel az embereket az isteni út felé csalogatom. Miután a hitük megszilárdult, már nem a csodákat tartják szem előtt és lassan kezdik kinyújtani a kezüket, hogy megkapják azt, amiért valóban erre a földre jöttem: Tudást és Boldogságot.

– Baba (Sathya Sai Amrita Varshini)

Sok történet kering a Mysoreban található árvaházról és az ott lévő Swami kegye által létrejött manifesztációkról és mi már alig vártuk, hogy láthassuk mindezt. A férjem, a fiam és én, három másik iráni társaságában kora reggel taxiba ültünk. A whitefiledi ashramból Mysoreba négy óra volt az út.

Miután megnéztünk néhány templomot a városban, délután megérkeztünk az árvaházhoz, de az épület zárva volt. A gondnok elment Swami darshanjára Whitefieldbe. Miután vártunk tizenöt percet, akik velünk jöttek megunták a várakozást és vissza akartak menni. De én nem akartam feladni. Odamentem az ajtóhoz, megfogtam a kilincset és Swamihoz fordultam, hogy engedjen be minket. Alig öt perc múlva gondnok visszatért és kinyitotta az ajtót.

Egy nagy szobába léptünk be. Az oltárnál sok Swami kép volt. Az egyiket vibhuti fedte el. A gondnok letörölte a Swami arcán lévő vibhutit és odaadta nekünk. Mindannyian nyomban ettünk belőle, a többit becsomagoltuk, hogy magunkkal vigyük.

Hallottunk egy medálról, amiből amrittam folyt- isteni nektár gyógyító erővel - és kértük, hogy hadd nézzük meg. Elővett egy kulcsot és kinyitott egy szekrényt. Elővett egy tálat, ami tele volt amrittammal. Egy kanállal elővett három kis

medált –kettőn Swami képe volt, az egyiken Shirdi Sai Babaé. A kis medál akkora lehetett, mint a körmöm.

Az egyiket a férjem tenyerébe tette, a másikat az egyik hölgy a kezére, a harmadikat az enyémbé. Amikor a tenyerembe rakta a kis medált, éreztem, hogy ragad a kezem az amrittamtól. Azt hittem, hogy a kis medálón lévő amrittam még a tálból maradt rajta. Hirtelen, úgy mintha megvágánk magunkat, az amrittam elkezdett folyni. A gondnok a kanállal áttette az amrittamot a másik tenyerembe. Mondta, hogy igyam meg. Az íze mennyei volt, mint a világ összes virágáé. Láttam, hogy a férjemnél és a másik hölgnél lévő medálból is folyik az amrittam. Ők is megkóstolták. Mindenkinek lehetősége volt, hogy a tenyerébe vegye a medált és lássa, hogyan folyik az amrittam belőle. A fiam, Hooman nagyon izgatott volt mikor ő került sorra. A tenyere túl kicsi volt a kiáramló amrittamnak és az ujjain keresztül lefolyt a padlóra.

Megkértük a gondnokot legyen kedves adjon nekünk amrittamot, hogy haza vihessük a beteg embereknek. Megtöltött egy üres üveget abból a tálból, amiben a medálok voltak. A kezünk tele volt amrittammal és a gondnok megkért minket, hogy együk meg ott helyben, ami a kezünkön van. A férjem le volt nyűgözve és boldog volt. „Ezek a csodák még nagyobb hatással voltak rám, mint amit láttam az interjú szobában” – mondta. „Swami messze van innen, nem lehet csalás.” Világos volt, hogy még mindig nem volt erős a hite. Csak rövid ideig volt a kezünkben a medál, de amikor visszapillantottam Swami képére az oltárnál – amit néhány perce a gondnok Swami arcánál letörölt –, megint tele volt vibhutival. Nagy kegynek éreztük, hogy mindezt az Isteni manifesztációt megtapasztalhattuk.

Ahogy kijöttünk a belső teremből, találkoztunk néhány vak gyerekekkel, akik a helyi árvaházban laktak. Beszélgettünk velük, megöleltük őket, szeretetet adtunk nekik. Az atmoszféra nagyon áldott volt és egész úton visszafelé Whitefieldbe csöndben voltunk, elmélyülve a gondolatainkban és visszaemlékezve a sok pazar dologra, amit megtapasztaltunk. Ezután a férjem még boldogabban jött darshanra, mint az előtt, még több együttérzéssel Baba iránt.

Swami azt mondta az irániaknak, hogy még egyszer ad nekik interjút még mielőtt hazamennének, ezért a férjem már alig várta a következő interjút. Reméltem, hogy mindez hamar megtörténik, mivel a férjem eltervezte, hogy elmegy Goa-ra a fiammal együtt egy héttel a visszamenetelünk előtt. Megkérdezte, hogy velük tartok-e. Már három hete voltunk Indiában, de

akartam még egy hetet maradni, hogy elmessek Babával Kodaikanal-ba. A férjem beleegyezett és a saját terveiket követték fiaimmal.

Mielőtt a férjem és a fiam elutazott volna Swami megkérdezte az egyik férfit, hogy hányan mennek el a csoportból. A férjemmel és a fiammal együtt tízen. Én nem voltam benne a tízben, mert maradtam. De a férjem úgy döntött, hogy a fiam helyett én menjek be az interjúra. Mondta Hoomannak, hogy üljön le és intett nekem, hogy tartsak velük. Nem örültem az ötletnek, de nem akartam a férjemmel ellenkezni, így elindultunk az interjú szoba elé, hogy ott várakozzunk. Ahogy véget ért a darshan, Swami jött és megállt előttem és gyengéden azt mondta: „Egy találkozási van az ashramon kívül, ma nem tudlak benneteket fogadni. Majd később találkozunk.” Azt mondtam: „Swami, mindenki menjen?” Azt válaszolta: „Igen. Később látjuk egymást.” Ahogy elment mosolygott és felemelte a kezét, hogy megáldjon bennünket. Mindenki nagyon csalódott volt. De, én nem éreztem olyan rosszul magam. Nem akartam elvenni a lehetőséget a fiam elől, hogy közel legyen Swamihoz.

Mielőtt a férjem Hoomannal Goara utazott volna, megkért, hogy ne menjek Kodaikanalba Swamival, hanem maradjak Whitefieldben, amíg visszatérnek. Megígértem, hogy így lesz, és megváltoztattam a repülő helyfoglalásomat, hogy Bombayba menjek és ott találkozzam velük, mielőtt hazamegyünk Iránba. A férjem adott egy medált, hogy áldassam meg Babával és egy levelet, hogy darshan alatt adjam át neki. Elbúcsúztunk, én örültem, hogy Swamival maradhatok, amíg ők Goara mennek vakációzni.

A következő négy napban a hátramaradt csoportnak nem adódott lehetősége, hogy közel legyen Swamihoz. Aztán eljött a nap mielőtt Swami elment volna. Az ashram zsúfolásig volt. Nemcsak Húsvét vasárnap volt, de sok ember eljött, hogy vehessen egy utolsó darshant mielőtt Swami egy hónapra elutazik Kodaikanalba. A bhajan hallból egész nap énekszó áradt. Valamiért nagyon izgatott voltam. Korán mentem, hogy elől üljek a számhúzáshoz. Na de mi történt? Az első sor helyett az utolsót kaptam. Swami jött és darshant adott, de nem jött hátra oda, ahol ültem. Egy német csoportot hívott be interjúra és utána kijött, leült és megáldotta a tömeget a bhajan éneklés során.

Azon nyomban elkezdtem sírni. Eltakartam az arcom a sálammal, hogy senki ne láthassa. Magamban Swamihoz beszéltem, hogy nem megyek Kodaikanalba, mert így fejezem ki tiszteletemet a férjem előtt. Elmondtam neki, hogy a mostani alkalmon kívül nem lesz lehetőségem, hogy átadjam a levelet vagy hogy megáldassam a medálokat. Nem akartam interjút, de azt igen, hogy

előreadhassam a levelet a sor elejére Swaminak és hogy az engedélyét kérjem a hazautazáshoz. Kb. tíz perc múlva Swami felállt. Azt hittem, hogy az interjúszobába fog menni. De ahelyett, hogy visszament volna a lakhelyére, mindenki meglepetésére még egy darshant adott. Kiment a mandirból és darshant adott azoknak az embereknek, akiknek nem volt lehetősége beférni a tömött mandirba. Swami a mandir szélén sétált el, hátulról jött vissza fel a lépcsőnél és megállt előttem. Még mindig könnyes volt a szemem. Elakadt a szavam. Rám nézett és azt mondta: „Mikor indulsz?” Azt mondtam: „Holnap Swami, amikor mész Kodaikanalba én megyek haza.” Azt kérdezte hányan vagyunk az iráni csoportban. Azt mondtam: „Tizenöten.” Erre Swami: „Gyerünk, menjetek.”

Swami mindig azt mondja, hogy Isten egy mágnes és a mágnes vonzza a hívőt. De úgy éreztem, hogy azon a napon az én vágyódásom volt a mágnes, magamhoz vonzottam Őt a szeretettemmel.

Ahogy visszasétáltam a szobámba, még mindig sírtam. Arra gondoltam, hogy Isten mennyire megbocsájtó és hogy Swami ismételten bebizonyította, hogy mindenütt ott van. A szívemben volt, halotta a könnyörgésemet és mindannyiunkra ismételten szétárasztotta az áldását. A német csoportot meglepte, hogy mi is csatlakozunk hozzájuk az interjúra.

Az egyik német hölgy Bal Vikas tanár volt. Egy tálat hozott benne sok fából készült nyuszival, amiket meg szeretett volna áldatni a német gyerekek számára. Swami megállt előtte és viccelődött: „Azt hiszed gyerek vagyok, ezeket a játékokat hoztad nekem?” A hölgy elmosolyodott és elmondta, hogy a gyerekeknek lesz. Baba megáldotta a játékokat mielőtt bekísért volna bennünket az interjú szobába.

Az interjúszobában Swami megint csak ajándékokat manifesztált a hívőknek. Odafordult a hölgyhöz, aki a játéknulakat hozta és megkérdezte: „Hány interjúd volt eddig?” Azt válaszolta: „Tizenhét.” Swami kijavította: „Nem, hanem tizennyolc.” Ő tudja jobban.

Amikor Swami bevitte az iráni csoportot a másik szobába egy privát interjúra, lehetőségem adódott, hogy Swami széke mellé üljek le.

Swami felé fordultam és azt mondtam: „Köszönettel tartozom a férjem miatt.” Elmosolyogta magát és a szemembe nézve azt mondta: „Látod, megáldottam a férjedet.” Emlékeztem arra az álomra, amit még Iránban álmodtam, amikor

Swami azt mondta, hogy van egy terve, hogy a férjem és én Indiába menjünk. Akkor imádkoztam, hogy Swami áldja meg a férjemet. Átadtam neki a férjem levelét és kinyújtottam a medálokat, hogy áldja meg őket.

Valaki megkérdezte Swamitól, hogy fogyott-e. Swami azt mondta: „Nem, Swami mindig erős és 108.” Adott nekünk kis vibhutis zacskókat és a Szeretetével és Áldásával hagytuk el az interjú szobát.

Ha úgy akarom, akkor egy szempillantás alatt előttem lehetsz.

Ha úgy akarom, az életed drámai fordulatot vehet.

Ha úgy akarom, Istent rögtön elérheted.

De ahhoz, hogy így akarjam,

Először meg kell, hogy olvasd a szívem.

Olvasd meg odaadással.

Olvasd meg szeretettel.

Olvasd meg azzal, hogy másokat helyezel magad elé.

Olvasd meg a kitartásoddal.

Olvasd meg a megingathatatlan hiteddel.

Ahogy elkezded magad a szívem felé húzni,

Rohanok és letelepszem a szívedben.

- Baba (Sai Dharsan, Második rész-108.)

Hetedik fejezet

Három iráni társammal együtt indultam neki Bombaynak. Még volt három napunk, mielőtt indult volna a gépünk Teherán felé, így úgy döntöttünk, hogy Shirdiben töltjük azt a pár napot, Sathya Sai Baba előző inkarnációjának a helyén. Másnap miután megérkeztünk Bombayba, lefoglaltuk a taxikat, mellyekkel majd Shirdibe megyünk. A hosszú úton sok „Om Sai Ram-ot” ismételtünk a szűk hegyek közötti úton. Megérkeztünk Shirdibe, és sikerült egy hotelben szobát foglalni. Nem volt főszezon a zarándokok számára, ezért jó szállást tudtunk bérelni. A klíma és a meleg víz csodálatos volt, és úgy éreztük magunkat, mintha a hosszú utazás után egy más világba érkeztünk volna.

Az összes szent helyet meglátogattuk Shirdiben. Láttuk a neem fát, ahol Baba aludt mikor először megérkezett a faluba. A Samadhi Mandirban, ahol Sai Baba testét eltemették, lehetőségünk volt, hogy a Muzulmán tradíciót követve lemossuk a sírját rózsavízzel és a kezünkkel. Imádkoztunk és a tiszteletünket fejeztük ki. A mandir után a masjidba (mecset) mentünk, ahol Shirdi Baba a folyton égő tűzből vett gyógyító hamut osztotta szét, amit „udi-nak” hívtak. Láttuk a személyes tárgyait. Olyan jól éreztem magam, hogy nem is akartam elmenni. Elmentem ahhoz a kőhöz, ahol üldögelni szokott. Megérintettem, megcsókoltam és hozzáérintettem homlokomat. Mennyire szerencsés voltam, hogy ott lehettem, ahol a szeretett Swamim előző életében élt.

Halála vége felé (Shirdi) Baba azt mondta: „Ismét eljövök és darshant fogok adni. A Sathya nevében fogok darshant adni, hogy megvédjem az Igazságot”. Ez a mostani eljövétel. A két test különbözik, de az Istenség egy. Az első eljövétel azért volt, hogy az Istenséget kinyilvánítsa. A második, azért, hogy felébressze az Istenséget (az emberekben).

- Baba (Divine Discourses, 1990. szeptember 28.)

A faluban sétálgattunk, hogy ajándékokat vegyünk a családtagoknak és barátoknak. Egy kicsi, felállítható laminált képet vásároltam a barátaimnak, amin Shirdi Baba volt. Észrevettem, hogy nem éreztem otthon magam annyira a faluban, mint a mecsetben. Az utcai árusok és az üzletek mind világi atmoszférát teremtettek. Felfigyeltem rá, hogy nem volt sehol Swami, Sathya Sai Baba kép és ez hiányzott nekem. Mindezek ellenére, nagyon áldottnak éreztem magam, hogy ennek az Avatárnak mindkét inkarnációját megismerhettem, Shirdiben és Puttaparthiban.

Visszatértünk Bombayba, hogy készülődjünk hazafelé Iránba. Egy éjszakát töltöttünk ott, Swami rezidenciáján, Dharmakshetrán, ami azt jelenti „a dhrama, vagy erkölcs harctere.” Örültem, hogy ismét láttam szeretett Swamim képeit.

Másnap korán reggel elindultunk a repülőtér felé. Egy héten csak egy járat indult Iránba, és végre találkozhattam a férjemmel és a fiammal. Szépen leégtek a napon, és vidámak voltak a Goán töltött vakáció után. Elmondtam nekik, hogy volt még egy interjúnk Whitefieldben, aminek nagyon örültek.

Ezután megdöbbenem. Miután elmentem, hogy ellenőrizsem a helyfoglalásomat, azt mondták, hogy olyan sokan vannak előttem, hogy valószínű nem tudok az e heti géppel Iránba menni. Mi mást tehettem volna, mint az én Swamimhoz fordulni és kérni a segítségét? Nem akartam egyedül egy hétig Bombayban maradni. Tehát imádkoztam és nem voltam hajlandó a reményt feladni. A szívemben Swamihoz beszéltem. Azt mondtam neki, hogy ha úgy szeretné, hogy kövessem a dharmámat, mint feleség és visszamenjek a férjemmel Iránba, akkor Ő az, akinek meg kell oldania mindezt. Húsz perccel az indulás előtt valaki az iráni személyzet közül odajött hozzám és azt mondta, hogy be tudnak még tenni engem is erre a járatra. A csomagomat már nem lehetett feladni, így azokat fel kellett vinni a repülőre, de Swami kegye által véget ért ez az utazásunk és indultunk hazafelé.

Hazaérkezésünket követően a férjem annyira izgatott volt, hogy nagyon sok embernek mesélt az indiai utunkról. Most már volt saját tapasztalata Babával, amit meg tudott osztani a többi Sai hívővel. Még egy pár iráni verset is írt a bhajanokhoz. De soha nem érzett elég készletet, hogy még több információt tudjon meg Babáról. Nem olvasott könyveket, és nem járt bahajan összejövetelekre. Úgy éreztem ez a tapasztalat kioltotta az Isten utáni vágyakozását.

Mindenki a saját módján jön el, a saját tempójában, a saját készítetése által, az úton Isten kinyilvánítja magát az illető előtt, mint a sajátja.

- Baba (Sanathana Sarathi, 1994. április)

Sok Sai csoport működött a közelünkben, de a fundamentalista kormány törvényen kívül helyezett minden olyan vallás gyakorlást, amely eltért az iszlámtól, így a privát lakásainkon tartottuk az összejöveteleket.

A tradicionális iszlám vallásnak nincs koncepciója az Avatár fogalmáról és sok muzulmán számára az a gondolat, hogy Isten emberi alakban jöjjön el egyenlő a szentségtöréssel. A tapasztalataikat inkább a vallási tanításokra alapozzák, nem a spirituális értékekre.

A vallások által kinyilatkozott igazság egy és ugyanaz. Mindegyik vallásnak ugyanaz a célja. Mindegyik vallásnak az a szándéka, hogy elősegítse a vallásos viselkedést az ember mentális hozzáállásának átalakításával, így létrehozza a test, elme és szellem összhangját. Az összes vallás alapja az erkölcs. Az erkölcs egyenlő az önzetlen szeretettel. Következésképpen a vallások úgy lettek alapítva, hogy a társadalom jólétét segítse elő, az összes élőlény iránt mutatott szeretet ösztönzésével. Mindegyik vallás hirdeti, hogy a hívők az örök békét saját magukban keressék. Egyik vallás sem fogadja el az erőszakot. Mindegyik vallás a tolerancia kultiválását tanácsolja és a más vallás iránti tiszteletet, ezzel kövezve ki az utat az erőszakmentességnek.

– Baba (Sanathana Sarathi, 1991. január)

Ha az emberek csak a saját kis elképzelésüket gyakorolják a szeretetről, akkor az elképzelésükön kívül esők felé gyűlöletet, gyanakvást, ürességet és közömbösséget fognak tanúsítani. Mindentől félni fognak, ami különbözik, ezért van, hogy néhány helyen a más emberek elnyomása az egyedüli megoldás.

Minden hívő ember között található olyan, aki szerint vallásellenes nézet az, ha Isten emberi alakot ölthet. Nem képesek megérteni, hogy Isten megszületik mint ember, hogy ráébredsen bennünket az Isten igaz mivoltjára, ami egy formánélküli, végtelen szeretet. Azzal, hogy Istent emberi alakban szeretjük, megtanuljuk a mindenki irányába történő szeretet gyakorlását is.

Sathya Sai Baba azt mondja, hogy az Isten igaz formája a végtelen szeretet és minden vallás tartalmaz gyakorlatokat, melyek segítenek az embereknek, hogyan éljék a szeretetet, ami mindennek a közepe. Az iszlám öt pillére közül az egyik a Mekkába való zarándoklat, aminek Hajj a neve. Körbemegyünk a Kaabah- Isten háza körül. Létezhet olyan, hogy a végtelen Isten csak a világ egy kis részén van jelen? Számomra a formánélküli Isten minden formában megtalálható és az igaz Kaabah a szívünkben van. A külső gyakorlatok csak emlékeztetnek, hogy forduljunk befelé és lássuk a formánélküli Istent saját magunkban. Swami azt mondja ez az igazi vallás. Isten bennünk van és Ő mi vagyunk.

Az Iszlám azt jelenti, elkötelezettség, önátadás, béke, nyugalom. Az Iszlám a társadalmat úgy vázolja, mint ahol az emberek elérték a legfelsőbb békét, az önátadáson keresztül a Leghatalmasabbnak és Megbocsájtónak – Allahnak, és aki felesküdt arra, hogy békében él az embertársaival. Később ezt alkalmazták a különálló és különböző társadalmakra is, akik veszélyesek voltak a többire nézve. Az Iszlám egy magasabb eszmét tanított. A figyelmet az Egyre irányította, az Egységre a különbözőségben, és az embereket a Valóság felé vezette, ami Isten volt.

– Baba (Divine Discourse, 1983. július 12.)

Ezért tanítja Baba, hogy minden vallás különböző ösvénye ugyanahhoz az Istenhez vezet. A különbözőségben egység van és Ő azt szeretné, hogy az egy Istent lássuk meg mindenben. E nélkül az egység nélkül, hogyan gyakorolhatnánk a szeretetet, hogyan tekintsünk mindenkire testvérünként? Mindenki a teremtés családjának a része.

Baba az elektromosság példáját használja. Nem látjuk az áramot, amíg fel nem gyullad az égő. Mindegyik égőnek más-más kapacitása van, valamelyik fényesebb, valamelyik gyengébben világít, de az áram mindegyikben ugyanaz. Ugyanúgy, mint ahogy szükség van az égőre, hogy „megtapasztaljuk” az áramot, a formában lévő Istenség megtapasztalásával érezzük Isten szeretetét, és ezáltal kifejelesztjük a kapcsolatunkat a formánélküli Istennel.

Abban az évben reméltem, hogy én rendezhetek meg egy satsangot Swami születésnapja alkalmából az otthonunkban, ahol a különböző Sai csoportok egyként összejöhetnek. A férjem születésnapja két nappal Swamié előtt volt és így beleegyezett az ünnepségbe.

Swami születésnapjának az estéjén a férjemnek egy csodálatos álma volt. Ő és az édesanyja Swami előtt ültek. Swami egy ékszerdobozt tartott a kezében. A férjem azt látta, hogy az édesanyja terhes. Azt remélte, hogy Swami odaadja neki az ékszerdobozt születésnapjára ajándékként, de ehelyett Swami azt mondta neki: „Tudom, hogy ma van a születésnapod, de ezt a dobozt az édesanyádnak adom, mert annyi fájdalomon ment keresztül hogy gyereke volt.” Amikor a férjem és az anyósom kinyitotta a dobozt, egy ékszert találtak benne, amely félhold alakú volt és ki volt rakva drágakövekkel. Amikor a férjem elmondta nekem mindezt, nagyszerűen éreztem magam. Olyan volt ez, mint a félhold és a csillaga, ami az iszlámot szimbolizálja. Ezenkívül úgy éreztem, hogy annak ellenére, hogy az anyósom soha nem járt Indiában, Swami szerette őt és nem feledkezett meg róla. Ez ráébresztett engem, hogy Swami nem a testhez van kötve, hanem a lelkek szeretetéhez.

Swami születésnapján, az est folyamán mindenkire oly nagy szeretettel és erővel hatott. Más Sai hívők is eljöttek, és együtt készítettünk egy csodálatos oltárt, tele Swami képeivel és virágokkal. Először Shirdi Baba képét tettem az oltárra, de a férjem rögtön ellenezte, mondván: „Ne tedd annak az öreg embernek a képét oda.” Bár tisztában volt vele, hogy ő volt Swami előző inkarnációja, de soha nem érdekelte Shirdi Sai Baba.

Gondosan figyeltük az utcát, nehogy kijöjjön a rendőrség a sok parkoló autó miatt. Valószínű, hogy sok kérdést tettek volna fel, és még lehet, hogy le is tartóztattak volna bennünket. Egy nagy „OM” jellel feldíszített tortát rendeltem a városközpontban. A cukrász még soha nem látott ilyesmit. Amikor kérdezősködött, azt válaszoltam, hogy Isten nevének egy szimbóluma. Gyanakodott, de már nem tudtam neki több magyarázattal szolgálni, ami még biztonságos lett volna. De Swami azt akarta, hogy hívőinek legyen lehetősége együtt megünnepelni az iránta érzett szeretetünket, és az este békésen telt el baj nélkül.

Másnap egy másik meghívást kaptam egy születésnapjára rendezvényre Teherán egy külső kerületébe eső kisvárosába. Úgy terveztem, hogy randevúzom az

egyik barátnőmmel, hogy együtt érkezzünk meg a bhajanra. Legtöbbször taxival utaztam a városban. Mindig ugyanazt a céget hívtam fel, a diszpécserok és a sofőrök mind jól tudták hol lakom. Most lementem a ház elé és csak vártam és vártam. Tíz percet, tizenöt percet. A taxi sehol. Aggódtam, hogy a barátnőm meg vár a megbeszélt helyen. Vissza mentem és megint hívtam a taxi társaságot. A diszpécser azt mondta, hogy a taxisofőr nem találta meg a lakásunkat. Ez nevetséges, gondoltam. A taxi társaságtól már sokan jöttek és mind megtalálták a lakásunkat. Biztosítottak róla, hogy egy másik sofőr ide fog érni egy pár percen belül. Megint lementem és vártam. Tizenöt perc telt el. Megint felhívtam a taxi társaságot. Ismét csak azt mondták, hogy a sofőr nem találta meg a lakásunkat. Ez nagyon különös volt. Azt gondoltam, hogy a barátnőm biztosan úgy érzi, hogy nem megyek el. Frusztráltságomban, megint lementem és leintettem egy taxit, hogy vigyen el a bhajanra.

A bhajan már elkezdődött mikor odaérkeztem. Boldog voltam mikor megláttam, hogy a női oldalon már ott ül a barátnőm. Néhány évvel ezelőtt Swami adott neki egy ruhát (amit Swami viselt előtte) egy interjú során, amit elhozott magával és Swami székére helyezett. Miután befejeződött a bhajan, odamentem hozzá és elmondtam mi történt. A barátnőm azt mondta, hogy a taxinak, amivel mentünk volna, balesete volt. Miközben nagy sebességgel ment a sztrádán durrdefektet kapott és csúnyán összetört, az ajtaja leszakadt. A barátnőm kiesett a kocsiból a sztrádára. Egész idő alatt Swami ruhájába kapaszkodott és hozzá fordult. Csodával határos módon nem történt semmi baja, csak megijedt. Szerencsére egy másik autó megállt, és elhozta az összejövetelre.

Swami azt mondja, hogy olyan karmát nem vesz el tőlünk, amit meg kell tapasztalnunk, de enyhít rajta. Csak Swami tudja, hogy miért: hogy kiegyenlítsen a karmát, vagy hogy megerősítse a hitét, a barátnőmnek keresztül kellett mennie ezen a tapasztaláson. De Swami kegye megmentette őt a fizikai fájdalomtól. Az én esetemben pedig, mivel a taxik nem találták meg a lakásunkat, meg lettem kímélve attól, hogy mindezt átéljem.

Az ilyen megtapasztalásokon keresztül Swami megtanított rá, hogy mindig bízzunk az Ő felénk érzett szeretetében. Ő a cselekvő. Bárhol is vagyunk, ott a helyünk, és bármikor is vagyunk ott, az ott a mi időnk. Swami tudja, hogy mi a tökéletes mindannyiunk számára.

Ne nyugtalankodj a kellemetlenségek miatt, viseld úgy őket, mint a Kegye cselekedeteit. Ha egy ember elveszíti a karját egy balesetben, úgy kell hinnie, hogy az Isten Kegye megmentette az életét. Amikor tisztában vagy vele, hogy semmi sem történik Isten akarata nélkül, mindennek lesz értelme.

– Baba (Thought for the Day, 2003. június 08.)

Ha valakit szolgálsz, engem szolgálsz, mert Én mindenkinben ott vagyok. A megkönnyebbülést, amit a beteg és a szomorú érez, miután segítesz neki, engem is elér, mert ott vagyok a szívükben és Én vagyok az, aki után kiáltanak.

– Sri Sathya Sai Baba (Sathya Sai Speaks vol. 8, 3-ik oldal)

Nyolcadik fejezet

Most már aktívabban részt vettem a Sai szervezetben. A Bal Vikas órák folytatódtak Iránban és én még mindig tanítottam. Annyira boldog voltam, mikor láttam a pozitív eredményeket a gyerekek viselkedésén. Csupán néhány hónap elteltével a szüleik is megjegyezték, hogy változtak a gyerekek. A gyerekek seva-t végeztek és Iránban erre sok lehetőség van.

Sajnos, a férjem nem akarta, hogy a saját fiam részt vegyen a Bal Vikasban. Mások gyerekeit taníthattam, de Hooman-t otthon tudtam csak tanítani. A férjem kezdte a fiamat közelebb vinni a világi eszmények felé. Láttam, hogy a Sai tanítások mennyire befolyásolták a feleségét, és nem akarta, hogy a fia túlságosan is megváltozzon.

Néhány hónap múlva, miután elkezdődtek a tanítások, egyedül mentem el Indiába pár Sai hívővel együtt. Egy interjú alkalmával az egyik Sai center vezetője mesélt Swaminak az órákról. Swami, rám nézve azt kérdezte: „Ki a tanár?” Feleltem a kezem. „Nagyon boldog. Nagyon boldog” - mondta Swami. Mosolygott és úgy éreztem, hogy ez egy áldás volt nekem.

Swami lett az életem középpontja. Sevat végeztem, de nem volt mindig könnyű átmenni a városon. Csak egy autónk volt, amin a férjemmel közösen osztozkodtunk. Sokszor mindkettőnknek szüksége volt az autóra, ezért gyakran mentem taxival. Ez nem csak drága volt, de nem volt mindig egyszerű koordinálni a seva projekteket és a taxival való odaérést.

Az autó az én nevemen volt, de ezzel nem terheltem a férjemet. Swami a vágyaimat egyre jobban feloldotta, tehát a legjobbat hoztam ki a helyzetből.

Egyik éjjel Swami eljött az álmomban és azt mondta nekem: „Szükséged van egy autóra.”

„Nem, nincs szükségem egy autóra Swami.”

„De igen.” Ragaszkodott Swami. „Szükséged van egy autóra.”

„OK, Swami. De nem akarok egy feltűnő autót. Csak, hogy elvigyen egyik pontból a másikba.”

„Rendben.” Válaszolta. Utána felébredtem és észrevettem, hogy még az álom

tudatszintjén is kezdtem feladni a vágyaimat a világi dolgok iránt. Örültem, hogy láthattam Swamit, de akkor még nem vettem komolyan ezt az álmot.

Három héttel később a férjem és én nagyon veszekedtünk. Övé volt az irodaépület, ahol dolgozott és odament aludni. Otthagyta a kocsit nekem, így el tudtam vinni a fiamat az iskolai órákra és más tevékenységekre.

A férjemnek volt egy másik autója, amit az iroda épületében tartott. Egy régi amerikai autó volt, amit szinte újjávarázsolt, olyan gyűjtőknek valót. Azt tervezte, hogy eladja, de úgy döntött, hogy használja, amíg az irodában marad.

Már három hete távol volt, amikor elhatároztam, hogy elmegyek hozzá és megkérem, hogy jöjjön haza. Ahogy visszajött, meglepett azzal, hogy azt mondta: „Mostantól az antik autót fogom használni. Használd a másik autót, úgyis a tiéd. Ha akarod, elcserélheted egy másikra is.”

Csak ezután az incidens után jutott eszembe az álmom Swamival. Rögtön imádkozni kezdtem Hozzá, megköszöntem neki a Kegyt és tudattam vele, hogy nem kételkedtem afelől, hogy az álmok Vele igazak. Megértettem, hogy Isten nem mindig adja meg nekünk, amit akarunk azon nyomban vagy egyszerű módon. Swami a férjemmel való konfliktuson keresztül adta meg az autót, amire szerintem szükségem volt.

Most, hogy már könnyebben tudtam mozogni, többet tudtam seva-t végezni. Megkaptam a lehetőséget, hogy egyszer egy héten dolgozhassak egy kórházban, ahol szellemi és fizikai fogyatékos gyerekek voltak. Egy másik hívő barátommal minden csütörtököt a gyerekekkel töltöttünk. Megetettük őket és játszottunk velük.

Néhány hónap múlva feltűnt, hogy egy új gyerek érkezett, egy gyönyörű, dundi kislány, kb. egy éves lehetett. Rögtön fel akartam venni és megölelni. Olyan édes és ártatlan volt. Egy nővér elmondta, hogy a szülei magára hagyták pár hónappal ezelőtt egy észak-iráni mecsetben. Egy gondnok hallotta a sírását, ami egy sarokból jött, és elvitte a gyereket a rendőrségre. A rendőrség elvitte a

gyereket a kórházba, ahol az orvosok elmondták, hogy a gyerekeknek microencephaly-ja van. Egy gén mutáció következtében a feje és az agya kisebb volt a normálisnál. Mivel helyben a városban nem volt számára megfelelő ellátás, Teheránba vitték őt. Nem tudván semmit a szüleiről vagy egyéb információt a kislányról, a kórházi személyzet elnevezte őt Sanaz-nak, ami azt jelenti, hogy „tele bájjal”.

Beleszerettem ebbe a kislányba. Amikor belenézett a szemembe, erős kapcsolatot éreztem közöttünk. Azt gondoltam, hogy amióta a kislányt a mecsetben hagyták a szülei, imádkoznak, hogy Isten gondoskodjon majd róla.

Három hét elteltével a nővérek észrevették, hogy kialakult egy kötelék kettőnk között. Elmondták nekem, hogy a lány teljesen egyedül van ezen a világon. Megkérdezték, hogy volna-e kedvem hazavinni a kislányt a hétvégre, hogy egy családban töltsön egy kis időt. A férjem beleegyezett. Annyira izgatott voltam, gyönyörű ruhákat vettem neki, hogy abba öltöztessem fel, amikor majd hazaviszem. Három alkalommal próbáltam hazavinni. De mindig, amikor mentem, a kislányt el kellett szállítani a gyermek kórházba valamilyen betegség miatt. A harmadik héten azt mondták, hogy gyomorvérzése van, és bent kell hogy tartsák további vizsgálat miatt.

Aggódtam, ezért megszereztem a kórház címét és mentem meglátogatni őt. Egy másik lány volt csak a kórházi szobában Sanazzal, és ő annyira kicsinek és magányosnak tűnt. Egy gyönyörű babát vettem neki, de ő csak engem nézett. Ahogy meglátott, azt mondta „anyu”. Ez volt az első alkalom, hogy hallottam beszélni. Elrejtettem a könnyeimet, amint tartottam a karjaimban. Senkije nem volt neki ezen a világon Istenen kívül. Legalább háromszor meglátogattam őt minden héten. Imádkoztam Swamihoz, hogy segítsen neki. Tizenhét hónapos volt, de a lábai gyengék voltak, még állni sem tudott. Egyik orvos vagy nővér se gondolta, hogy javulni fog az állapota, vagy hogy sokáig fog élni a kislány. Megkérdeztem a nővéreket, hogy ismernek-e olyan árvaházat, amelyik gondját tudná viselni Sanaznak az ő állapotát figyelembe véve. Reméltem, hogy egy olyan helyet találok neki, ahol jobban tudnak gondoskodni róla. Azt válaszolták, hogy megnézhetem én is, de nem valószínű, hogy szívesen fogadják őt egy kórházból, ahol fogyatékos gyerekek vannak. Ki volt zárva, hogy visszaküldjük őt abba a kórházba, ahol rátaláltam. Nem volt elég személyzet, hogy egy ilyen állapotú kislányt ápoljanak. Körbenéztem Teheránban, de még csak meg sem fontolta senki a dolgot.

Megkértem a hatóságokat, hogy hadd maradjon Sanaz egy pár hónapot nálam. Így már magánorvosokhoz fogom tudni vinni, és azt a szeretetet nyújtani neki, amelyre szüksége van. Végül egy nap megjelent egy mentőkocsi a házam előtt Sanazzal, aki egy takaróval volt betakarva. Most már privát orvosokhoz is el tudtam őt vinni.

Az első nap megfürdettem. A fiam nagyon izgatott volt, hogy találkozhat a kislánnyal, akiről annyit beszéltem. Az éjszaka a kislány velem aludt, a férjem nagylelkűen átment egy másik szobába aludni. Nagyon kötődünk egymáshoz Sanaz és én, mintha a saját lányom lett volna. Minden este, mikor aludni tértem, megcsókoltam Swami képét és egy kis vibhutit tettem a számba. Sanaz boldogan tette ugyanezt. A második szó, amit hallottam tőle az volt, hogy „Baba”. Minden este lefekvés előtt evett egy kis vibhutit, és minden reggel miután felébredt azt mondta: „Anyu, anyu!”

Kihasználva a kapcsolataimat elintéztem, hogy elvigyem Sanazt a legjobb szakorvosokhoz Teheránban. Mind ugyanazt mondta. „Ne vesztegesse az idejét. Ne hozza ide többé a kislányt. Nem fog javulni az állapota.” De a szívemben nem akartam feladni a reményt. Swami oly sok körülöttem lévő embernek segített már. Miért éppen rajta ne? Most már a kislány az életem része volt.

Sanaz már két hónapja élt velünk. Sok megbeszélés után a férjem és én úgy döntöttünk, hogy adoptáljuk őt így ahogy van. De előtte Swami engedélyét szerettem volna, mielőtt ilyen nagy lépést teszek. Minden éjszaka imádkoztam: „Swami, ha engeded, akkor adoptálni fogom őt. Még ha nem is javul az állapota, nálam lesz és szeretetet adok neki.” Swami nem adott semmilyen jelet. Ez egy drámai változás volt nekem. Mialatt látogattam Sanazt, Swami gyakran megjelent az álmomban és segített dolgokban, amiknek nem volt közük Sanazhoz. Most, hogy velünk élt, semmilyen jelet nem kaptam Swamitól.

Egy kis idő elteltével egy telefonhívást kaptam az egyik árvaházról. Azt mondták, hogy még aznap vigyem oda Sanazt. Legalább nem kellett visszamennie a kórházba. Az egész család sírt, de törvényesen nem volt mit tennünk és Swami sem adott engedélyt. Ez volt életem egyik legnehezebb időszaka, annyira kötődtem Sanazhoz. Elvittem az árvaházba, ahol azt mondták, hogy legalább egy hónapig ne látogassam meg. Azt akarták, hogy szokja meg ezt a helyet, mint az új otthonát és ez könnyebben fog menni, ha én nem látogatom közben.

Aznap éjszaka sírva feküdtem le. De ezen az estén törte meg a csendjét Swami és megjelent az álmomban. Elmondtam Swaminak, hogy mennyire szeretem ezt a kislányt. Swami szigorúan rám nézett és megkérdezte: „Te egy Hős vagy?”

„Nem, de az szeretnék lenni” - válaszoltam.

„Nem. Nem. Nem.” – válaszolta, miközben csóválta a fejét. Egyáltalán nem örült a válaszomnak. Egy picivel később hívott, hogy üljek le a széke mellé. Ráhelyezte a kezét a fejemre és mosolygott. Ez volt a válasza. Swami nem akarta, hogy megváltoztassam Sanaz sorsát vagy a karmáját. Egy fontos lecke, amit megtanultam, hogy ne kötődjek a szolgálatvégzéshez, amit másokért végzek.

Segíts amennyit csak tudsz, olyan hatékonyan, ahogy csak tudsz, olyan csendben ahogy csak tudsz, olyan szeretettel ahogy csak tudsz, a többit hagyd Istenre, aki a lehetőséget teremtette, hogy szolgálatot végezhess.

– Baba (Seva, A flower at His Feet, 68-ik oldal)

Folytattam az imáimat Sanazért. Megkértem Swamit, hogy legalább engedje meg, hogy tudjon járni, beszélni és az alapvető dolgokat elvégezni az életben. Egy hónap elteltével rendszeresen meglátogattam az árvaházban. Az összes gondozó látta, hogy mennyire szeretem Sanazt. Megnyugodtam, mikor láttam, hogy mennyire odafigyelnek rá és mennyi szeretetet kap.

Négy hónap elteltével elhatároztam, hogy elviszem Sanaz fényképet Swamihoz és megkérem, hogy áldja meg őt. Az iráni Új Év idején hívott bennünket Swami interjúra. Húszan voltunk. Egy iráni hölgynek segítettam, aki mozgássérült volt. Ketten lassan tudtunk csak haladni, és így az utolsók voltunk és hátra ültünk az interjú szobában. Egy kis táska volt nálam benne Sanaz fényképével. Mivel hátul voltam a szobában, nem hittem, hogy lesz lehetőségem beszélni Swamival, vagy hogy megkérhetem, áldja meg a képet. Mikor végre Swami felém fordította a figyelmét, egy teljesen másik témát érintett meg (inkább hozott fel).

Mikor elutaztam Iránból, a férjem éppen a házunk renoválásán fáradozott. Egy teljesen új lakást szeretett volna varázsolni a régiből. A munkálatok nem haladtak olyan gyorsan, mint remélte, és ezért a megszokottnál idegesebb és fanyalgóbb volt. Ez még komplikáltabbá tette az életünket. Swami a szemembe nézve azt mondta: „A férjed felújításokat végez. Nagyon lassan halad. Ne

aggódj, megáldom, hogy hamarabb fejezze be.” Ez volt az egyedüli párbeszédem Vele az interjú alatt. Swami mindenről tud, de hogy miért választotta ezt a témát Sanaz helyett, azt csak Ő tudja.

Ez volt az egyedüli alkalom, amikor könnyekkel a szememben hagytam el az interjú szobát. Azután, hogy ilyen hosszú utat tettem meg ide, hogy megkérjem Swami áldását a kislányért, csalódottam távoztam.

Minden nap elvittem Sanaz fényképét a darshanra. Szinte mindig az utolsó sorban voltam és nem volt lehetőségem Swamit megkérni az áldásért. Végül, mikor már csak egy hét volt hátra, hogy hazamenjek, Swami megjelent az álmomban. Az ashramban lévő szobában volt és én rögtön arra gondoltam, hogy most, hogy ilyen közel vagyunk, odaadom Sanaz fényképét, hogy áldja meg. Elmentem a fényképért, de amikor visszajöttem láttam, hogy Sanaz már Swamival van. Swamim körül sétált játszadozva, Swami azt mondta: „Vele kapcsolatban akartál beszélni velem? Most már tud járni.” Ekkor felébredtem. A szívemben tudtam, hogy valami történt.

Egy nappal azután, hogy hazamentem Iránba, elmentem meglátogatni Sanazt az árvaházba. A gondnokok örültek az érkezésemnek, de azt mondták: „Várjon itt. Akarunk valamit mutatni.” Soha nem fogom elfelejteni azt a pillanatot. Sanaz kis piros cipőt viselt, a gondnok fogta a kezét miközben Sanaz sétált. Ez volt életem egyik legcsodálatosabb pillanata. Sírva fakadtam, megköszönve Swaminak, hogy meghallgatta az imáimat és meggyógyította őt.

Engedélyt kaptam az árvaháztól, hogy visszavigyem a szakorvoshoz, hogy megvizsgálja Sanaz fejlődését. A doktor nem hitte el, hogy ez ugyanaz a kislány, akit egy pár hónappal ezelőtt látott. Amikor megmérte a fejét, megállapította, hogy az nőtt. Ez genetikusan lehetetlen volt. A microcephalyban szenvedő gyerekek abnormálisan kicsik maradnak. Swami megváltoztatta a kislány génjeit. Ki más, mint Isten képes ilyesmire?

Sanaz négy évig élt abban az árvaházban. Ezalatt az idő alatt megtanult problémamentesen beszélni, enni és néhány kisebb dolgot saját maga elvégezni. Amikor hat éves lett, áthelyezték Sanazt egy másik – csak lányoknak való árvaházba, ahol iskolába tudott járni. Már régóta nem jártam Iránban, de mikor legutoljára meglátogattam Sanazt, már írni és olvasni tanult.

Swami egész végig vigyázott Sanazra. Most visszaneézve, emlékszem egy álomra, amit a férjem álmodott, amikor még Sanaz velünk élt. Egy erdőben sétáltunk. A

férjem megpillantott egy papírdarabot, amit felvett. Sanaz anyakönyvi kivonata volt. A neve viszont „Sai-naz” volt. Milyen csodálatos megerősítés, hogy ő, akár csak mindannyiunk, Sai-nak a gyermekei vagyunk, az Ő áldásával, és Sanaz sorsa az Ő kezében van.

Mindenki a gyermekem. Tehát, ez az én felelősségem, hogy gondoskodjam róluk. Senkinek nem kell tudnia, megköszönnie vagy felismerni ezt.

– Baba (Pearls of Wisdom, 2003. február 03.)

Az, aki hisz Istenben, sokkal könnyebben le tudja küzdeni az akadályokat, mint aki nem hisz Istenben.

- Sri Sathya Sai Baba (Teachings of Sri Sathya Sai Baba, 100-ik oldal)

Kilencedik fejezet

Miután visszavittük Sanazt az árvaházba a dolgok köztem és a férjem között egyre rosszabbodtak. Kevesebb odafigyelésre számíthattam tőle, és egyre több megalkuvást kötöttem. Néhány hónap elteltével ismét fel kellett töltenem az „akkumlátoromat”, így elutaztam Indiába egy csoporttal. A csoportban volt az első iráni Sai hívő, akit az indiaiak Iráni-Ma-nak hívtak. Iráni-Ma már 30 éve együtt volt Swamival és az összes idős hívő az ashramban ismerte őt.

Iráni-Manak volt két lánya. Az egyik lánya elvesztése volt az, ami közel hozta Swamihoz. Iráni-Ma mindig úgy hívta magát, hogy „Swami katonája.”

Légy eszköz Isten kezében, hagyd, hogy arra használjon, amire csak szeretné. Hogy is kérdőjelezhetné meg valaki is az Ő akaratát?

– Baba (Sathya Sai Speaks, vol. 5)

Iráni-Ma-nak volt egy központja Iránban, ahol minden héten tartott bhajanokat és tanulmányi köröket. Sok iráni került Babához közel őmiatta. Nagyon szerette Babát és mindig róla beszélt, ahová csak ment. Még úgy se aggódott azon, hogy mindezért történhet vele valami, hogy a kormány tiltotta az ilyesfajta vallási dolgokat. Ilyen erős volt a hite Babában. Egy csodálatos Farsi nyelvű könyv szól a történetéről.

Ezelőtt az indiai út előtt Iráni-Ma egy veszélyes megpróbáltatáson ment keresztül. Valaki feljelentette őt a hatóságoknál és a rendőrség bezárta a központját és az összes Baba képet elvitte. Már nyolcvanéves volt, de így is börtönbe zárták. Rövid idő elteltével bíróság elé kellett járulnia. A bíró azt akarta tudni, hogy mit csinált pontosan Iráni-Ma és mi volt a kapcsolata a képeken látható emberrel. Miért - kérdezte a bíró - istenít mást Allahon kívül? Iránban a hívők úgy veszik, hogy a kormány ismeri Sai Babát, de Swami megvédi a hívőit, és az Ő kegye által a hatalmon lévő tisztviselők nem kezelik Swamit veszélyes fenyegetésként.

Iráni-Ma nagyon bátor volt. A bíró és a többi állami tisztviselő szemébe mondta, hogy „Önök mind nagyon naívak. Az Isten most itt jár a földön. El kell menniük és meg kell csókoknunk az Ő lábát. Azért jött a földre, mert az olyanok, mint Önök, rossz dolgokat művelnek. Önök nagyon tudatlanok.”

Swami mindig azt mondja, hogy ha az igazság útján járunk, az igazság meg fog védelmezni bennünket. Isten adta az igazság szavait Iráni-Ma szájába aznap, de azok az emberek nem voltak ennek tudatában. A bíró az írnok és a rendőrség felé fordult, és azt mondta: „Mi szükség volt erre a letartóztatásra? Ő csak egy idős bolond nő. Egy gondnokra van szüksége, nem rendőrségre.”

Az igazságra úgy kell tekinteni, mint az életadó lélegzetre. Csakúgy, mint ha egy ember nem vesz levegőt és hasznavehetetlen lesz, az élet igazság nélkül szintén hasznavehetetlen és a viszály és szomorúság bölcsője lesz. Hidd, hogy semmi sem csodálatosabb, mint az igazság, semmi sem értékeesebb, semmi sem édesebb, semmi sem tart tovább. Az igazság védelmező. Nincs nagyobb védelmező, mint az igazság.

– Baba (Teachings of Sri Sathya Sai Baba)

A bíró engedélyezte, hogy Iráni-Ma második lánya, aki szintén Sai hívő volt, legyen a gondnok. Visszaengedték a lánya gondnoksága/gyámsága alá, és visszaadták az útlevelét és a többi személyes dokumentumait. Nemsokára már tervezte is az utat Prasanthi Nilayamba. Ez ugyanakkor volt, mint az enyém, és így ő, én és még egy pár másik iráni együtt repültünk el Indiába.

Iráni-Ma nagyon önálló volt. Mindig saját maga cipelte a bőröndjeit és nem engedte, hogy más segítsen neki. Komoly hölgy volt és ragaszkodott hozzá, hogy a többiek is vegyék Swamit komolyan. Mindig örült, ha Swamiról lehetett beszélgetni és gyakran meghívták más csoportok mialatt az ashramban voltunk, hogy meséljen az élményeiről.

Négy hetet töltöttünk el Puttaparthiban. Néhány nap múlva, miután megérkeztünk Swami interjút adott nekünk. Az előző út során Swami egy zöld kővel díszített gyűrűt manifestált Iráni-Manak. Ültünk az interjú szobában, Iráni-ma kinyújtotta a kezét és mutatta a gyűrűt Swaminak: „Nézd, olyan sötét lett. Már nem ragyog.” Nem mondott semmit sem a problémáiról. Nem panaszkodott és nem mondott semmi negatívát. Annyira biztos volt benne, hogy Swami Isten. Swami már mindennel tisztában volt és nem volt arra semmi szükség, hogy elmondják neki, amit már úgyis tud. Swami a gyűrűre nézett és azt mondta: „Igen, azért mert az elme befeketedik, azért lett sötétebb.”

Swami mindannyiunkkal beszélt. A legtöbben a csoportból a problémáikról beszéltek Swamival. De Swami mindent tudó – tudta, hogy milyen nehéz az élet Iránban a kormány korlátozásai miatt. Bólogatott és azt mondta oly sok

együttérzéssel: „Tudom, tudom.” Utána megáldotta az embereket, mondván nekik, hogy ne aggódjanak, ismét biztosítva őket, hogy mindig velük van.

Miután hazamentünk Indiából, Iráni-Ma folytatta a Sai összejövetelek megtartását – most már kicsit óvatosabban. Amíg meg nem halt, mindig Róla gondolkodott, Róla beszélt, és megosztotta a szeretetét és a tapasztalatait.

Sai Szeretet. Ő maga az együttérzés és a kedvesség. Mindig mindannyitok szívében él. Benne megbízni egyenlő megszabadulni az aggodalomtól, a félelemtől és a kételytől. Ő te vagy, mindenki. Amikor egy ilyen Univerzumnak az Istenére támaszkodhatsz, miért kéne félned vagy aggódnod bármiért is? Az Ő biztosítéka mindig életben kell hogy tartson és bátorsággal, erővel, békével és boldogsággal kell hogy eltöltsön. Sai azt mondja: "Lo! Akik egyedül engem imádnak, másra nem gondolnak, azokra teljes biztonságot hozok." Mindent azért tesz, hogy neked a legjobb legyen. Nincs olyan helyzet, ami keserves lenne, ha teljes hittel hiszel ebben az igazságban.

– Baba (Prema Dhaara, Vol. 1)

Még mindig nagyon sok problémám volt otthon. A férjem folytatta rossz szokását. Kevés figyelmet fordított rám és így egyre jobban Swami felé fordultam a szeretetért. Swami azt mondja, hogy a szenvedés közelebb hozza az embert Istenhez, és ezt az igazságot megtapasztaltam az életemben.

Akkor vagyok a legboldogabb, amikor egy ember, aki sokat szenved, hozzám fordul, mert neki van a legnagyobb szüksége arra, ami nekem van. Mindenki az enyém az atmikus (lelki) rokonság miatt. Tehát aki engem imád, az sincs közelebb Hozzám, mint aki nem istenít Engem.- Baba (Sathya Sai Speaks, vol. 1)

Nagyon vártam a következő utat Indiába, és teljes szívvel belevetettem magam a sok szolgálattevésbe. A seva végzése sokkal egyszerűbb Iránban, mint a nyugaton, ahol oly sok az előírás. Megengedték nekünk, hogy látogathassunk szükségben lévő betegeket a kórházakban, árvaházakban és idősek otthonában. Ruhát és ételt egyszerű volt vinni az embereknek. Iránban nem gond a fedél nélküliség. A családok közelebb vannak egymáshoz, és az emberek

elkötelezettek és gondoskodnak a gyerekekről és más családtagokról, akiknek netán problémáik vannak.

Ezalatt az idő alatt volt egy álmom, ahol sok emberrel együtt az interjú szobában voltam. Swami a székében ült, egy kislánnyal az ölében. Körözött a kezével és manifestált egy gyerek nagyságú arany mellűt. Egy kis arany dísz tárgy lógott ki belőle, amire „Allah” volt felírva fárszi nyelven. Az emberekre nézett és felém mozdulva azt mondta: „Gyere. tedd rá a mellére.” Miután rátűztem, azt mondta üljek le mellé: „Neked jó a karmád.” - mondta nekem. „Már nyolc interjút adtam neked.” Ezután felébredtem.

Soha azelőtt nem gondoltam arra, hogy jó a karmám, úgy láttam, hogy nehéz az életem. Most már rájöttem, hogy sok jelentéktelen dologra fecsértem az energiámat. Ezzel az álommal úgy éreztem Swami azt üzeni, hogy: Itt vagy, mellettem ülsz és Én Isten vagyok. Megértettem, hogy az életem spirituális részére kell hogy fókuszáljak és ezt kell ápolnom. Semmi sem volt fontosabb.

Lehetőséged van arra, hogy lásd, megtapasztald és meg legyél szentelve az Úr reinkarnációja által. Ez a lehetőség a sok előző élet felgyülemlett érdemének eredménye. Ez az érdem idevezetett, amikor lejttem a földre. Ezért a lehetőségért szentek, félistenek hosszan imádkoztak a múltban. Az esélyt megkapván törekedj, hogy megkóstold az édes zamatát és megvalósítsd az egyesülés boldogságát anélkül, hogy egy cseppnyi időt is elvesztegetnél.

– Baba (Sathya Sai Speaks, vol. 2)

Swami olyan sok tudatosságot és figyelmet adott nekem személyesen és az álmomban, de az Ő szeretete ellenére még mindig kettőségben éltem, és nem éreztem, hogy rendelkeznék a belső erővel és türelemmel, hogy megbírkózzam az életem külső körülményeivel. Őszintén el akartam válni, és kíváncsi voltam vajon Swami elenged-e és engedi, hogy az ashramban éljek a közelében. Megterveztem, hogy elmegyek Indiába, hogy engedélyt kérjek Swamitól a váláshoz. A férjem még a repülőtérré se vitt ki, így egyedül mentem ki taxival.

Mikor Indiában voltam, csatlakoztam egy iráni csoporthoz, Swami kegye által két interjúnk is volt. Az első interjú során Swami behívott egy kis csoportot a benti szobába. Közvetlen Swami széke mellé ültem le, amíg Ő egy pár emberrel beszélgetett a csoportból.

Miután Swami befejezte a beszélgetést a hívők egy csoportjával, lehetőségem nyílt, hogy megkérdezzem Tőle, hogy mit tegyek a férjemmel. Elfordult tőlem és semmit sem mondott. Ezzel a gesztussal úgy éreztem Swami azt üzeni, ne tegyek semmit most és menjek vissza a férjemhez az india út után.

Ezután lehetőséget kaptam, hogy fordíthassak néhány másik hívőnek. Swami olyan játékos kedvében volt. Egy nő adott egy képet, hogy mutassam meg Swaminak és mondjam meg, hogy elhagyta őt a férje. Ehelyett, azt mondtam: „Swami a férje elfutott tőle.” Ezt hallván Swami elkezdett tiszta szívből nevetni. Elvette a férje fényképét és finoma megütögette vele a hölgy fejét. Később a hölgy elmesélte, hogy a férje valóban elfutott tőle, egy másik városba ment, megszakítva ezzel minden kapcsolatot a feleségével.

Egy másik hívő egy fényképet adott nekem, amin egy anya és fia volt, és egy másik városban éltek Iránban. A fiú mozgáskorlátozott volt, és azt remélték, hogy Swami megáldja a fiút. Amint ránézett a fotóra, Swami azt mondta: „Már küldtek egy képet erről a fiúról Iránból.” Egy hívő ezt meg is erősítette egy év múlva. Ez még több bizonyíték volt a számomra Swami isteni mivoltáról. Ki, ha nem Isten képes emlékezni egy fotóra a sok százból, amit naponta kap?

Egy másik nap az első számot húztuk. Swami a szőnyegen állt előttünk és megkérdezte a nőktől: „Hány férfi van a csoportotokban?” A szám ugyanaz volt, mint az első interjú alkalmával. „Gyerünk” - mondta Swami.

Az interjú szobában megint megkérdeztem Swamit a férjemmel kapcsolatban. Elhatároztam, hogy most választ kapok Tőle. Mint először, Swami nem vett figyelembe engem és elfordította a fejét, hogy valaki mással beszéljen. Úgy tűnt, a karmám a férjemmel még nem ért véget és Swami nem volt hajlandó veszélyeztetni a fejlődésemet. Belenyugodtam, hogy visszamegyek haza. Ezután mindannyian áldást és vibhutis zacskókat kaptunk.

Mikor kijöttünk az interjúról, belefutottunk négy iráni férfiba, akik előző nap érkeztek az ashramba. Az egyik barátnőm megadta nekik a nevem, hogy majd én segítek nekik tájékozódni az ashramban, a négy férfi „Nooshin-t” kereste. Rögtön megkérdeztük tőlük, hogy miért nem jöttek az interjúra, amikor hívták

az iráni csoportot. Elmondták, hogy újak még és nem tudták, hogy lenne bármiféle interjú és ezért nem vették észre, hogy őket is behívták. Nem csoda, hogy Swami megkérdezte, hogy hány férfi van a csoportunkban. Még nem tudtunk róla, hogy négy új iráni férfi is jött, de Swami számon tartja mindezt.

A négy férfi a faluban foglalt szobát. Azon nyomban elvittem őket az ashramba, hogy ott vegyenek ki szobát. Swami mindig is azt preferálja, ha az Ő otthonában maradunk, távol a világi dolgoktól. Eltöltöttem egy kevés időt velük, meséltem Swamiról és elirányítottam őket, hogy vegyenek az ashramnak megfelelő öltözetet. Ketten testvérek voltak, és az egyikük Németországban élt a feleségével és három gyermekével. Megtudtam, hogy tumor van az agyában. A német orvosok az operációt tanácsolták, ami nélkül már csak hat hónapot adtak a férfinak. A másik testvérnek is volt valami betegsége. Megkérdezték, hogy van-e doktor az ashramban. Elmondtam, hogy ismerek egy ayurvédikus orvost. Valami okból kifolyólag ezen az utam során szinte minden nap valakit ehhez az orvoshoz küldtem. Most ezeken a férfiakon is tudtam segíteni.

A doktor egy szerető, kedves lélek volt. Angolról fárszi nyelvre fordítottam az iráni hívőknek. Ugyanazon a napon, amikor találkoztam ezzel a négy férfival, elvittem őket este az orvoshoz. A doktornak egy nem szokványos módszere volt a betegség megállapítására. Megnézte a paciens pulzusát és emellett egy ingát tartott a paciens tenyerének közepe felett. A mozgásából meg tudta állapítani a betegséget.

Mindegyik férfinak adott egy ayurvédikus gyógyszert, és utána becsukta a szemét. Néhány pillanat múlva felém fordult és azt mondta: „Swami interjút fog adni nekik holnap.” Ezt nem fordítottam le nekik. Senki sem képes közölünk igazán megjósolni Swami tetteit, és nem akartam, hogy esetleg el legyenek keseredve. Ennek ellenére reméltem és imádkoztam Swamihoz, hogy fogadja őket és megáldja ezt a beteg férfit, aki kétségbeesetten eljött Hozzá segítségért.

Eljött a másnap. Swami valóban interjút adott a négy férfinak és még másik néhánynak a csoportból, akik beszéltek angolul és segíteni tudtak a fordításban. Az interjú nem tartott sokáig, de Swaminak mindez elegendő, hogy megáldja őket. Azt mondta a daganatos férfinak, hogy ne műtesse meg magát. „Megáldalak” - mondta Swami, és egy ezüst medált adott a férfinak az Ő képével.

Az interjú alatt egy másik férfi megkérdezte Swamit az édesanyjával kapcsolatban, aki nem volt jól. „Ez az idős kor miatt van” - mondta neki Swami.

Swami azt mondja ez a természet rendje, hogy az emberi test előrepszik és mindegy, hogy milyen közel kerülünk Istenhez, Ő nem fog beavatkozni az univerzum természetes rendjébe. El kell fogadni a test életkorát és halálát, mint a tökéletes kozmikus tervet a lelkünk fejlődéséhez.

Két évvel ezután összetalálkoztam a beteg férfi testvérével Bombayban, aki éppen várt a repülőre és Szingapúrba készült. Rögtön megkérdeztem mi van a testvérével. A fiatal férfi még mindig életben volt és egyre jobb lett az állapota – anélkül, hogy elment volna a műtétre, amit az orvosok javasoltak neki, hogy szükséges az életben maradásához. Az Isteni Doktor jobb munkát végzett.

Az élet hossza az Ő kezében van, aki az életet adta, a Teremtő kezében. Nem függ az elfogyasztott ételben lévő kalóriától vagy a gyógyszerek minőségétől, amiket beadtak, vagy az orvos képesítésétől, aki felírja a gyógyszert. A betegség és halál fő oka a félelem és a hit elvesztése. Ha valaki az atmára koncentrál, ami nem változik a karakterében, nincs leépülés vagy szenilitás, hanyatlás vagy veszteség, az ember felülkerekedhet a halálon. Következésképpen, a leghasznosabb gyógyszer az Atma Vidya (Önismeret) beszédése.

– Baba (Divine Doctor)

A férj és feleség olyan, mint két fa, ami egy áradt folyón úszik lefelé, egymás mellett úsznak egy ideig és amikor egy áramlat kerül kettőjük közé, eltávolodnak egymástól. Mindegyiknek a tenger felé kell mennie a saját tempójában, a maga idejében. Nem kell sajnálkozni a különválástól.

– Sri Sathya Sai Baba (1008 Sayings of Sri Sathya Sai, 751. idézet)

Tizedik fejezet

Swami nem egyezett bele semmilyen különválásba a férjemtől, tehát Bombayban vettem sok gyönyörű ajándékot a férjemnek és a fiamnak is, hogy megmutassam a szeretetteljes szándékomat. Későn érkeztem vissza Iránba, éjfél után. Elmondtam a férjemnek, hogy mikor érkezem, de nem jött el, és megint taxit kellett fogynom és egyedül hazamennem.

Másnap reggel az összes ajándékot a férjem elé tettem és megkérdeztem tőle: „Hogy vagy?” Nem válaszolt a kérdésemre és azt mondta: „Mi ez a sok szemét, amit hoztál nekem?” Gondosan válogattam ki az ajándékokat, ezért fájt, amit mondott.

Ha megcsúszik a lábad, eltörik, ha a nyelved 'csúszik meg', valaki más hitében vagy örömében okozol törést. Ezt a törést soha nem lehet helyrehozni, ez a seb mindig üszkösödni fog. Ezért legyél körültekintő, hogy mit mondasz.

– Baba (1008 Sayings of Sri Sathya Sai Baba)

Hármon hét telt el, de a férjem még jelét se adta annak, hogy kedvesebben viselkedett volna, valójában még rosszabbra fordultak a dolgok. Egy csodálatos „OM” jel volt a falon az otthonunk bejáratánál. Ezt a kerámiából készült jelet ajándékként kaptuk egy barátunktól, amikor a házat felújítottuk. Mikor hazaérkeztem Indiából, rögtön észrevettem, hogy a férjem egy kisebb „Allah” jelet tett a nagyobb „OM” fölé. Úgy éreztem, mintha a férjem azt mondaná: „Az én Istenem más, mint a tiéd.” Swami által megtanultam, hogy Isten csak egy van, különböző neveket és formákat öltve.

A nevek különbözhetnek, de a Mindenható Gondviselő abszolút és örök. A kifejezés eltérhet, de a fogalom nem. „Bhagawan” azt jelenti „Allah” és az „ima” azt, hogy „namaz”, „pandit” azt jelenti „khajis” és a „tudós” lehet „mullah” is. A „Védák” öltheti a „Szent Korán” formáját is, de a mozgató erő minden esetben a szeretet – szeretet minden élőlény iránt. Az megalapítók mindig is minden élet egységét és az ember folyamatos menetelését Isten felé tartották szem előtt.

– Baba (Compendium of the Teachings of Sathya Sai Baba)

Csalódást okozott az, hogy a férjem még mindig nem volt hajlandó a kompromisszumra. Valami okból kifolyólag azt gondoltam, hogy ha Swami azt akarja, hogy maradjak ebben a szituációban, a férjem személyisége meg fog változni. A férjem depresszióban szenvedett miután az Egyesült Államokból hazatérünk Iránba. Az örömet a drogokban kereste, és bár a függősége abbamaradt miután megismertem Swamit, a férjem ismét felvette rossz szokását. Így szinte elviselhetetlen volt együtt élni vele, és a változás, amit reméltem, nem jött el. Később ráébredtem, hogy Swami mindig a lélek szükségleteit tartja szem előtt. Vannak periódusok, amikor szenvednünk kell, hogy a karmánkat feloldjuk, periódusok, amikor minden szeretetünkkel és erőnkkel Isten mellett kell kitartanunk és rájönnünk, hogy még ezek a nehéz idők is az Ő Kegye által vannak. Swami azt mondja: „Bármit is ad neked az Isten, az a te javadat szolgálja, a te megszabadulásod miatt van, nem a bukásod vagy az elnyomásod miatt.”

Eszembe jutott az, amit Swami az interjú szobában mondott a férjemmel kapcsolatban: „Ő egy jó ember.” Természetesen Isten a szívünkbe lát. De én nem tudtam a férjem szívébe látni. Csak a tetteit láttam, és a viszonyunk számomra elviselhetetlenné vált. Az akkori tudatosságomnak megfelelően hoztam meg a döntéseimet. Annak ellenére, hogy Istentől oly nagy szeretet áramlott felém, még mindig az emberi szívben kerestem szeretetet.

Tudtam, hogy eljött az ideje annak, hogy döntsek. Átköltöztem a saját szobámba és elmondtam a férjemnek, hogy el akarok válni tőle. Nem hitt nekem, így megkértem a testvéremet, hogy beszéljen vele és mondja el, hogy komolyan gondolom. Fanyarul azt mondta a férjem a testvéremnek, hogy „Ha el akar válni, akkor mindent hátra kell hagynia, még a fiát is. Az egyedüli dolog, amit elvihet a házból a ruhája.”

Iránban, ha egy nő el akar válni, akkor a törvény szerint semmire sem jogosult. Számomra a pénz nem volt téma. De szolgálja lettem a férjem szenvedélyének, szolgál valaki másnak a házában mindenféle jog nélkül. A szenvedélye fontosabb volt neki, mint én, tizennégy év házasság után, beleegyeztem, hogy minden az övé lehet, ha elválik tőlem.

Valahogy belül egy háború zajlott bennem, hogy mi a helyes és mi a helytelen. Swami akarata ellen voltam? Ő nem adott egyenes választ. Vagy helyes volt az, hogy a saját elmém után mentem? Nagyon össze voltam zavarodva. Úgy hittem egy hang belül azt mondja, hogy ne váljak el, de én egyszerűen már nem bírtam tovább azt a helyzetet.

Bármilyen krízisben is legyél, bármilyen kín érjen, ne engedd szabadjára az elméd feletti kontrollt, vedd még szorosabbra és fókuszálj a magasztos értékekre. Ne engedd, hogy elkalandozzon a szíved templomából, hanem hajoljon meg az Atma előtt.

– Baba (Jnana Vahini)

A válás nem egyszerű Iránban – mindent vagy semmit. Elkezdtem a válási procedúra elindítását és beszéltem egy ügyvéddel, hogy dolgozza ki a részleteket. A válás csak három hónapig tartott. Ha a férjem nem egyezett volna bele, akár néhány évig is elhúzódhatott volna, de én gyors megoldást akartam és az ő elgondolásához igazodtam, hogy minél hamarabb továbblépjek az életemben. Utána elutaztam az Egyesült Államokba a nővéremhez. A fiam otthonhagyása nagy kínlódást okozott és nagy űrt éreztem a szívemben. Nagyon hiányzott, csakúgy, mint Swami, így elterveztem, hogy elutazom Iránba és utána Indiába. Nagyon szomorú voltam, mikor megláttam a fiamat. A férjem azt akarta, hogy újra összeházasodjunk, de mivel még nem hagyta abba a drogfüggőségét, tudtam, hogy nem lehet visszamennem abba a szituációba. Nagy megbánás közepette ismét otthagytam a fiamat az apjával, és elrepültem Indiába.

Két ember a múltbéli karmájuk miatt kerül össze és a karmikus tartozásai miatt. Amint a kötelezettségeknek eleget tettek és a közös tartozások ki lettek egyenlítve, a természetes halál el fogja őket választani. A halál egy természetes dolog. A válás nem természetes. Ezek ember gyártotta dolgok és nem Isten által vannak. Ha két ember úgy dönt, hogy különválnak, akkor ezt még a karmikus tartozásuk közben teszik. Ezt a tartozást vissza kell fizetni, mivel ez a karma törvénye. Így ez majd átkerül a következő leszületésre, amikor a két embernek le kell dolgoznia a tartozást és ki kell teljesen egyenlíteni.

– Baba (Sathya Sai Amrita Varshini)

Ha a vágyak világában élsz, fel kell készülnöd az öröme és a bánatra.

– Sri Sathya Sai Baba (1008 Sayings of Sathya Sai, 216-ik idézet.)

Tizenegyedik Fejezet

A mostani indiai úton néhány iráni hívővel együtt mentem. A Puttaparthi felé vezető úton megálltunk Dharmakshetraban egy éjszakára. Elmeséltem néhány tapasztalatomat a csoportnak mielőtt aludni tértem volna. Ahogy elaludtam, Swami megjelent az álmomban. Előtte ültem és egy iráni férfi ült mellettem. Swami a Védákról beszélt nekünk. A férfi el akart tolni engem, hogy közelebb kerüljön Swamihoz, Swami azt mondta: „Ne tedd ezt. Miért csinálod ezt vele?” A férfi ezután csöndben maradt.

Megérkeztünk Puttaparthiba és tudomásomra jutott, hogy nem sokkal előttünk egy másik iráni csoport is érkezett. Elcsodálkoztam, mikor megláttam, hogy az álmomban szereplő férfi a csoport tagja volt. Megtudtam, hogy ez a férfi hat évvel előttem már járt Swaminál.

Swami mindkét csoportnak interjút adott, és ez az iráni férfi is ott volt a testvérével és a tizenhárom éves fiával együtt. Swami sok figyelmet fordított erre a fiúra, és egy nagy gyémánt gyűrűt materializált neki. A fiú aprócska volt és sovány, és a gyűrű pedig nagy, szinte már mókás volt. Mikor Swami manifestálta a gyűrűt, ide-oda nézett az apa és a fiú között és azt kérdezte: „Az apának adjam vagy a fiúnak?” Egyikük sem válaszolt.

Néhány pillanat múlva Swami megkérte a fiút, hogy adja vissza a gyűrűt. A fiú beletette Swami kezébe, Swami ráfűjt, és egy három gyémántból álló gyűrűvé változtatta. Most már tökéletesen állt a fiú kezén. Azt mondta neki: „Ez jobb lesz neked a suliban. A másik túl nagy volt. Veszélyes lett volna hordani az iskolában.”

Éreztem, hogy a fiú kicsit csalódott, tetszett neki a nagyobb gyűrű. Az apa boldog volt a fiú miatt, de kicsit csalódott is, mert saját magának is szeretett volna egy gyűrűt. Később megtudtam, hogy Swami korábban materializált egy zöld gyűrűt a férfinak, de ő elvesztette. Azt remélte, hogy Swami esetleg egy újat ad neki.

Nagyon csendben ültem, kivéve akkor, ha Swaminak szüksége volt fordításra. Ahogy eddig is, Swami mindenkit megáldott, és vibhutis zacskókkal hagytuk el az interjú szobát.

Később beszéltem a fiú apjával. Mindketten túl voltunk egy boldogtalan házasságon és jól esett, hogy megoszthattuk a tapasztalatainkat. Meséltem

neki az álmomról, amit még Dharmashektában álmodtam és hogy mindketten Swami előtt voltunk. Még azt is elmondtam neki, hogy ő el akart lökni Swamitól.

A férfi, a húga, a fia és én együtt repültünk vissza Iránba. A húga Iránban maradt, de a férfi Kanadában élt. Lakcímet és telefonszámot cseréltünk arra az esetre, ha Kanadában járnék vagy ő az USA-ban.

Miután megérkeztem az USA-ba a testvéremhez, a férfi elkezdett telefonon hívogatni szinte minden nap. Még mindig nagyon szomorú voltam, hogy külön kellett élnem a fiamtól és örömmel fogadtam a szeretetet és a figyelmességet, amit a férfi adott. Meglátogattam Kanadában néhányszor, és egy év elteltével megkérte a kezemet.

Néhányan idejönnek és kapcsolatot illetve kötődést alakítanak ki. Először barátságot, majd kapcsolatot és utána már házasságot. Ez így nem jó. Swamihoz jöttetek. Ezt ne hagyjátok figyelmen kívül. Mindent amit itt csináltok, arra kellene fordítsátok, hogy a Swamival való kapcsolatot elmélyítsétek.

– Baba (Discourses to the Overseas Devotees)

Nem voltam biztos benne, hogy megint férjhez akarok-e menni. Abban reménykedtem, hogy Swamitól kapok engedélyt, hogy az ashramban élhessek. Megmondtam a férfinak, hogy nem fogok Swami beleegyezése nélkül összeházasodni vele. A férfi adott nekem egy eljegyzési gyűrűt és azt javasolta, hogy vigyem el Swamihoz és kérjek áldást tőle. Ő nem érezte úgy, hogy neki kellene engedélyt kérnie, mivel Swami az egyik interjú során azt mondta neki, hogy kapni fog tőle egy szép kis iráni feleséget. Ez a férfi azt hitte, hogy én vagyok ez a nő, de nekem nagyon sok kételyem volt egy második házassággal kapcsolatban.

Egyik éjszaka Swamihoz imádkoztam: „Swami, ha én vagyok az a szép kis iráni hölgy, akkor mond el nekem ugyanezekkel a szavakkal, hogy én vagyok az a szép kis hölgy, aki férjhez fog menni hozzá.” Ugyanazon az éjszakán Swami megjelent az álmomban. Swami bal oldalán ültem, míg a jobbán egy másik hölgy foglalt helyet. Egy csoport iráni valamivel messzebb ült Swamitól és kérték, hogy menjen oda hozzájuk. Egy nyitott helyen voltunk, fedél nélkül. Hirtelen elkezdett esni az eső. Mindenki megijedt, hogy vizes lesz, ezért elmentek, még a másik nő is elment, így kettesben maradtunk Swamival. Mögöttem álltam és kitártam a karjaimat a feje fölött, hogy megvédjem az

esőtől. Swami azt mondta: „Te egy nagyon szép kis hölgy vagy.” Ezekre a szavakra vártam. Az eső elállt, és Swami arra kért, hogy menjek és hozzak neki egy zöld takarót. Az Iszlámban a zöld szín isteni szín: a felajánlások a szenteknek vagy a bölcseknek zöld színben vannak becsomagolva. Swami lefeküdt egy ágyra és megkért, hogy takarjam be a takaróval. Így tettem és leültem az ágya mellé. Nem sokkal ezután felébredtem.

Boldog voltam, mert úgy hittem megkaptam Swami áldását. Annyira szeret bennünket, hogy ha valamire nagyon vágyik a szívünk, áldást kapunk, még akkor is, ha ezáltal fájdalom kell keresztülmennünk és karmát kreálunk magunknak. Ha Swami azt mondta volna, hogy „Nem”, nem tudom mit tettem volna. Még nem adtam át Neki magam száz százalékban.

Ha átadod a kívánságaidat, az akaratodat, a vágyaidat és fantáziáidat Istennek, Ő helyesen fog vezetni téged és békét és boldogságot kapsz Tőle. Nem szabad különböző célokat és vágyakat kergetned. Hagyj mindent Istenre, fogadj el mindent, ami történik, mint az Ő akaratát.

– Baba (Sathya Sai Speaks, Vol. 10)

Akkor nem vettem észre, hogy a vágyaim után rohantam, és még mindig hittem benne, hogy a házasságban megtalálhatom a szeretetet és a megelégedettséget. A férfi, aki megkérte a kezemet, Kanadában élt már tíz éve. Sok könyvet elolvasott Swamiról és sok információra tett szert. Azt feltételeztem, hogy a megszerzett információt a gyakorlatba is átülteti, a mindennapi életébe, és úgy éreztem, hogy jó férj lesz. Nem dohányzott, nem ivott és vegetárius volt. Hitt Babában és úgy láttam, hogy tökéletes pár lesz nekem. Nagyon békés volt és szeretetteljes, és én örültem, hogy találtam valakit, aki egy jó Sai hívőnek tűnik. Tudván, hogy egyszer már volt házasság és volt egy fia, a helyzete nagyon hasonlított az enyémre.

Igen, aggódtam, hogy nem veszi komolyan a napi kötelezettségeit. Fiatal volt és egészséges, de rá volt utalva az állam támogatására. De a Swamival való álmom bátorságot adott. A pénz soha nem volt elsődleges az életemben. Az első férjem gazdag volt, de közvetlenül tapasztaltam meg, hogy a pénz nem nyújt boldogságot. Nem voltam anyagi. Amim csak volt, ebbe a házasságba vittem bele, megosztottam a férjemmel, hogy közösen építsünk ki egy biztos életet.

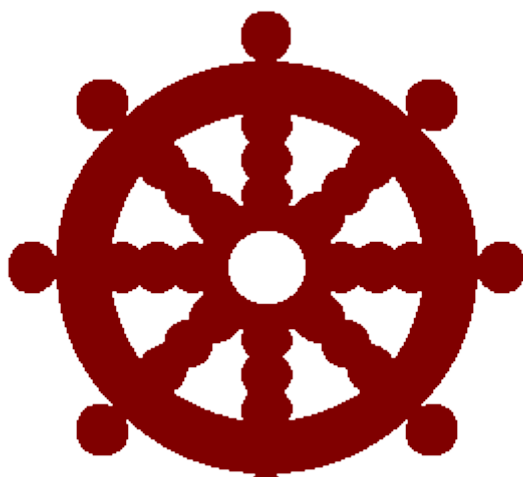
Ezzel a magabiztossággal elmentem Indiába, hogy személyesen kérjem Swami engedélyét a házasságra.

Amikor megérintek egy könyvet, egy levelet vagy egy tárgyat, amit a hívő tart maga előtt, az egy áldás. A kötelességem, hogy áldjak, de ez nem egyenlő az engedélyemmel.

– Baba (as told to Dr. Michael Goldstein)

Meg kell szabadítanod magad a gyorsan elmúló dolgokhoz való kötődéstől és erőssé és szilárddá kell válnod a csábítás ellen.

– Sri Sathya Sai Baba (Teachings of Sri Sathya Sai Baba)

Tizenkettedik fejezet

Megérkeztem Prasanthi Nilayamba a gyűrűmmel együtt, várva Swami áldására. Ez teljesen más volt, mint az előtte lévő többi itt tartózkodásom, mivel nagyon szerettem volna, ha Swami áldását adja egy új életemre. Az elme, amire Swami azt mondja, hogy csupán a vágyak kavalkádja, nagy szerepet játszott az életemben. Még mindig nem voltam biztos, hogy helyesen cselekszem.

Minden nap magammal vittem a gyűrűt a darshanra a kis táskámban, remélve, hogy Swami megáldja. Mindig, amikor az első sorban ültem, Swami a másik oldalon sétált el. Egyik darshannál az első számot húztam. Egy Seva Dal ült mellettem, akit Whitefieldből ismertem. A lánya házasodni készült, és a gyűrűket odaadta az édesanyjának, hogy áldassa meg őket. Nem volt véletlen, hogy mindkettőnk gyűrűket akart megáldatni. A Seva Dal és én is olyan helyre ültünk le, ahol Swami biztosan észrevesz bennünket. De amikor bejött, átment a szőnyeg másik oldalára. Mindketten csalódottak voltunk. Megadta nekünk a lehetőséget, hogy az első sorban üljünk, de az, hogy elkerült bennünket, egyértelműen azt jelentette, hogy nem akarja megáldani a gyűrűket.

Mostanra már szerettem és kötődtem ehhez a férfihöz, aki a férjem akart lenni. Most mitévő legyek? A Paduka Puja ünnepség néhány nap múlva kezdődik. Az egész ashram már alig várta, de az egyedüli dolog, amire csak gondolni tudtam az volt, hogy Swami megáldja a gyűrűt.

A Paduka Puja ünnepség előtt Swami megjelent az álmomban. Ahogy megláttam, azt mondtam neki: „Swami, van egy férfi, aki el akar venni feleségül.”

Swami rám nézett és azt kérdezte: „Itt találkoztatok?”

Azt válaszoltam, hogy: „Igen, Swami.”

Utána azt kérdezte tőlem: „Tud rólad gondoskodni?”

Azt mondtam: „Nem tudom Swami.”

Swami azt mondta: „Nem, nem tud.”

Ezután azt kérdeztem: „Itt maradhatok az ashramban Veled?”

„Nem”

„Akkor mit tegyek, Swami?”

„Menj vissza a csaláodhoz.” Válaszolta.

A családom a testvérem volt, aki Los Angelesben élt és nem az ex-férjem Iránban. Melyik családról van szó? Szomorúan, nyomottan és összezavarodottan ébredtem fel.

Nem tartott sokáig míg újból elaludtam. Megint volt egy álmom. Most Swami előttem állt és megkért a padanamaskarra, mert Paduka Puja volt. Nem volt partnerem a pujához, de Swami megadta a lehetőséget, hogy részt vehessek benne. Miután megcsókoltam Swami lábfejét, megint megkérdeztem tőle: „Swami, nem adtál végleges választ a házasságommal kapcsolatban?” Elmosolyogta magát. Utána felébredtem.

A makacsságom, a tudatlanságom és a kötődésem miatt úgy láttam, mintha Swami mosolya azt jelentette volna, hogy meggondolta magát és beleegyezett, hogy feleségül menjek ehhez a férfihoz. Később azt gondoltam, milyen buta vagyok, itt Isten előttem van és igazgat engem és irányítja az életemet, de én nem értettem meg Őt és szófogadatlan voltam.

Egy recept létezik arra, hogy elnyerjük a Mester jóakarátát, engedelmeskedni kell a parancsainak, morgás nélkül. A Kegy mindenkit eláraszt, aki engedelmeskedik a tanításnak és követi a parancsokat, de csak kevesen vannak ilyenek.

– Baba (Sathya Sai Speaks, Vol. 2, 33-ik fejezet)

Reggel felébredtem és sétáltam az ashramban, amit feldíszítettek a fesztivál alkalmából. Mindenki boldognak tűnt. Az én sorom volt az egyes sor, így a lehető legjobb helyre ültem le. Oly közelről láttam az ünnepséget és figyeltem, ahogyan a hívők közel mennek Swamihoz, hogy áldást kapjanak a szandáljaikra. (Swami szandálját szent tárgyként kezelik, a ford.) Én vajon megérdemeltem az áldást, amit eddig mind kaptam? Vagy Swami tudta, hogy milyen karmát idézek elő magamnak és tudatta velem, hogy Ő szeret engem, bármi legyen?

Ez a tapasztalás számomra azt mutatja meg, hogy a hibáink ellenére, vagy bármennyire is rossz döntést hozunk, Isten együtt érző és a szeretetével erőt ad

nekünk, hogy szembe tudjunk nézni a döntéseink eredményével.

Négy hét Swamival való együttlét után visszamentem az Egyesült Államokba a gyűrűkkel együtt (amik még mindig nem lettek megáldva). Elkezdtem az előkészületeket az esküvőre.

Az esküvő előtt Swami megjelent az álmomban. Egy beszédet tartott több ezer embernek. Az előadóterem utolsó sorában álltam és azon tűnődtem vajon Swami egyáltalán tudja e, hogy itt vagyok a sok ember mögött. Az előadás után Swami hátra jött az előadóterem végébe, ahol én is voltam. Mellettem volt egy beteg nő a férjével, a nőnek mellrákja volt. Swami a nőre nézett és azt mondta nekem: „Nézd a férje gazdag, de neki rákja van.” Prasadot materializált nekem és utána felébredtem. Úgy gondoltam Swami azt üzeni ezzel, hogy egészséges vagyok és anyagilag is rendben vagyok.

A karma csodálatosan irányította az életemet. Amikor Isten „keresztül akar vinni” a karmádon legyen az jó vagy rossz, megerősítést ad, hogy cselekedj. Swami tudja, hogy néha csak a tapasztaláson keresztül vagyunk képesek tanulni. Mikor a személyes tapasztalásunk már bölccsé tett, akkor már el tudjuk kerülni az újabb karma megteremtését. Van úgy, hogy nem tudjuk, hogy az, amin keresztül megyünk, az éppen a jó vagy a rossz karma eredménye. Ezért olyan fontos, hogy a tetteink gyümölcsét mind Istennek ajánljuk fel. Mint Sai hívők, szerencsések vagyunk, hogy bármilyen hibát is követünk el, Swami a helyes irányba irányít bennünket. Azt akarja, hogy megtanuljuk a leckét, különben ugyanazokkal a problémákkal fogunk találkozni. A Szeretete és a Kegye által könnyebb az előző életünkből és a mostani életből származó karmát megszüntetnünk.

A karma törvénye reményt tartogat számodra. Amilyen a karma, olyan a következmény. Ne kösd magad továbbra is azzal, hogy a karma gyümölcsét keresed. Ajánld fel a karmát az Isten lábai előtt. Őt dicsőítse, az Ő ragyogását szolgálja. Ne törődj a tett sikerével vagy sikertelenségével.

– Baba (Thought for the day, 2002. október 24.)

Montrealban tartottuk az esküvőt, ahol a későbbiekben a férjemmel együtt élek. A legelejétől foga tele volt próbákkal a házasság. A férjem szakács volt egy étteremben, de jelenleg munkanélküli volt. A fia úgy döntött, hogy az édesanyjával fog lakni Vancouverben egy ideig és így magunk maradtunk. Még nem volt végleges letelepedési engedélyem Kanadában és nem volt engedélyem, hogy munkát vállalhassak. A férjem nem szakadt meg, hogy munkát találjon és így nehézségeink adódtak.

A másik meglepetés a hihetetlen nagy harag volt, amit a békés arc mögött takargatott. Gyakran teljesen elvesztette a kontrollt. Most, hogy már együtt éltünk, a személyisége egy másik arcát kezdte megmutatni. Nem bánt velem tiszteletteljesen. Hamar rá kellett jönnöm, hogy bár sok könyvből tanult ismerettel rendelkezett Swamival kapcsolatban, nem tudta mindezt alkalmazni a mindennapi életben. Sok ember számára a spiritualitás olyan, mint egy ruhadarab. Felveszik a külsőségek miatt, de otthon leveszik.

Sok hívő számtalan tanítást hallgatott meg és sok könyvet olvasott el, de mi a változás bennük? Semmi. Ott tartasz, ahol eddig is. Ha tovább vizsgálódunk, sokan inkább hátrafele mentek semmint előre. A hívőknek inkább a hallottak és látottak akár egy csekély részének a gyakorlatba való átültetésre kellene törekedniük.

– Baba (Sanathana Sarathi, 1995. augusztus)

Néhány hónap múlva arra jutottunk, hogy a legjobb lenne, ha elmennék Iránba és keresnék egy helyet, ahol lakhatnánk. Amint sikerült találnom egy helyet, a férjem követett engem, hogy újra kezdjünk mindent előről. A fiam örült ennek, mert közel voltunk egymáshoz. Egyszer egy héten eljött meglátogatni, még azután is, hogy a férjem eljött Kanadából és már együtt éltünk.

Mialatt vártam Iránban a férjemre, egy barátnőm elvitt a villájába egy pár napra. Egy hegy tetején lakott. Este gyönyörű volt. Olyan közel éreztem magam a holdhoz és a csillagokhoz. Amíg a többiek aludtak, én az erkélyen a csillagokat néztem és Istenhez beszéltem, mint mindig.

Mikor visszamentem a szobámba egy csodálatos álmom volt. Egy hegy tetején álltam. Két csillag közelebb jött hozzám. Elkezdtek játszani, mint két gyerek, táncoltak és egymásnak rohantak. Amikor megérintették egymást, egy nagy kerek szivárvány színű fény áradt a fejemre. Miután ez egy párszor megtörtént, a fénygömb leesett előttem és Swami tűnt fel belőle. Bármerre is néztem,

mindig Swamit akartam látni, így Swami megáldott ezzel a különleges darshannal, megmutatta nekem, hogy a fény az egyik formája.

Amint a férjem megérkezett Iránba, az összes kapcsolatomat felhasználtam, hogy segítsek neki munkát szerezni. Sajnos, bár egyetemi végzettsége volt mezőgazdaságtanból, soha nem dolgozott ezen a területen. Tapasztalat nélkül nem járt sikerrel.

Néhány hét múlva, miután Iránba érkezett, elmentünk együtt Indiába Swamihoz. Négy nap elteltével, az ashramban Swami interjút adott nekünk. Összesen négyen voltunk irániak. Egy fiú egy tolószékben, akinek a fényképét mutattam meg Swaminak néhány itt tartózkodásommal ezelőtt, ott volt velünk az interjún az édesanyjával együtt.

Ahogy leültünk, Swami mélyen a szemembe nézett. Csalódottan rázta a fejét, de a szeme tele volt szeretettel és együttérzéssel. Először a kezével egy kört írt le a levegőben és manifesztált egy ezüst gyűrűt Shirdi Babának a képével a férjem számára. A férjem gyűrűs ujjára húzta fel. A férjem mindkét gyűrűt a kezében tartotta, hogy Swami megáldja őket. Swami elvette a gyűrűket és ráhúzta mindegyikünk gyűrűs ujjára.

Odafordult a többi iránihoz és megkérdezte tőlük: „Hol van a szálláshelyetek?”

A férjem válaszolt: „Iránban élnek.”

Swami rám nézett és azt mondtam neki: „Swami a kettes északi épületben vannak.”

Swami ismét rám nézett és megkérdezte: „A ti szálláshelyetek merre van?” Azt válaszoltam: „Swami, mi a hármas északi épületben vagyunk.”

Swami azt mondta: „Ugyanabban a szobában?”

Azt válaszoltam: „Igen Swami, ugyanabban a szobában, de külön ágyon.”

Swami tudta, hogy a férjem nem gyakorol önmegtartóztatást a házasság fizikai kapcsolatát illetően még az ashramon belül sem és a szívemben tudtam, hogy Swami erre gondol.

Utána Swami mosolygott és azt mondta: „Jó kislány, ő tudja, hogy Baba, mit akar.”

Swami a férjem felé fordult és megkérdezte: „Adtál neki gyémánt gyűrűt?”

„Nem” - válaszolt a férjem.

Swami ezután egy három köves gyémánt gyűrűt manifesztált nekem és belecsúsztatta a bal kezembe a jegygyűrűvel együtt. Ránézett a férjemre és megkérdezte: „Féltékeny vagy?” A férjem mosolygott.

Emlékeztem az első interjúra, amikor Swami megígérte nekem, hogy egy gyémánt gyűrűt ad nekem. Azt mondja, hogy mindig betartja az ígéretét, de csak Ő tudja a tökéletes időpontot és körülményeket. Neki most jött el a tökéletes időpont. Már több, mint egy évtizede megvan ez a gyűrű, és bár többször híztam és fogytam a gyűrű mindig „alkalmazkodik” és tökéletesen passzol az ujjamra.

Miután felhúztam a gyűrűt az ujjamra Swami azt mondta: „Egy gyönyörű lányt fogok neked adni.”

Azt mondtam: „Köszönöm Swami, van egy kislányom.” Sanazra gondoltam, aki a szívemben az én kislányom volt, a lányom.

Swami, aki minden szívben és elmében ott van, tudta, hogy mire gondolok. „Nem ő” - mondta tudtomra adva, hogy nem Sanazra gondol.

Felhasználtam az alkalmat, hogy megkérdezzem Swamit az új iráni elnökről. Nem mondott semmit, így az iráni helyzetről kérdeztem.

„Az emberek össze vannak zavarodva” - mondta nekünk.

Ekkor a férjem azt kérdezte: „Swami, szeretnék tenni valamit az emberiségért.”

Swami odafordult néhány görög hívőhöz, akik szintén az interjú szobában voltak velünk együtt, és azt mondta: „Valamit tenni akar az emberiségért.” Úgy éreztem Swami azt mondja: „Tenni akar valamit az emberiségért, de még a feleségére se tud így tekinteni.”

Swami viccelődött egy hat éves görög fiúval, aki Swami engedélyével Swami

iskolájában tanulhat majd. Ránk nézett és arabul nevezte meg a fiút úgy, hogy „Abdul Gafar” és azt mondta: „Irakból származik.” A fiú neve Jay volt, így mindannyian nevettünk. Akkor úgy éreztem, hogy Swami a fiú egyik előző életére utalt.

Ezután ránk nézett és azt mondta: „Nincs több háború Irán és Irak között.” A férjem azt mondta Swaminak, hogy: „Ez egy félreértés volt a két ország között.”

Swami azt válaszolta: „Ez nem volt félreértés, ez egy hibás értelmezés volt.”

Megtapasztaltam, hogy Swami nagyon pontosan szokott fogalmazni, a legkisebb változás is teljesen más értelmet ad a mondatnak.

Egy másik csodálatos dolog történt az interjú alatt. Azután, hogy bementünk a második szobába, két ember segített a mozgáskorlátozott fiúnak, hogy leüljön a padlóra. Ekkor a szépséges Swamink kinyúlt a fiú felé csak az egyik ujjával és segített neki felállni és átsétálni a szobán. Mindenki teljesen el volt képedve, a fiú édesanyja úszott a boldogságban. Swami ezután segített neki visszaülni és materializált egy gyűrűt. Az interjút követően továbbra is szüksége volt a fiúnak a tolószékre. Úgy hiszem, Swami azért mutatta be ezt a csodát, hogy megértsük Isten, ha akarja, bármikor képes csodát tenni, amely átalakít bennünket.

Mindannyian visszatértünk a nagyszobába, majd utána Swami megkérte a férjemet és engem, hogy menjünk be a privát interjúszobába. A keresztfiam, aki Kanadában volt, Swami iskolájába akart beiratkozni és a férjem Swami engedélyét kérte mindehhez. Egy kis szünet után Swami azt mondta: „Rendben, de nem most. Még többet kell tanulnia angolul. A középiskola után jöhet az egyetemre.” Swami mindentudó volt és tisztában volt vele, hogy a keresztfiam ideje legtöbb részében Montreálban tanult, ahol franciául folyt az oktatás. Csak egy éve lakott együtt az édesanyjával és a keresztapjával Vancouverben.

Swami a férjem felé fordult és azt mondta neki: „Folyton vitatkozol vele.”

A férjem azt mondta: „Én?” Mintha meglepődött volna.

Felém gesztikulálva Swami azt mondta: „Ő is.” Tudtam, hogy arra reagáltam, hogy a férjem dühös lett.

A házasság az az eszköz, amit Isten használ arra, hogy megtanítsa és erősítse az emberiséget az erkölcsösségben, a viselkedésben, a fegyelemben, a másokkal való harmónia elérésében, a szülői gondoskodásban és az odaadásban.

– Baba (Ismeretlen forrás)

Az interjú után elmesélték nekünk, hogy a görög fiúnak a szülei az esküvőjük után nem sokkal elmentek Swamihoz. Egy korábbi interjú során Swami azt mondta nekik, hogy egy fiú gyermeket fog nekik adni. Amikor a fiú három hónapos volt a szülei elvitték őt Swamihoz. Swami a karjaiba vette a gyermeket és azt mondta a szülőknek: „Az iskolámba fog majd jönni.” Észrevettem, hogy Swami egy kis zöld köves gyűrűt materializált a fiúnak egy előző interjú alatt, egy miniatűr mását annak, amit a felnőtt hívőknek szokott.

Az előző életeink jó karmájának köszönhetően megadatott az a kiváltság számunkra, hogy kapcsoltalunk legyen az Avatárral. Lehet, hogy mi nem emlékszünk rá, de Swami ismer mindannyiunkat.

Mikor visszarepültünk Puttaparthiból Bombayba észrevettük, hogy Jay szülei is ugyanazon a repülőn utaznak. Az édesanyja azt mondta nekünk: „Minden három vagy négy havonta meglátogatom a fiamat.” Swami akaratának megfelelően Indiában hagyták a fiúkat, Swami iskolájában. „Mindig amikor visszamegyek elsírom magam és elmondom neki, hogy hiányozni fog” - mondta az édesanya. „De ahelyett, hogy elérékenyülne, rám néz és azt mondja”: „Anyu mindig, amikor hiányzom, menj oda Swami képéhez és imádkozz. Jobban fogod érezni magad utána.” Amikor ezt hallottam az édesanya szájából, éreztem, hogy csak egy fejlett lélek tud így beszélni az édesanyjához, ennyi szeretettel és objektivitással. Szerencsések vagyunk, hogy olyan időben élünk, amikor ennyi szent és bölcs ember született az Avatárral együtt. A lelkük szépsége mindenkire és mindenre ragyog körülöttük.

Az idős lelkek olyanok, mint a kő, ami már majdnem kettétört, csak egy kis érintésre van szükségük. A fiatal lelkek olyanok, mint a beton, aminek húsztetésre van szüksége egy kalapáccsal.

– Baba (The embodiment of love)

És mennyi angyal van az egekben, akiknek a közbenjárása semmit sem használ – kivéve azután, ha Allah engedélyt ad akinek akar, és akinek neki tetszik.

– Szent Korán (szúra An-Najm, 26-ik vers.)

Tizenharmadik fejezet

Néhány hónap múlva miután visszatértünk Iránba, eljött a szent Ramadán – az egy hónapos böjt ideje. Úgy döntöttem, hogy a Szent Koránt egy hónapon belül elolvasom. Mivel arabul nem beszélek, egy perzsa fordítást kellett olvasnom. A Ramadán vége felé fejeztem be a Korán olvasását, de néhány kérdés felmerült bennem. Úgy gondoltam, hogy talán a fordítás nem volt helytálló.

Swami nem hagyott kétségek között túl sokáig. Eljött az álmomban és azt mondta, hogy olvassam el a Sathya Sai Speaks és a Feehe-Ma Fieh című spirituális történeteket Jalauddin Rumitól. Örültem, mert imádtam Rumi költészetét, és az élete jobban tükrözte Swami tanításait bárkinél, akit ismertem, még akkor is, ha 800 évvel ezelőtt élt.

A feladatod nem az, hogy a szeretetet kutasd, csupán az, hogy megkeresd és megleld a benned lévő akadályt, amit felépítettél ellene.

– Jalauddin Rumi

Néhány nappal a Ramadán vége előtt egy csodálatos és felemelő álmom volt. Muzulmánként születtem, és soha nem tettem meg a zarándokutat Mekkába. Az igazi Mekkát megtaláltam a szívemben. De volt egy hely, ahová mindig is elvágódtem, vagy legalábbis egy pár órát szívesen eltöltöttem volna – Mohammed barlangja, ahol a prófétánk Gábiel Angyal üzeneteit kapta meg. Álmomban egy kis helyen ültem, mintha barlangban lettem volna. A Korán nyitva volt előttem. Mindegyik oldal négy részre volt felosztva. Hallottam Gábrielt, ahogy azt éneкли arabul, hogy Korán, megkérve engem is, hogy én is szavaljam a Koránt. Egy szúrát olvasott: „Hirdess Urad nevében, aki teremtett, vérrögből teremtette az embert...” (szúra Al-Alaq). Gábiel hangja olyan gyönyörű volt, és én tisztán szavaltam utána, mintha az arab lenne az anyanyelvem.

Boldogság öntötte el a szívemet mikor felébredtem. Kíváncsi voltam, hogy Swami ezzel mit üzent nekem. A következő éjszaka megint volt egy álmom. Az összes, Istenhez legközelebb álló angyal előtttem állt, fehér köpenyben. Középen ott állt Swami, a narancs köpenyében. Swami odahívott magához, rám nézett és azt mondta: „Én vagyok Gábiel.” Swami azt mondja, hogy Isten azt az alakot ölti magára, amely a hívő számára legkedvesebb. Előtte Gábielre gondoltam, és Swami Gábiel alakjában jelent meg. Számomra Ő Gábiel, Ő

Mohammed, Ő az én Jézusom és Mózesem. Ő számomra a legkedvesebb. Ahogy Swami mondja: „Isten a te Bhavadnak (érzés) megfelelően jelenik meg.”

Ezután a két álom után úgy éreztem Swami azt üzeni, hogy csak Őrá és a tanításaira koncentráljak. Lehet mindez azért volt, mert nem értettem olyan jól a Koránt és nem ismertem senki olyat, aki eléggé nyitott gondolkodású lett volna és elmagyarázta volna nekem a valódi jelentését.

Az élet a férjemmel Iránban folyamatosan szolgáltatta a próbákat. Nem értettük egymást, és a férjem még arra sem volt képes, hogy szeretettel forduljon felém. Most, hogy már közel volt a családjához és a szigorú iráni törvények szerint élt, lehet nem érezte úgy, hogy tisztelnie kell engem.

Kezdtem megérteni, hogy mivel nem fejeztem be a karmámat az első férjemmel, az átszállt a második házasságomra. Ezek a nehézségek közelebb hoztak Swamihoz és éreztem a jelenlétét az életemben.

Az egyik hideg, havas éjszakán a férjem megkért, hogy sétáljunk egyet a vacsora után, mert beszélni akart velem. Igent mondtam. Volt egy kabátom, amit néhány évvel azelőtt vásároltam. Meleg gyapjúból készült és jó hosszú volt. Néhány hónappal azelőtt, mialatt vásárolni voltam, elvesztettem a kabát egy gombját. Mivel derék tájt volt a gomb és pont ott volt egy öv, nem foglalkoztam vele, hogy felvarrjak egy másikat. Ahogy sétáltunk, a férjem megkérdezte: „Mikor vetted ezt a kabátot? Jó melegnek tűnik.” Azt válaszoltam: „Hála Istennek, ez a kabát már annyi éven át megmentett a hidegben.”

Miközben sétáltunk, a férjem azt mondta úgy döntött, elmegy Indiába egyedül, hogy engedélyt kérjen Swamitól, hogy visszamenjünk Kanadába. Azt mondta, hogy a keresztfiam, aki Kanadában volt, nem boldog az édesanyjával és a keresztapjával. Azt szerette volna, hogy visszamegy az apja és odaköltözik hozzánk. Nem tudtam mit gondoljak az egészről. Ez közelebb hozta volna a fiához, én viszont távolabb kerülök a saját fiamtól. Össze voltam zavarodva egy kicsit, tehát imádkoztam Swamihoz, tegye számunkra világossá, hogy tudjuk mi a helyes. Miután visszajöttünk a sétából, felakasztottam a kabátomat és készülődtem lefeküdni.

A következő reggel a tejet akartam felmelegíteni a frizziderből, de láttam, hogy már elfogyott. Gondoltam kiugrom a piacra, ami csak pár percre volt tőlünk. Levettem a kabátomat az akasztóról. Ahogy vettem fel, hirtelen teljesen elállt a lélegzetem. A gomb, ami hiányzott, most oda volt varrva. Azon nyomban odamentem a férjemhez és megkérdeztem tőle, hogy ő varrta-e vissza. Mondta, hogy egyáltalán nem tud varrni, különösképpen nem gombot egy nagy kabátra. Megmutattam neki a kabátot és mindketten elképedve néztünk. Megnéztem a varró dobozomat és láttam, hogy még olyan színű cernám sincs. Közelről is megnéztem a gombot és látni lehetett, hogy az eredeti gyártótól származó cernával lett felvarrva a gomb. Azt gondoltam „ez biztosan egy tartalék gomb lehetett.” De amikor megnéztem a kabátot a tartalék gomb még a helyén volt. Ezután megcsapott a gondolat, hogy mi is történt, majd leültem és sírni kezdtem.

Ez egy kis csoda volt, de nagy üzenettel számomra. Isten keresi az alkalmat, hogy eláraszthasson bennünket a kegyével. Megcsókoltam a gombot és a kezembe tartottam, egyszerre szerettem és örültem Swaminak és a gombnak.

Ettől fogva, amikor a kabát rajtam volt, a gombot a kezemben tartottam és Swamira gondoltam. Azon az estén imádkoztam Swamihoz, hogy mondja meg, kinek a keze varrta fel a gombot. Éjszaka azt álmodtam, hogy egy nagy házban laktam a férjemmel. Jöttem le a lépcsőn, rajtam a kabát, készültem, hogy kimenjek a hátsó ajtón egy gyönyörű kertbe. Álltam az ajtó bejáratában és éreztem, hogy a férjem mögöttem áll. Ekkor kinéztem a kertbe és láttam, ahogy két angyal közelit felém. A fejük körül még sok kisebb angyal repült körbe. Jöttek felém és ekkor felemelkedtek az égbolt felé. Megkaptam a válaszom, Isten az angyalait küldte, hogy felvarrják a gombot.

Kitettem oldalra a kezem, hogy a férjem ne tudjon kimenni a kertbe. Az álomban tudtam, hogyha a férem ezt megteszi, az angyalok eltűnnének. Szerettem az Istennel való kapcsolatomat. Úgy tűnik, hogy bármiért is imádkoztam vagy bármit is kértem volna, Isten válaszol nekem. Isten tudta, hogy szükségem van a hitre és békére, amit ezekből a kis csodákból kaptam az életem nehéz szakaszain. Tudatta, hogy ott van velem. Semmi sem túl kis dolog a számára. Nem korlátozza az idő vagy a tér – még egy elveszett gombot is megtalál az úton.

Te az én sajátom vagy, kedvesebb vagy mindennél nekem. Megvédelek, mint ahogy a szemhéj védi a szemet. Én már a tiéd vagyok, és te az enyém. Soha

nem hagylak el és te soha nem hagysz el engem. Ettől fogva ne sóvárogy semmi után se. Tedd a kötelességed rendíthetetlen szeretettel, láss mindenkit Istennek. Legyél türelmes. Idővel, mindent megkapsz. Legyél boldog. Nincs ok arra, hogy bármiért is aggódj. Tudd, hogy bármit is tapasztalsz, bármi is történik, ennek az Avatárnak az akaratából történik.

- Baba (Sanathana Sarathi, 1996. október)

A problémákat és a bajokat barátként kell kezelni...az a legjobb, ha a boldogságot és a viszontagságot egyaránt Isten ajándékaként kezeli az ember, ez a legkönnyebb út a megszabaduláshoz.

– Sri Sathya Sai Baba (Necklace of nine Sai gems, vol. 5)

Tizenmegyedik fejezet

A férjem megvette a repülőjegyet és elutazott Indiába. Swami Whitefieldben volt mikor megérkezett. Bár öt hetet töltött a Brindavani ashramban, nem sikerült közel kerülnie Swamihoz és engedélyt kapnia, hogy elköltözzünk Kanadába. Amíg a férjem Indiában volt, imádkoztam Swamihoz, hogy adjon választ, és Ő megjelent néhány álmomban. Az egyik álmomban az interjú szobában voltam Swamival. Megkérdezte tőlem, hogy: „Hol van a férjed?” Azt válaszoltam: „Nem tudom Swami, elment Indiába Hozzád, hogy engedélyt kérjen, hogy elköltözzünk Kanadába.” Swami megismételte hogy: „Kanadába?” - és furcsa arcot vágott, mintha Ő maga se értené. Ez még nem volt válasz.

Az álmomban volt egy pár, egy mozgáskorlátozott fiúval – és vajon honnan jöttek? – Kanadából. A hölgy mesélt nekem Kanadáról. Elmondta, hogy milyen gyönyörű és barátságos és milyen jó lenne odaköltözni. „Bárhová is akarja Swami hogy elmenjek, én oda fogok menni” - mondtam. Ezután felébredtem. Nagyon furcsa volt ez az álom. A férjem volt Indiában, hogy választ kapjon, de olyan volt, mintha Swami nem találta volna meg őt, és helyette az álmomban jelent meg.

Egy héttel mielőtt a férjem visszajött volna Indiából, volt egy gyönyörű álmom, ami több napon át feltöltött. Swami az irodájában ült, míg én mellette ültem egy másik asztalnál, mintha a titkárnője lennék. Swami egy hívőjével beszélt telefonon.

Ezután letette a kagylót, én pedig azt mondtam: „Swami, Te szoktál valaha is beszélni a hívőiddel a telefonon?”

Azt mondta: „Igen, van úgy, hogy telefonon beszélek velük.”

Mialatt álltam és nézegettem a képeket a falon Swami szobájában, Ő beszélt néhány hívővel, akik éppen bementek hozzá. Rám mutatott és azt mondta: „Ez a nap az Ő ébredése. Most mennem kell és meg kell áldanom őt.” Ezután felébredtem.

Habár a férjem hátrahagyott és egyedül utazott Indiába, Swami hozzám jött el, megáldott ezekkel az álmokkal – különösképpen ezzel az utolsó különleges álmommal, amikor tudatta velem, hogy a spiritualitásom ébredése elindult.

Drága gyermekeim, Ébredjete! Ébredjete! Ébredjete! Aludtatok és álomban voltatok több ezer életem keresztül. Ha most nem ébredtek fel, ez a lehetőség lehet, hogy nem jön el több ezer életem keresztül. Gyertek velem! Az elszeparáltság már nem része a mindennapoknak. Elszeparáltam magamat saját magamtól, hogy jobban szerethessem magamat. A tapasztalásnak vége. Azt akarom, hogy visszatérjek és egybeolvadjak magammal, az Egy Énnel. Megadtam sokatoknak a boldogtalan gyermekkor előnyét, ideértve a konfliktust vagy az elválást az édesanyádtól vagy az édesapádtól. Ezzel elvettem a kísértést, hogy kötve érezd magad az emberi szüleidhez vagy valamely családi szituációhoz. Ezzel csak egy lehetőséged maradt, hogy magadat Hozzám kösd.

– Baba (Ismeretlen forrás)

A férjem válasz nélkül jött vissza Swamitól, de amíg ő elvolt, eldöntötte magában, hogy Kanadába megyünk. A szívem mélyén nem tudtam, hogy vele tartsak e vagy sem. Először is nem tudtam elviselni, hogy megint külön legyek a fiamtól. Másodszor, súlyos problémáim voltak ezzel a házassággal. Nem tudtam kezelni a férjem haragját. Úgy tűnt, bármerre fordulok, a béke, amit kerestem az ellenkező irányba ment. Olyan naiv voltam, a békét magamon kívül kerestem, még mindig azt gondoltam, hogy más fogja tudni nekem megadni a békét, a boldogságot és a reményt. Később, sok gyakorlás után, többet értettem meg Swami tanításaiból. Kezdtém megérteni, hogy a béke belülről jön és ezt senki más nem érintheti meg. A földi szeretet csak a béke és boldogság ideiglenes illúzióját tudja nyújtani.

Swami nem engedte, hogy túl sokáig kételyek között legyünk Kanadával kapcsolatban. Úgy gondoltam, hogy a férjemnek előttem kellene elutaznia, hogy legyen időm eladni a bútorokat és a többi otthoni dolgokat, amiket Iránban vásároltam. Igazán, magamban azt gondoltam, hogy nekem nem kellene elutaznom. Mindenesetre készülődtem az elköltözésre. Swami ekkor megjelent az álmomban. A férjem és köztem feküdt, rám nézett és azt mondta: „A helyes döntést hoztad meg ezzel az elmenetellel kapcsolatban.”

Megkérdeztem, hogy a férjemnek és nekem együtt kell-e elmennünk. Nagyon komolyan Swami azt mondta: „Természetesen!”

„Mit kell tennünk Kanadában, Swami?” Azt mondta nyissunk egy vegetárius éttermet és a pénzügyi helyzetünk javulni fog.

Ezután az álmomban a férjem eltűnt, és én néhány nővel együtt ültem Swami előtt. A tanításairól beszélt nekünk.

Miután befejezte, a többi nővel kezdtem el beszélgetni. Ekkor Swami rájuk nézett és azt mondta: „Mindent tőlem tanult.”

Utána azt mondta nekem: „Lehet, hogy te Mózes vagy.” Ki tudja azt, hogy mi lehet a hasonlóság Mózes és köztem? Még most sem tudom.

Mikor felébredtem gondolkodtam azon, amit Swami mondott, hogy a férjemnek és nekem együtt kéne Kanadába mennünk. Elkezdtem Swamihoz imádkozni, hogy ha azt akarja, hogy menjünk, akkor küldjön embereket, akik megveszik a bútorokat. Kitettünk egy hirdetést néhány üzletbe a környékünkön, és csupán egy hét múlva kaptunk egy telefonhívást egy pártól, akik szerették volna megnézni, hogy mi mindent adunk el. Lehet, hogy nehéz elhinni, de ez a pár minden egyes darabot megvett, amit csak eladásra kínáltunk. Vettek egy lakást Irán egy másik városában, és ez a bútor megfelelő volt nekik, boldogok voltak, hogy mindent együtt tudtak megvenni. Azt hiszem, csakis Isten kegye által történhetett így. Nyilvánvaló volt, hogy Swami azt akarta, hogy együtt menjünk Kanadába.

Vancouvert választottuk a következő otthonunknak, egy csodálatos várost Brit Columbiában, a Csendes-óceán partján. A keresztfiam nagyon boldog volt, hogy megint együtt lehet az édesapjával. Egy két hálószobás lakást béreltünk, és az első éjszaka mindhárman Swamiról álmodott. Olyan boldog voltam, gondoltam Swami engedélyét adta, hogy a hárman együtt éljen.

Esténként több ezer hívő álmodik Babával. Ezekben az álmokban Swami a hívők saját nyelvén szól hozzájuk, személyes tanácsokat és áldást ad, amik különleges és mély jelentéssel bírnak a hívőknek. Hogy lehetne mindez csupán véletlen? Számomra, ez egy egyenes példa az Ő Isteni mivoltára. Ő maga mondja, hogy „Swami csak akkor jelenik meg az álmokban, amikor ő akarja, és nem amikor te akarod.”

A férjemnek az előző életekből jó karmájának kellett lennie, hogy ilyen közeli kapcsolatba kerüljön Swamival. Volt már egy pár interjúja és materializált ajándéka, továbbá sok álma. De úgy tűnik, mindezt biztosra vette.

Az életünk egy szokásos veszekedési és örömtelen sémát vett fel. Emlékeim szerint az életem egyik legnehezebb szakasza volt. Swamihoz való imádkozással

néztem szembe mindezzel és rendszeres namasmanara-val. Tudtam a szívemben, hogy nem a helyes döntést hoztam meg, amikor nem hallgattam Swamira, aki nem áldotta meg sem a gyűrűket, sem a házasságot. Az, hogy belementem ebbe a boldogtalan házasságba, nem Swami akarata volt, hanem az enyém. Az álmaimon keresztül Swami tudatta velem, hogy figyel engem. Sokszor csak egy darshan volt az egész, de ez segített nekem, hogy megértsem, Swami megbocsájtott nekem, szeretett, de még engedte, hogy megtapasztaljam a döntéseim következményeit. Néha, mikor makacsok vagyunk, az egyedüli út, hogy tanulni tudjunk, az, hogy beleverjük a fejünket a falba, amíg a fájdalom annyira elviselhetetlen, hogy muszáj lesz változtatni.

A szenvedés és a kellemetlenség a kozmikus karma elkerülhetetlen része. Az Isten ezt nem vette szentírásba, de az ember büntetés gyanánt vonza be ezeket a csapásokat a saját gonosz tettei által. Ez egy helyreigazító büntetés, ami arra készíti az embert, hogy feladja a rossz utat, és a helyes útra térjen vissza, hogy megtapasztalja a Sai-chit-ananda Isteni állapotát – azaz a bölcsesség és boldogság állapotát.

– Baba (Blitz Magazine, Interjú, 1976. szeptember)

Egyik este olyan szörnyű volt a helyzet a férjem és köztem, hogy kimentem az esőbe, és tiszta szívemből Swamihoz imádkoztam a segítségéért. Fél óra után az esőben már bőrig áztam, bementem és készültem, hogy lefeküdjek. Swami megjelent az álomban. Egymás mellett ültünk. Néhányan még voltak a szobában.

Azt mondtam Swaminak: „Tudnál csinálni valamit a férjemmel kapcsolatban?”

Swami rámnézett és azt mondta: „Mit csináljak? Bármit is mondok neki, nem hallgat rám.” Utána még hozzáfűzte, hogy: „Egy év elteltével, de még három éven belül, lesz egy szívműtéted.”

Felébredtem és azt gondoltam: „Ó ne, nem elég ez a sok probléma az életemben, most már a szívemmel is valami baj van.”

Elmentem néhány kivizsgálásra, de a doktor azt mondta, hogy teljesen egészséges a szívem. Swami spirituális szempontból mondta, amit mondott. Pontosán három év elteltével ezután az álom után, a fájdalom és a szenvedés, amit a házasságom alatt átéltem nagyon megnyitotta a szívemet. Swami egy spirituális szívműtétre gondolt, és Ő volt a szívsebész.

Swaminak a férjemmel kapcsolatban is igaza volt. Bármit is mondott neki, ő nem hallgatott Rá. Emlékszem a férjem egyik álmára. Megkérdezte Swamit, hogy mondja el neki mi az ő legnagyobb hibája. Swami azt mondta: „Bármilyen baj is történik, te mindent gyökerestől kitépsz.” A férjem akarta tudni mindezt, de még nem talált hibát saját magában. Azt gondolta, hogy én vagyok a hibás. Úgy viselkedett, mintha ő egy tökéletes emberi lény lenne, de tudtam, hogy az ő bizonytalansága volt az, ami miatt mindig elnyomott engem.

Önbizalom nélkül nem lehet elérni semmit. Ha bízol a saját erődben és tudásodban, meríteni tudsz majd a belső erődből, és képes leszel felemelkedni a boldogság és öröm egy magasabb szintjére. Az önbizalmat az Atmán keresztül érheted el, ami a belső valóságod.

– Baba (Sathya Sai Speaks, Vol. 6.)

Nyáron, Brit Columbia összes hívője összegyűlt egy Sai piknikre. A meghívott előadó, egy hölgy Angliából, egy gyönyörű beszédet mondott, ami szeretettel teli sírásra készítet. Éreztem a Sai család támogatását körülöttem.

Azon az estén Swami megjelent az álmomban. Sai nővéreimmel ültem együtt. Swami előttünk volt és a Védákat kántálta. Amikor befejezte, a többi hívő felém mutatott és azt mondták Swaminak: „Swami, ő nagyon szomorú.”

Swami szeretetteljesen rám nézett és azt mondta: „Soha ne mond, hogy nem vagy jó. Mindig mond azt magadról, hogy jó vagy, te vagy az első.” Az állandó elnyomás a férjem által elhitette velem, hogy rosszat gondoljak saját magammal kapcsolatban. Swami visszaadta valamelyest az önbizalmamat.

Hat hónappal később az édesanyám elvesztette a férjét, akivel húsz évig voltak együtt, a keresztapámat, akit mindannyian szerettünk és tiszteltünk. Nem tudtam elmenni a temetésre. Nem sokkal később az édesanyám vett magának egy kisebb lakást és megkérdezte, hogy el tudok-e menni Iránba és segíteni neki elköltözni. Örültem, hogy segíteni tudok majd neki, és már vártam, hogy láthassam a fiamat, akivel már két éve nem találkoztam. Annyira vártam már, hogy menjek, de mint mindig, a férjem nem örült a döntésemnek. Nem volt más választásom, mint segíteni az édesanyámnak. Volt egy bátyám Iránban és tudtam, hogy szüksége van a testvérére ebben a nehéz helyzetben.

Negyven napot töltöttem el Iránban. Szinte megfiatalodtam attól, hogy egy kis időt tölthettem el az édesanyámmal és más rokonaimmal. Nyugodtak voltak az esték, amikor a Gayatri Mantrát ismételgettem 108-szor és beszéltem Swamihoz, tudtára adtam, hogy mennyire szeretem Őt. Az édesanyám nagyon örült, hogy együtt voltunk. Imádkozott Istenhez, megköszönte, hogy elküldött engem őhöz ebben a nehéz helyzetben. Legalább az édesanyám örült neki, hogy elmentem Iránba, ha már a férjem nem.

Egyik éjszaka, mialatt aludtam az édesanyám új lakásának a nappalijában, három kopogást hallottam az ajtón, mire felébredtem. De mivel nem ismertem annyira a lakást, nem tudtam, hogy pontosan hol is vagyok. „Ki az? Ki van ott?” - kérdeztem.

Több más családtag is meglátogatta az édesanyámat, és ahogy beszéltem, felkeltettem mindenkit. Elmondtam nekik, hogy hallottam valakit kopogni az ajtón. Éjjel három óra volt, de amikor kinyitották az ajtót, senki nem volt a folyosón.

Nemsokára mindenki visszatért aludni, de én csak feküdtem az ágyamon és visszaemlékeztem arra az esetre, amit évekkal azelőtt éltem át, mielőtt Swamit megismertem volna. Akkor Isten kopogott az ajtómon, felébresztett és mint kék fény mutatta meg saját magát. Ezen elmélkedtem és sajnáltam, hogy zajt csaptam és felébresztettem a többieket. Tudtam, hogy Isten volt az, aki most is felébresztett, tudatván a jelenlétét, még az is lehet, hogy mindezt fény formájában. Úgy éreztem, hogy megzavartam a tervét. Ezután erőteljesen imádkoztam Swamihoz és megkértem rá, hogy ha az amit gondolok most valóban igaz, akkor még aznap éjszaka jelenjen meg az álmomban. Utána lefeküdtem aludni. Rögtön mennyei Swami megjelent az álmomban és darshant adott.

Mikor felébredtem az álmomból, megkérdeztem Istentől: „Megérdelem én ezt? Tudom, hogy mindig látsz, mivel mindenütt jelen vagy, de most azért jöttél ide miattam, hogy láthassalak és érezhesselek és hogy engedd, hogy szerethesselek.” Tűnődtem azon, hogy vajon mi lehet még ennél is fontosabb az életben? Isten annyira közel került a szívemhez és ott volt az életemben, semmi más sem kellene hogy számítson, semmin sem kéne bosszankodnom. A fájdalom és a szenvedés, amin keresztülmentem alkalmassá tett arra, hogy megkapjam az Ő kegyét.

Isten kegye nélkül az élet sem lenne lehetséges az emberiségnek. Még a megpróbáltatások is, amiket átélsz, az Istennek az ajándékai. Amikor az összes cselekedetedet átadod az Istennek, biztosan elnyered a Kegyet.

– Baba (Sanathana Sarathi, 1994. február)

Az idő alatt, amit Iránban töltöttem, oly sok kellemes emlékekkel gazdagodtam, amit „magammal vittem” Kanadába. Olyan volt, mintha Isten feltöltött volna, hogy felkészítsen arra, ami majd jön. Az életem a férjemmel még keserűbbé vált. A szóbeli megalázások most már fizikai megalázások lettek, és én tudtam, hogy szakmai segítségre szorulunk. Meggyőztem a férjemet, hogy menjünk el egy tanácsadóhoz. Az ötödik konzultáció után a tanácsadó négyszemközt beszélt velem. Elmondta nagyon őszintén, hogy nincs túl sok jövője a házasságnak. Közölte velem, hogy a férjem egyáltalán nem rugalmas és csak azt hajtogatja, hogy „Én ilyen vagyok. Nem fogok megváltozni.” Ez az út bezárult számomra.

A legfontosabb különbség az emberek és az állatok között az, hogy az emberek erőfeszítéssel képesek belül egy teljes átalakuláson átesni, míg az állatok ezt nem képesek megtenni. Ezek a különleges képességek az átalakuláshoz csak az embereknek áll rendelkezésére.

– Baba (Discourses on the Bhagavad Gita, 28-ik fejezet.)

Swami hetvenötödik születésnapja alkalmával megkaptam azt a felelőséget, hogy díszítem fel a nagytermet az ünnepségre. A tervben volt, hogy nagy feliratokat teszünk Swami idézeteivel, amit egy Vancouverhez közel eső városban készítenek el. A keresztfiam elvitt a fénymásolóhoz, ahol másfél óráig a részleteket koordináltam. Miután véget ért a megbeszélés, észrevettem, hogy nincs taxi vagy busz a közelben. „Hogy fogok hazajutni kocs nélkül?” -

panaszkodtam Swamihoz. Azon nyomban megbántam, hogy így viselkedtem. Megköszöntem Swaminak, hogy vannak lábaim, és elkezdtem a hosszú sétát visszafelé, közben a Gayatri Mantrát ismételgettem. Két és fél óra volt, míg megérkeztem a buszmegállóhoz, és ezalatt végig a Gayatri Mantrát ismételgettem.

Azon az éjszakán volt egy álmom. A hátsó kertben ültem, sírtam és Istenhez beszéltem. „Miért ilyen a világ? A jó emberek, ha egybe vegyülnek a rossz emberekkel, rosszakká válhatnak maguk is. Isten miért nem csinál semmit?” Láttam néhány rishi-t (bölcshember), akik félreálltak a kert szélére. Rájuk néztem és azt mondtam: „Istenem, ha lenne pénzem, nyitnék egy iskolát, ahol olyanokká tudnának válni, mint ők.”

Még mindig álmodtam. Bementem és lefeküdtem a szobámban. A nyitott ablakon keresztül néztem a napot, amely keresztül-kasul mozgott az égbolton. Felemeltem a kezemet és azt mondtam a napnak: „Annyira szeretlek Téged! Kérlek gyere ide!” A nap elkezdett lefelé jönni az égboltról. Felém közeledve olyan kicsivé vált, mint egy kosárlabda, és a két kezem közé repült. Az egész testemet melegséggel töltötte fel. Rendkívül boldog voltam. A nap tovább repült felém a szívembe, és ketté nyitva azt, belebújt. Azon nyomba elvesztettem a tudatomat. Nem tudom mennyi idő telt el, de a jázmin illatára tértem magamhoz az álmomban. Utána már az álmomból is felébredtem.

Ez számomra egy ajándék volt Swamitól. Eszembe jutott, hogy Gayatri a nap istene. Mindig is közel éreztem magamhoz a napot. Hogy hányszor tűnt fel az álmaimban, nem tudnám megmondani, de biztos vagyok benne, hogy ez a fontos álom a jutalom volt azért, mert a Gayatri Mantrát ismételgettem az előző délután. A Gayatri Mantráról Swami azt mondja:

A nap energiát le kell hívni, hogy az ember belső látását megerősítse, azaz a szunnyadó lelki erőt. Amikor ez a lelki erő meg van erősítve, az intellektus, az érzékek és a morális érzelmek aktivizálódnak, továbbá a lelki erő utat mutat a gyümölcsöző út felé. Vajon a sötétség képes összezavarni az elmét vagy képes elrejteni az igazságot, ha süt a nap? Győzhet ilyenkor a szomorúság? Összekuszálhat ilyenkor a tudatlanság? Elvakíthat-e az egoizmus, mikor az Isten ragyog, ahogy a nap a fényével megáld téged? Ezért bízd magad Gayatri-ra, hogy magadhoz vonzd a nap ragyogását, hogy megvilágosítsa az intellektusodat.

- Baba (Spirituality and Health, 24-ik fejezet)

Az ilyen tapasztalatokon keresztül adott nekem Isten erőt, hogy el tudjam viselni, amit el kellett viselnem. Ennek ellenére úgy vágytam, hogy elmehessek Swamihoz. Szerencsére a pénzügyi helyzetünk javult. Soha nem tudtam arról, hogy pontosan mennyit is keres a férjem, de sikerült meggyőzőnöm, hogy elmehessek Indiába.

Mikor megérkeztem Puttaparthiba, egy Kanadai csoporthoz csatlakoztam. A fő célja az utazásomnak az volt, hogy Swami véleményét megkérdezzem a házasságomról. Reméltem, hogy megváltoztatja a férjemet. Most már tudom, hogy a változás nem lehetséges, ha csak az illető nem teszi meg a szükséges lépéseket a változás felé. De akkor még reménykedtem. Azért is imádkoztam, hogy Swami mutassa meg nekem, hogy a tulajdonságaim mely területén kell változtatnom. Csodálatos volt az ott tartózkodásom, és bár sokszor az első sorban ültem és Swamin álmélkodtam, soha nem tudtam vele beszélni.

Tizenötödik fejezet

Kanadába visszatérve elköteleztem magam, hogy türelmesebb leszek a házasságommal kapcsolatban, és rábízom magam az életre, vigyen, amerre szeretné.

A keresztfiam befejezte középiskolát. El akart menni Indiába megkérni Swami engedélyét, hogy a Puttaparthiban lévő egyetemre járhasson. Jó volt a természete, de teljesen az apja befolyása alatt volt, és nem volt mindig segítőkész felém. Mielőtt megvette volna a jegyet, Swami megjelent az álmában. A keresztfiam azt kérdezte: „Swami, elmenjek Indiába Hozzád?” Swami azt mondta, hogy ne. Ezután azt kérdezte: „Swami, elmenjek Iránba, hogy meglátogassam a rokonaimat?” Már régóta nem látogatta meg a keresztfiam a rokonait. Swami erre is nemet mondott. „Akkor hova menjek?” Kérdezte Swamitól. Swami azt mondta: „Menj a Marsra.”

Úgy érzem, hogy a keresztfiam, csakúgy, mint az apja, nem vette komolyan a Swamival kapcsolatos álmokat. Sok ember nem hiszi el, hogy ha Swami megjelenik az álmában, az a valódi üzenet Tőle. A keresztfiam figyelmen kívül hagyta az álmot, és elment Indiába három hónapra.

Babatól válasz nélkül érkezett vissza Vancouverbe. Nehéz volt megmondani, hogy csalódott volt-e. Lehet, hogy most többet látott a mindennapi való életből Puttaparthiban és ez több fegyellemmel is jár együtt. Lemondott arról, hogy Baba iskolájába járjon, és helyette egy Kanadai egyetemre jelentkezett.

Néhány hónappal azután, hogy a keresztfiam visszatért, a férjem úgy határozott, hogy egy új lakást vesz. Ez néhány hónapig lekötötte a figyelmünket.

Egy napon aztán egy telefonhívást kaptam Iránból, a fiamtól. A tizenegyedik osztályba járt akkor. Megkérdezte, hogy eljöhet-e hozzánk, hogy ideköltözzön. Iránban kötelező a tizenkettedik osztály után bevonulni a hadseregbe, kötelező szolgálatra. Ezt el akarta kerülni. Azt remélte, hogy a tizenkettedik osztályt itt Kanadába fejezi be és majd az USA-ban iratkozik be egyetemre. Konzultáltam a férjemmel, elmondtam neki, hogy a fiam nem vegetárius és hogy megérti-e, hogy külön szeretnék neki majd főzni. Beleegyezett, így a fiam készülődött, hogy hozzánk költözzön.

Nagyon izgatott voltam. Nem éltem már öt éve együtt a fiammal, aki mostanra már fiatalemberré vált. Azt reméltem, hogy ő és a keresztfiam barátok lesznek. Egy boldog, békés családot képzeltem el magamnak. Mekkora illúzióban éltem! Ez a dolog az egyik legrosszabb rémálommá vált. Amikor az emberek a pokolról beszélnek, nekem ez jut eszembe. A férjem valóban pokollá tette az életünket.

A fiam csak három napja volt együtt velünk, mikor a férjem elkezdett veszekedni velem a fiam és a szükségletei miatt. Veszekedett velem amiatt, hogy húst sütöttem, annak ellenére, hogy előtte a beleegyezését adta ehhez. A fiam hamar megtanulta, hogy a minimálisra szorítsa a férjemmel való kontaktust. A férjem képtelen volt megérteni, hogy a fiam mennyire szenvedett amiatt, hogy elváltam az édesapjától, és hogy a fiamnak szeretetre és odafigyelésre volt szüksége mindkettőnkéntől akkoriban.

Részemről a keresztfiamról úgy gondoskodtam, mintha az édesanyja lettem volna – főztem rá, kitakarítottam a szobáját és türelemmel álltam hozzá a tini évei lázadó magatartásához. Sokkolva tapasztaltam, hogy még csak moziba se viszi el őt, vagy még csak a várost sem mutatja meg neki, ahogy a vendégekkel szokták.

A férjem a külvilág felé egy szeretetteljes ember alakjában mutatkozott, de amikor az otthonáról volt szó, kegyetlen volt és a szeretetnek a jelét se mutatta, se felém se a fiam felé, mintha nem is a családja részei lettünk volna.

Huszonhét nap múlva – még csak egy hónap sem telt el – a fiam odajött hozzám és azt mondta: „Anyu, el akarok innen menni. Nem tudok tovább itt élni.” Amikor meghallottam ezt, az egész világ összeomlott bennem. Ha nem hittem volna Istenben vagy a karma következményeiben, véget vetettem volna az életemnek. Túl nagy volt a fájdalom, hogy elviseljem. Könyörögtem a fiamnak, hogy ne menjen el és csak még egy kicsit maradjon, de a szívemben tudtam, hogy igaza van, hogy el akar menekülni ebből a környezetből. Muszáj volt kiengednem az érzelmeimet. Mivel nem akartam magamban kárt tenni, bementem a fürdőszobába és levágtam a hosszú hajamat egy centiméterre. Inkább magamat bántottam, mint valaki mást. A fájdalmat az én testembe akartam elnyelni.

A fiam felhívta a testvéreimet az Egyesült Államokban, hogy hadd maradjon velük, amíg megkapja a diplomáját. Habár a testvérem és a sógornőm a fiam keresztszülei voltak, nem voltak szoros részei az életének előtte. Igent

mondtak, és arra is, hogy segítik a tanulmányi befejezésében.

Becsomagoltam a fiam bőröndjét, és elküldtem a testvéremhez. Annyira szégyelltem magam és azt hittem, hogy méltatlan vagyok arra, hogy jó anya legyek. A fiam apja régebben aláírta a dokumentumokat és ezzel az én felügyeletem alá került. Most ez a férjem az összes jogot elvette tőlem, és lejárattott a családom előtt, és ami még fontosabb, a fiam előtt, amikor annyira reménykedtem benne, hogy egy új kapcsolatot tudok vele kiépíteni.

Emlékszem egy estére, amikor a férjem és én veszekedtünk, hogy húst főzök otthon. Swami megjelent az álmomban. Néhány emberrel együtt álldogáltunk, és Swami mindenkinek kiosztott egy jegyzetfüzetet. Az egyik oldal nem papírból volt, hanem húsból. Ahogy megláttam, azt mondtam Swaminak: „Én vegetárius vagyok. Nem eszem húst.” Swami rám nézett és azt mondta: „Rendben van, úgyszincs elég zöldség a konyhában.” Tudtam a szívemben Swami azt mondja ezzel, hogy habár húst főztem a fiamnak, Swami megbocsájtott, mivel tudta, hogy nem volt más választásom. Swaminak a dolga volt, hogy megváltoztassa a fiamat, és nem az enyém. Annak ellenére, hogy már mint kis gyermek járt Swaminál, most nem volt megfelelő az időzítés, hogy rákényszerítsük, hogy legyen vegetárius.

Swami azt tanítja, hogy ne együnk húst, az erőszakmentesség, mint emberi érték jegyében. Bár a férjem ennek az értéknek a többi aspektusát egyáltalán nem gyakorolta, vicces volt, hogy a húsmentes étkezést ennyire fontosnak tartotta. Az egyik legfontosabb dolog, amit Swami tanításaiból megtanultam, az volt, hogy ne áldozzuk fel a szeretetet egyetlen más alapelvért sem. A szívünk mindig tudja mi a helyes döntés számunkra, de nincs jogunk arra, hogy mások helyett döntéseket hozzunk és hogy felidegesítsünk másokat. Amikor így teszünk, azzal elpusztítjuk a szeretet magját, ami a szívünkben és mások szívében növekedhet. Swami azt mondja, hogy a szeretetnek a forrásból kell jönnie és sohasem erőszak által.

Senkinek sincs joga, hogy másoknak tanácsot adjon, hacsak maga nem gyakorolja azt. Először, erősítsd meg a szeretetet a családot tagjai között. Legyen a család a harmonikus élet, a megértés és a közös hit központja.

– Baba (Thought for the day, 2003. január 03.)

Miután elment a fiam, a szobájában aludtam, az ő ágyában. Megtaláltam egy pólóját, amit elfelejtettem becsomagolni neki, és minden este magamhoz szorítottam, miközben sírva aludtam el. Tudtam, hogy nem ragaszkodhatom fiam fizikai formájához, de annyira rosszul éreztem magam amiatt, ahogyan bántak vele itt nálam. Az édesanya otthona a fia otthonának is kellene lennie.

Rendszeresen jártam a központba és reméltem, hogy majd a Sai családom segít a gyógyulásomban. Vágytam arra, hogy Swamihoz mehessek, de nem akartam úgy viselkedni, mint egy gyerek, hogy ha valami rossz dolog történik, akkor hozzá rohanok, mint ha az édesanyám vállán sírnám ki magam. Téves volt ez a nézetem. Ki máshoz fordulhatnánk, amikor ilyen problémáink vannak az életünkben? Isten van a legközelebb hozzánk. Mindig is Swamiban találtam megnyugvást. Imádkoztam, hogy visszaadja nekem a belső békémet. Olyan nehéz volt megtartanom az utolsó néhány évben.

Pénzügyileg nem voltam független. A férjem nem adott nekem pénzt, és nem tudtam csak úgy elmenni Indiába. Egy napon, a Sai központban az egyik Sai testvérem odajött hozzám és azt mondta: „Nooshin, úgy nézel ki, mint aki haldoklik. El kéne menned Babához.” Azt válaszoltam neki, hogy jelenleg nem vagyok abban a pénzügyi helyzetben, hogy elutazhassak. Felajánlotta, hogy megveszi a repülőjegyet és néhány hónapra ad nekem pénzt az ott tartózkodáshoz. Nem tudtam, hogy ezt elfogadhatom-e, vagy hogy Swami engedélyt ad-e arra, hogy mehessek. Imádkoztam Swamihoz azon az éjszakán mielőtt aludni tértem volna, hogy rendben van-e, ha el szeretnék menni Indiába. Az álmom csodálatos volt.

Az álmomban elmentem, hogy telefonáljak. Láttam, ahogy Swami egy telefonfülke mellett ült. Ahogy meglátott felállt, mintha várt volna rám. Sírni kezdtem, ahogy a köntösébe kapaszkodtam. Egy kis idő elteltével, abbahagytam a sírást és észrevettem, hogy a sírásommal összegyűrtem Swami köntösét. Próbáltam kisimítani. Swami azt mondta: „Nincs semmi baj.” Megláttam, ahogy a fiam szintén ott van és mellettem áll. „Ó a fiadat is magaddal hoztad” - mondta Swami. Fülemben súgta, hogy: „Jó prána (élet erő)”. Akkor épp egy tanfolyamot végeztem el, aminek az volt a neve, hogy „Quantum Healing”, ami a prána légzést alkalmazta. Swami valószínűleg jóváhagyását adta ahhoz, amit csináltam. Számomra ez egyértelműen azt jelentette, hogy áldását adta az indiai utazásomra.

A negyven nap alatt, miután a fiam elment és én elutaztam Indiába, a férjem egyszer sem kért elnézést, amiért úgy viselkedett. Még azt sem kérdezte meg, hogy hogyan szedtem össze a pénzt a repülőjegyre. Már ennyire eltávolodtunk egymástól. A szabadidejét a számítógép előtt töltötte, hogy mit csinált azt nem tudom. Az egyetlen dolog, amiről hallottam mielőtt elutaztam volna Indiába, az volt, hogy készül elutazni Iránba.

Swami kegye által nem kellett egyedül utaznom Indiába. A repülőtéren összefutottam egy barátommal, aki nem volt Sai hívő. Ugyanazzal a járáttal repültünk Amszterdamba. Ő tovább repült Iránba, én pedig Indiába. De Swami még ezután sem hagyta, hogy egyedül utazzam. Az Amszterdam-Bombay közötti járaton egy Sai hívő mellé kerültem, aki szintén Swamihoz igyekezett.

Május volt és Swami Whitefieldben tartózkodott. Úgy, ahogy az egész út alatt Vancouverből, Swami gondoskodott rólam és az ashramon belül kaptam egy szobát egy indiai Sai nővéremmel együtt. Teljesen kimerültem a sok érzelmi kaland után. A harmadik nap éjszaka a kék ég alatt álltam. Egy felhő se volt az égbolton. A két hívő, akikkel együtt utaztam, mellettem álltak, egy másik iráni hívővel, aki itt élt Babával. Kinyújtottam a kezeimet az ég felé és a formanélküli Istent szólítottam meg: „Ó Istenem, az Apám templomában élek.” Ahogy ezt kimondtam, egy nagy kör alakú fény jelent meg az égbolton. Olyan jó érzés volt. Az egész univerzum a jóváhagyását adta nekem. Az Apám házában voltam és biztonságban éreztem magam itt. A többi hívő mellettem hallotta az imát és látta a fényt. Mindannyian elkezdtünk sírni. Úgy éreztük, hogy itthon vagyunk a Mennyei Apánkkal.

Az Úr gyorsabban siet a hívő felé, mint a hívő az Úr felé. Ha egy lépést teszel felé, Ő száz lépést tesz feléd! Több lesz, mint egy anya vagy egy apa. Belülről fog támogatni téged, mint ahogy oly sok szentet támogatott, akik az Úrba helyezték a hitüket.

– Baba (www.saibaba.ws)

Ez alatt a látogatás alatt tényleg szükségem volt arra, hogy Babát úgy lássam, mint egy édesapát. Oly sok mindenben mentem keresztül és kicsit azt gondoltam, hogy ha az édesapám még élne, talán jobb döntéseket hoztam volna az életemben. Ezért volt most szükségem arra, hogy Swami útmutatást adjon nekem. Azt kívántam, hogy bocsásson meg az engedetlenségem miatt, és megígértem, hogy mostantól megpróbálok jó kislány módjára viselkedni.

A darshanok csodálatosak voltak. Swami hagyta, hogy a saját tempómhoz igazodva nyugodjak meg és csak élvezzem, hogy Vele lehessenek, érezzem a jelenlétét kívül és belül egyaránt.

Sok VIP érkezett India más városaiból. Néhány napig nem volt alkalmunk, hogy jó szót húzzunk vagy hogy közel kerüljünk Hozzá. Egyik nap, magamban panaszkodtam, ahogy Swami kísért a templomból: „Swami, ez volt a legrosszabb darshanom.” A templom végében voltam, de ahogy ezt kimondtam, Swami megállt, visszafordult és egyenesen a szemembe nézett a távolból. Néhány másodpercig a szemembe nézett és tudtam, hogy meghallotta a panaszomat. Szégyelltem magam, de az életemben átélt traumák után kétségbeesetten vágytam arra, hogy közel legyek Hozzá. Valójában, hogyan is lehetne egy Isteni darshan bármi más, mint csodálatos?

A darshan után visszatértem a szobámba. Annyira el voltam kenődve, hogy lefeküdtem aludni. Swami rögtön megjelent az álmomban. Egymással szemben ültünk. Fogta a kezeimet. Megkérdeztem Tőle, hogy: „Miért olyan kicsi a templom? A sok VIP miatt nem lehet közel lenni Hozzád.” Ugyanúgy panaszkodtam annak ellenére, hogy Swami most előttem ült! Annyira szeretetteljesen nézett rám és azt mondta: „Megmondom nekik, hogy nagyobbítsák meg Whitefieldet.” Ezután felébredtem. Nem hittem volna, hogy Swami komolyan vesz engem, de két és fél évvel később Swami kérésére, a templomot kibővítették Whitefieldben. Számomra ez azt az üzenetet takarta, hogy várjunk és legyen hitünk Istenben, minden meg fog oldódni, amikor az idő megfelelő arra.

Miután elmentek a VIP-k, ismét lehetőség nyílt arra, hogy közelebb legyünk Swamihoz. Egyértelmű útmutatást akartam kapni Swamitól a házasságomat illetően és hogy megtudjam mi a terve velem. A férjem tájékoztatott arról, hogy elmegy Iránba meglátogatni a családját. Később megtudtam, hogy igazából más szándékkal utazott Iránba.

Hogy ösztökéljem Swamit a válaszra, úgy határoztam, hogy elolvasom a Sri Sai Satcharita című könyvet, egy csodálatos könyvet Shirdi Sai Baba-ról. A könyv napi szintű olvasása spirituális gyakorlat, ha valaki befejezi mindezt hét nap alatt. Úgy tartják, hogy ebben az esetben lehet kérni egy szívességet, vagy hogy Shirdi Sai Baba segít az életed egy területén.

Már másodszor olvastam el a Satcharita-t. A Jugoszlávia és Koszovó közötti háború alatt egyszer már elolvastam. Imádkoztam Swami-hoz, hogy állítsa le azt a szörnyű háborút. Egyik nappal azelőtt, mielőtt befejeztem volna az olvasást, hallottam, hogy a háború a két ország között befejeződött. Annyira boldog voltam. Önzetlen célból olvastam el azt a könyvet és Isten meghallgatta az imámat. Most másodjára, már személyes okok is vezéreltek. Lehet, hogy talán nem voltam eléggé türelmes, hogy Swami a megfelelő időben adjon választ nekem.

A mostani olvasás során, szintén egy nappal mielőtt befejeztem volna a könyvet, Isten megmutatta a jelenlétét. Swami megjelent az álmomban. A férjem mellettem ült. Megkérdeztem Swamit: „Mit tegyünk a házasságunkkal?” Azt válaszolta: „Miután visszajöttél Iránból, megmondom a választ.” A férjem már Iránban volt, de én nem terveztem, hogy Iránba megyek. Arról sem volt tudomásom, hogy a férjem tervezte volna, hogy Indiába jöjjön.

Egy hónapos whitefieldi tartózkodás után, Swami elutazott Puttaparthiba. Miután odautaztam, én is az ashramon belül kaptam egy szobát néhány iráni baráttal együtt. Egész idő alatt a Swamival való álmon törtem a fejem. Úgy éreztem, hogy Iránba kellene mennem és vissza kellene jönnöm Indiába a férjemmel. El is kezdtem az út megszervezését, de szerettem volna Swami beleegyezését. Egy nappal azelőtt, mielőtt útnak indultam volna vonattal Bombayba, hogy elérjem a három és fél órás repülőjáratot Iránba, az első sorba kerültem az ashramban. Azt mondtam magamnak, hogy ha Swami a beleegyezését adja arra, hogy elmenjek Iránba, akkor az első sorba kerülök – és akkor majd a beleegyezését adja. Engedetlen voltam előtte, mikor Swami beleegyezése nélkül mentem férjhez. Nem akartam több hibát véteni és még több karmát csinálni magamnak.

A dharsan alatt Swami rám nézett. Mielőtt a közelembe ért volna, feltérdeltem, hogy megkérdezzem Tőle, hogy el kell e mennem Iránba. Mielőtt be tudtam volna fejezni a kérdésemet, Swami azt mondta „Atcha, Atcha”, ami annyit jelent: „Igen” telugu-ul, Swami anyanyelvén. Most már biztos voltam benne, hogy Swami azt akarja, hogy elmenjek Iránba. Hogy miért, azt nem tudtam.

Amikor megérkeztem Bombayba, kiderült, hogy a jegyfoglalásom még nem volt megerősítve. A pultnál lévő asszisztens azt mondta, hogy 35 ember van még előttem és biztos, hogy nem fogok felférni erre a járatra. Úgy éreztem, hogy ha Swami tényleg azt akarta, hogy elmenjek, akkor adnia kell nekem egy helyet arra a járatra, különben visszamegyek Puttaparthiba. Fél órával a repülő indulása előtt, megtudtam, hogy egy hely üresen maradt az első osztályon, ami megvehetek 100 dollár felár ellenében. Elfogadtam az ajánlatot. A férjemet nem tudtam elérni és elmondani neki, hogy Iránba megyek, de Swami elgörgette az akadályokat az utamból, és biztos voltam benne, hogy miután megérkezem Iránba, gondoskodni fog a dolgaimról.

Nem volt megfelelő ruhám, amit Iránban törvény kötelez, hogy a nők szerényen öltözködjének. Úgy döntöttem, hogy Punjabi ruhát viselek majd hosszú ruhával a nadrág felett. Egy sállal takarom el a hajamat. Ez nem teljesen olyan volt, mint amit a nők Iránban hordanak. Amikor megérkeztem Teheránba, a határőr rám csodálkozott és angolul kezdett beszélni hozzám. Amikor fársziul válaszoltam, azt mondta nekem: „Azt hittem indiai, ezekben a ruhákban.” Kicsit aggódtam, hogy mit csinálnak velem, ezért azt mondtam, hogy: „Az apám indiai.” Nem hazudtam, hiszen végül is a szívemben Swami volt az apám és az anyám. Ezután senki nem kérdezett már semmit.

A férjem a testvérénél tartózkodott, és néhány telefonálást követően megtudtam a címet is, taxit hívtam és elindultam a címre. Mindannyian megdöbbentek, mikor megláttak az ajtóban és nem fogadtak barátságosan. Úgy tűnt, mintha a férjemnek valami titkolni valója lenne, amit el akar rejteni előlem. Volt már repülőjegye is Indiába, de a tervei között én nem szerepeltem. Azt mondtam a férjemnek, hogy Swami akarta, hogy idejöjjek, de ez sem tette szeretetteljesebbé a viselkedését. Úgy éreztem, hogy Swami azt akarja velem megtapasztaltatni, hogy a férjem már nem szeret engem. Csak egy pár napig bírtam ki a sógoromnál. Sajnos az édesanyám az USA-ban volt, nem tartottam jó ötletnek, hogy a bátyámhoz menjek, így az egyik Sai testvéremhez mentem el, aki Teherán egy másik részében lakott. Nem akartam igazán semmit, csak Swami akaratát akartam követni. Lehet, hogy a férjem reakciója nem volt dharmikus, de én a legjobbat akartam kihozni a szituációból. Ugyanarra a járatra megvettem a jegyet, amivel a férjem szándékozott elutazni Indiába, mivel elhatároztam, hogy együtt megyünk vissza Indiába, ahogy azt Swami mondta az álmomban.

Ez a Kali korszaka, amit gyakran a viszálykodás korszakának is hívnak, amiben meg nem értés és veszekedés lesz férj és feleség, apa és fia, nevelő és tanítvány között. Fel kell hagyni a vitás nézőponttal és szeretetet és együttérzést kell kultiválni és sugározni, mint a szeretet megtestesülései, hiszen azok is.

– Baba (Sanathana Sarathi, 1994. május)

Swami azt mondja, hogy minden egy reakció, egy visszatükröződés, egy visszahatás. Életem nagy részében a fájdalmas tapasztalatokra szenvedéssel és haraggal reagáltam és össze voltam zavarodva. Most már tudom, hogy ahogy a dolgokhoz viszonyulunk, az egy tükörképe a bennünk lévő hasonló viselkedésmintának. Minél jobban megtisztul a szívünk és az elménk a sadhanak-on (spirituális gyakorlatok) keresztül, annál kevesebb negatív dolog érint meg bennünket a világban. A tanuk vagyunk, de nem reagálunk. Abban az időben nagyon keményen dolgoztam azon, hogy megváltoztassam magam, mindent megtettem, hogy kövessem Swami tanításait, ami a szeretet gyakorlása a nehéz helyzetekben. Ez közelebb hoz bennünket Istenhez, a rossz jellemvonások szertefoszlának az Isteni fény szeretetében, és több jó embert és eseményt vonzunk az életünkbe.

Ez az időszak nagy változást hozott az életemben. Úgy tűnt, hogy a régi életem lezáródott, és nem voltam abban az elemállapotban, hogy tervezek a jövőmmel kapcsolatban. Úgy éreztem, mintha a semmi közepén lettem volna. Egyszer csak azt akartam, hogy megszűnjön a bennem lévő fájdalom. Swami azt mondja, hogy a mostani időszak kitűnő lehetőség Isten felé, aki a küzdelmeinket arra használja, hogy közelebb kerüljünk Hozzá.

Mialatt a barátom házában laktam, egy csodálatos álmom volt az egyik éjszaka. Négy angyal jelent meg az ágyam négy végében. Csiklandoztak és megnevettetek. Olyan boldog voltam. Az álmomban, amikor a két barátom, akik szintén a szobámban aludtak, felébredtek, az angyalok gyorsan alakot változtattak. Négy kislánnyá változtak és az ágyam szélére ültek.

Izgatottan az mondtam: „A kislányok valójában angyalok!”

A barátaim rájuk néztek és azt mondták: „Ők nem angyalok!”

Azt mondtam nekik: „Angyali formában voltak mielőtt felébredtetek.” Az angyalok felé fordultam, akik az ágyamon ültek és azt kérdeztem: „Nem

vagytok angyalok?”

„De igen” - válaszolták.

„Ki küldött titeket?” - kérdeztem.

„Jézus küldött bennünket hozzád” - válaszolták.

Utána felébredtem, úgy érzetem, hogy ha átadjuk magunkat Istennek, Ő minden alkalmat megragad, hogy kényelemben részesítsen bennünket és elterelje az elménket a stresszes problémáktól. Nem akadályozza meg a karmánkat, ha meg kell tapasztalnunk, de szeretetteljesen fogja a kezünket, amíg keresztülmegyünk rajta.

Amikor kínos fájdalom gyötör, a doktor morfeint ad be neked és akkor elmúlik a fájdalom. Ugyanígy, az Isten Kegye is elveszi a gyötrődést a karmádból (múltbéli cselekedetek következményei) amin át kell esned. Helytelen azt mondani, hogy valaki sorsa előre teljesen elrendeltetett. Semmi sem állhat a Mindenható kegye útjába.

– Baba (Thought for the day, 2004. május 09.)

Két hét múlva visszatértem Puttaparthiba a férjemmel, aki nem volt túlzottan boldog, hogy velem együtt kellett mennie. A Banaglorból Puttaparthiba vezető úton, a taxiban, hozzám se szólt. Megkérdeztem, hogy úgy akar-e szobát foglalni, mint házaspár, vagy külön-külön. Úgy döntött, hogy jobb velem egy szobában együtt, mint a shed-ben (egy csarnok, ahol kb. 20-60 ember alszik együtt), tehát együtt mentünk az Accomodation Office-ba (iroda, ahol szállást lehet foglalni az ashramon belül, a ford.). Nagyon kevés időt töltöttünk együtt. Én elfoglaltam magam a nyugat európai kantinban, míg a férjem egy másik iráni csoporttal töltötte el az idejét. Gyakran bement a faluba, hogy megnézzze az emailjeit és hogy telefonáljon.

Három hétig maradtunk ott. Azt hallottam a barátaimtól, hogy gyakran került az első sorba. De a jó ülőhely ellenére, Baba nem vett róla tudomást. Úgy

éreztem, hogy ez egy üzenet.

Az egyedüli párbeszéd közöttünk az volt, amikor megkérdezte tőlem, hogy miért hordom még mindig a jegygyűrűt. Azt mondtam neki: „Swami volt az, aki ezt a gyűrűt az ujjamra húzta. Miután beszéltem Vele és engedélyt kapok rá, leveszem a gyűrűt.” Azt is tudtomra adta, hogy ha visszamegyek Kanadába, nem lát szívesen engem a házban, amit nemrég közösen vettünk. Inkább arra volt kíváncsi, hogy hová tudja majd elküldeni a ruháimat. Azt mondtam neki: „Az az én házam is. Nem dobhatsz csak úgy ki, Kanadában vannak törvények. Nem az van, mint Iránban, ahol a férj hozza a szabályokat.”

Eltökélte, hogy megválnak tőlem, a feleségétől. Ha Isten akarata az, hogy elváljunk, én szívesen elfogadnám azt. De nem akartam még több karmát csinálni ezzel. A döntés Swami kezében volt és most, hogy lehetőségem volt fizikailag is közel kerülni Hozzá, csak az Ő tanácsát fogadtam el.

Ez idáig Swami csendben volt. Három nehéz hét után, a férjem távozott Puttaparthiból és ismét Iránba ment, mielőtt Kanadába repült volna.

Egy jó recept létezik arra, hogy elnyerjük a Mester jóakarátát, morgás nélkül engedelmeskedni kell az utasításainak... A Kegye mindenkire rászáll, aki engedelmeskedik az utasításoknak és követi az előírásokat, de az ilyen nagyon kevés, még ha előírásokat könnyűnek is tervezték, az előírások olyanok, hogy a Szeretet, Szeretett és Szerelem különbözőségein túlmutassanak.

– Baba (Sathya Sai Speaks, Vol. 2. Harminchatodik Fejezet)

Ha elnyered az Úr kegyét, még a sors törvényeit is le lehet győzni.

– Sri Sathya Sai Baba (Necklace of nine Sai gems, Vol. 5.)

Tizenhatodik Fejezet

Néhány nappal azután, hogy a férjem elment, egy tizenkilenc főből álló iráni csoport érkezett Puttaparthiba. Néhányan nagyon közeli barátaim voltak. Én egy másik iráni csoportban voltam – kilencen voltunk összesen. Most már huszonnyolcan voltunk az ashramban.

Egyik nap megállt előttünk Swami és megkérdezte: „Hányan vagytok?”

„Swami, kilencen vagyunk,” válaszoltam. Mennyire izgatottak lettünk, mikor azt hallottuk Tőle, hogy „Gyerünk!”

A verandán néhány indiai mellé ültünk, akiket Swami szintén behívott az interjúra. Az interjú szobában Swami először vibhutit materializált a nőknek. Utána Swami széke mellé ültem. Gyakran voltam olyan szerencsés, hogy ezen a helyen ülhettem.

Bár sok mindent kérdeztünk Babától, csak annyit mondott nekünk, hogy: „Holnap majd látjuk egymást.” Ez annyira különös volt. Ott ültünk, de ez a nap nem a válaszok napja volt, csak hogy megtapasztaljuk az Ő szeretetének és közelségének a kegyét.

Az interjú végén, Baba megkért, hogy adjam oda Neki a vibhutis kis kosarat. Annyira boldog voltam, ahogy tarthattam a kosarat, miközben Swami kiosztotta a kis szentelt hamus zacskókat a hívőnek. Lehajoltam, hogy ne legyek magasabb, mint Baba. Én kaptam utolsónak vibhutit. Kétszer megpaskolta a fejemet és azt mondta: „Jó kislány, jó kislány.” Nagyon-nagyon boldog voltam. Bárhogy is éltem az életemet Isten szemében jó voltam. Az, hogy nem voltam elég jó a férjemnek, már nagyon nem számított.

Mielőtt kimentünk volna az interjú szobából, Baba újra azt mondta, hogy majd holnap látjuk egymást. Mondtam Neki, hogy egy másik iráni csoport is van az ashramban. Azt mondta, hogy holnap majd fogad bennünket és a másik csoportból a férfiakat. Utána megkért, hogy fordítsak majd mindenkinek.

„Reggel vagy délután, Swami?” Kérdeztem.

„Délután meleg van. Gyertek reggel” - mondta.

Örömmel a szívünkben távoztunk, tudván, hogy néha Swami azt mondja:

„Holnap látjuk egymást”, de a holnap nagyon távoli időpont is lehet. Ennek ellenére elmentem a Seva Dal-ok főnökéhez, és elmondtam neki, hogy Swami azt mondta, hogy holnap fogad bennünket. Szerettem volna engedélyt kérni, hogy az egyikünk a sor elejére üljön másnap a darshanon. A Seva Dal beleegyezett a dologba.

Kényelmetlenül éreztem magam, hogy én legyek az, aki elmondja a másik csoport hölgy tagjainak, hogy Swami csak a férfiakat szeretné fogadni másnap. Ez nem volt egyszerű, de megtettem a kötelességem. Reggel a sor elejére ültem és Swami egy csodálatos leela-t (isteni játék) tartogatott számunkra. A csoport másik hölgy tagjai az első számot húzták – annyira örültem ennek. Baba biztosan meghallgatta az imáikat. Pont a szőnyeggel szemben ültek. Először Swami hozzám jött oda és azt mondta: „Gyerünk.” Utána odament a többi hölgyhöz, és láttam, hogy már ők is állnak fel. Csodálatos volt tudni, hogy mindenkit behívott. Összesen 28-an voltunk a kis interjú szobában. Más nemzetből nem is voltak, csak irániak.

Előző nap mondta Swami nekem, hogy majd fordítsak mindenkinek, így amikor bementünk a szobába, Swami széke mellé ültem le. Swami kedvesen rám nézett és rámutatott lábai alatt lévő párnára. „Mi ez itt? Vedd el és tedd oda” - és mutatta, hogy tegyem oda a szegélyre a széke mellé a vibhutis kosár közelébe. Ez meglepett, még eddig egyetlen interjú alkalmával se fordult elő, hogy Swami elvette volna a párnát a lábai alól. A dolgok, amelyek körülötte történnek, gyakran hihetetlenek és felfoghatatlanok számunkra. Csak később vagyunk képesek felfogni, hogy mit akart mondani egy-egy mondattal vagy cselekedettel.

Hamarosan világossá vált, hogy miért akarta Swami velem arrébb rakatni a párnát. Mindenkit megkért arra, hogy jöjjön közelebb, így már annyira közel kerültem Hozzá, hogy szinte megérintettem. Swami kérdéseket tett fel és közben engem nézett, hogy fordítsam a kérdéseket. Ahogy fordítottam, Swami csendesen, úgy hogy senki nem vette észre a Lótusz Lábait közelebb helyezte felém. Erre felbátorodva rátettem a kezeimet a Lábára. Az egész párbeszéd során a Lábain tartottam a kezem.

2001 volt és korábban az év elején egy új szabály került bevezetésre, hogy senki sem érintheti meg Swami lábait. Ez mindenkinek csalódást okozott, azoknak, akik részesültek abban a kegyben, hogy homlokukkal megérinthessék Swami lábait úgy gondolták, hogy ez a lehetőség már talán soha nem adatik meg. Azok, akik soha nem részesültek padanamaskar-ban, most úgy hitték, hogy a lehetőség már soha nem fog eljönni.

A bejelentés miatt vigyáztam, hogy senkinek ne tűnjön fel. Swami együttérzésében megerősítette, hogy a legfontosabb dolog az életben, hogy erősen kapaszkodjunk a Lábfejébe.

Az idea amögött, hogy valaki lehajtja a fejét Swami lábai előtt az, hogy ilyenkor szent gondolatok áramlanak be a hívő elméjébe. Ez azt jelenti, hogy ha valaki közvetlen kontaktusba kerül Bhagawan Lábfejével, szent sugallat áramlik a hívőbe.

– Baba (Sanathana Sarathi, 1992. május)

Mielőtt elkezdtem volna a fordítást, az iráni csoport mesélt mindarról a nehézségről és nyugtalanságról, ami az országban folyt. „A helyzet Iránban nagyon rossz és az emberek nagyon boldogtalanok.” Swami rám nézett és azt mondta: „Először gondold magadra – mindent elvesztettél.” A házasságomra, a fiamra és a pénzügyi helyzetemre gondolt. De abban a pillanatban, Swami mellett mindenem megvolt. Semmi világi dolog nem hiányzott.

Swami körözött a kezével és egy ezüst medált materializált nekem. Az egyik oldalon Swami képe volt a másikon Lakshmié. Belehelyezte a kezembe. Forró volt, mintha most öntötték volna a kemencébe.

Volt egy fiatal férfi az iráni csoportban, aki elvált a feleségétől. Volt egy 2 éves fiúk. Ez a fiatalember a szüleivel, akiknek volt egy központjuk dél-Irán egy részén, Puttaparthiba utazott, hogy tanácsot kérjen Swamitól.

Swami azt mondta neki: „Vered a feleségedet.”

„Nem, Swami!” - válaszolta a férfi.

Néha olyan naivak a hívők. Azt hiszik, hogy elrejtőzhetnek Isten elől vagy nem hiszik el, hogy Swami mindenhol jelenlevő és mindentudó.

A fiú édesapja az ellenkezőjét állította, mondván: „De igen, Swami, néhányszor valóban ezt tette.”

Ezzel a kis mondattal Swami bebizonyított valamit – Ő mindent tud. A fiatalember lehorgasztotta a fejét, szégyellte magát. Swami viszont ezután visszaadta a fiatalember önbizalmát azzal, hogy materializált egy hatalmas 10

karátos sárga gyémánt gyűrűt. Annyira drámai volt a hatás, hogy azon tűnődtem, hogy vajon Swami valamelyik múzeumból hozta-e a gyűrűt. Swami megkérte a fiatalembert, hogy jöjjön közelebb és utána ráhúzta a fiatalember ujjára. Viccelve Swami azt mondta nekem: „Ha a felesége meglátja ezt a gyűrűt, rögtön visszamegy hozzá.”

Gyönyörködtem Swami humorában, a megjegyzéseiben, amit mintha édesapa lett volna, úgy tett, és gyönyörködtem a gyermekei iránti törődésén. Nem azért jött, hogy megbüntessen bennünket, hanem hogy javítson bennünket. Néhány perc elteltével, Swami megkérte a fiatalembert, hogy adja vissza a gyűrűt. Swami elvette a gyűrűt, és a kezével egy kört írt le a levegőben. A nagy gyémánt eltűnt, és egy kilenc köves gyűrű jelent meg a kezében, ami a kilenc bolygót szimbolizálja.

„A másik gyűrű túl nagy volt a kezéhez” - mondta Swami. A fiatalemberhez fordult és azt mondta: „A feleséged meggondolja magát és vissza fog menni hozzád. Majd Swami ad egy másik gyereket nektek.”

Ezen az interjún sok materializálás történt. A fiatalember aggódó édesanyjának Swami materializált egy kis aranyból készült Ganesha-t. Később elmesélte a hölgy, hogy ez tökéletes volt a központnak Iránban.

Ezt követően Swami egy fából készült japamala-t (ima füzér, - a ford.) materializált egy iráni hölgynek. De most valami mulatságos történt. A japamala mellett egy másik füzérnek a része is előjött – mintha Swami egy második japamala-t is materializált volna. Gyorsan elkezdett körözni Swami a kezével, és a második füzér része eltűnt.

Swami keze ismét körözni kezdett. Hirtelen öt darab ezüst medált materializált öt embernek az interjú szobában. Mindegyiken Swami képe volt, de néhánynak az „OM” jel volt a másik oldalán, míg a többinek Vishnu képmása. Swami felállt, hogy odaadja a medálokat az embereknek. Már nem tarthattam a Lótusz Lábakat a kezemmel, de szívemben nem engedtem el őket soha!

Ezután Swami elvezetett néhány embert a második interjú szobába, hogy személyes ügyeiket vitassa meg. Vártam a soromat, hogy én is kérdéseket tegyek fel Swaminak az életemmel kapcsolatban. Egy édesanyjával, a lányával és egy fiatalemberrel együtt kísért be minket Swami. Swami egyszerre sok mindent véghezvisz. Senki más nem beszélt angolul, így én fordítottam, és egy személyes párbeszédet is sikerült Swamival folytatnom az életemet illetően.

Elsőnek felém fordult és megkérdezte: „Miért maradsz odakint?” Swami megint megmutatta, hogy mindent tudó. Három héttel ezelőtt kiköltöztem az ashramból, mert lejárt a tartózkodási időm az ashramon belül.

„Az ashram szabályai miatt Swami” - válaszoltam. „Két hónap elteltével megkérnek, hogy költözzön ki az ember.”

Ezután azt mondta: „Nem, nem, be kéne jönnöd. Kívül nem jó neked. Az emberek beszélgetnek. Túl sok a zaj és az energia nem jó. Gyere be.”

„És mi lesz a szálláshellyel, Swami?” - kérdeztem.

„Ne aggódj!” - válaszolta. „Majd beszélek velük.”

Nagyon megkönnyebbültem. Annyira sebezhetőnek éreztem magam ezalatt az út alatt, ezért Swami apai szeretettel és törődéssel reflektált felém, erre is volt pont szükségem.

Ezután megkérdeztem Őt: „Mit tegyek a férjemmel?”

Szeretettel és szimpátiával teli szemekkel Swami rámnézett és azt mondta: „A férjed nem jó ember. Nem szeret téged. El kéne válnod tőle.”

Anélkül, hogy csodálkoztam volna azon, nyomban a szívemből válaszoltam: „Swami, megteszek bármit, amit kérsz tőlem.”

„Adok egy jó férjet neked!” - mondta Swami.

Ez nem volt igazán jó hír nekem. Azt mondtam: „Swami, már két férjem is volt. Nem akarok megint megházasodni.”

De Swami nem tágított: „Adok egy jó férjet és egy gyermeket.” Úgy csinált a karjával, mintha egy bölcsőt ringatna.

Azt kérdeztem: „Egy gyermeket, Swami?”

Swami mosolygott és azt mondta: „Egy szép gyermeket adok neked.”

Tanakodtam magamban, hogy vajon jól értettem-e, amit Swami mondott.

Spirituális vagy világi dologról beszélt? Nem tudtam. Úgy éreztem, hogy Swami olyasvalamit mond nekünk az interjúszobában, amit éppen akkor kellett, hogy halljunk. Talán azt akarta tudatni velem, hogy megérdemlek egy jó férjet. Nem biztos, hogy ez azt jelentette, hogy mindez a fizikai síkon fog megvalósulni.

Swami egy kész misztérium. Amikor először jöttünk ebbe a kis szobába, Swami még egy fiatal lánynak mondta, hogy: „Adok neked egy jó férjet.” (Mintha Swaminak annyi jó férj jelöltje lenne a tarsolyába, akik csak ránk várnak!) Fontos megemlíteni, hogy ami „jó férjet” jelent Swami szemszögéből, az lehet, hogy nem „jó férj” világi viszonylatban. A „jó férj” lehet, hogy az a valaki, aki segít, hogy lerakjuk a karmánkat!

A jó emberek szenvednek a mostani időszakban néhány rossz karma miatt egy előző életből. A gonoszok prosperálnak néhány jó cselekedet miatt, amit előző életükben tettek...az emberek se nem teljesen jók, se nem teljesen rosszak. Minden bűnösben ott van a lehetőség, hogy szent lehessen és a potenciális bűnös minden szentben...egy jó ember sok jó dolgot tehet, de egy szörnyű botlás a vesztét okozhatja. Amikor újból megszületnek, egy apró hanyatlás lesz az etikában és az erkölcsösségben, de ugyanakkor, továbbra is élvezni fogják a múltbéli cselekedeteik gyümölcsét.

– Baba (Sathya Sai Amritha Varshhini, 46-ik oldal)

Swami most egy fiatalemberhez fordult, aki velünk együtt jött be a kis szobába. „Hadd nézzem meg a gyűrűdet.”

A fiatalember kinyújtotta a kezét, ujján a gyűrűvel.

„Ez túl nagy.” Mondta Swami. A gyűrű egy achát követ tartalmazott, ezüst dísszel. A fiatalember hirtelen kapta fel reggel, darshanba jövet. Ahogy sietve fel próbálta húzni a gyűrűt, elejtette a lépcsőre, és az achát kő megrepedt. Ennek ellenére felhúzta, és imádkozott Swamihoz, hogy cserélje ki a gyűrűjét.

Bár a fiatalember nem árulta el mindezt másnak, Swami, aki mindenről tud, meghallotta az imáját. Most Swami élt a lehetőséggel, hogy megmutassa, hogy mindentudó, és hogy olyat teremtsen, amit még én azelőtt soha nem láttam.

A gyűrű még a fiatalember ujján volt, mikor Swami rátette a kezét és megváltoztatta az achátot egy ezüst és arany képmássá, amin Ő maga volt. A fiatalember nagyon meghatódott, míg mi boldogok voltunk, hogy láthattuk ezt

az átváltozást, úgy hogy a gyűrű el sem mozdult a fiatalember ujjáról.

Néhány évvel ezelőtt találkoztam a fiatalemberrel. Megnősült, és egy nagyon híres, klasszikus zenével foglalkozó iráni énekes vált belőle.

Azt kérdeztem Swamitól, hogy: „Swami, miért olyan az életünk, mint a hullámvasút?”

„Az elme miatt” - válaszolta egyszerűen.

Megragadtam ezt az alkalmat, hogy a fiamról kérdezzem Swamit. Odaadtam a fényképét, hogy áldását adja az egyetemre menetelével kapcsolatban. A fiam Iránból azzal az ötlettel jött el, hogy énekes lesz. Inkább csak a vágy volt meg benne, a tehetség nem annyira. Ahogy megmutattam neki a fényképet mondván: „Swami, ő a fiam. Kérlek áld meg őt.” Swami szkeptikusan rám nézett és azt mondta, „A fiad?” - mintha tudatta volna velem, hogy a fiam nem az enyém. Ahogy Swami mondja: „A gyermekeid nem a te gyermekeid, ők Isten gyermekei.”

„Nem Swami - helyesbítettem - , Ő a Te fiad.”

Bár a kapcsolatom a fiammal ismét sérült, természetes volt, hogy aggódtam a jólétéért és a jövőéért.

Swami megkérdezte: „Miért akar iskolába menni? Ő nem akar tanulni.”

Azt mondtam: „Ő Swami, mit tegyek?” Tehetetlennek éreztem magam, abban a pillanatban.

Swami visszaadta a képet anélkül, hogy áldását adta volna és azt mondta: „Imádkozz érte.”

A következő két hónap alatt, a fiam képével a kezembe menten darshanra és erőteljesen imádkoztam Swamihoz, hogy mutasson neki utat és segítsen neki meghozni a helyes döntéseket az életében. Később Swami megmutatta nekem egy másik interjú alkalmával, hogy mennyire hatalmas az ima ereje.

Ha baj ér, imádkozz az útbaigazításért mielőtt elindulnál bármerre is. Az emberek csak annyira tudnak neked tanácsot adni, amennyire a tudásuk engedi, de az Úr, aki tudatlanságot tudássá változtatja, fogja felfedni előtted a

dilemmából kivezető utat. Kérd meg az Urat és Ő válaszolni fog.

– Baba (Sathya Sai Speaks, Vol. 2. 173-ik oldal).

A következő pár napban Swami még több interjút adott az irániaknak, ezzel lehetőség adva, hogy a második interjúszobában a személyes dolgainkat beszéljük át. Már két interjúm is volt azon a héten. Tanácsot adott a lakhatásommal kapcsolatban, így már tudtam mit kell tennem.

Az interjút követő napon találtam egy szobatársat, és elmentem az Accomodation Office-ba, hogy szobát kérjek az ashramban. Semmit sem mondtam arról, amit Swami mondott az interjú szobában. Se egy kérdés se egy hezitálás, egyből kaptam szobát. Már az ashramon belül tudtam lakni ottartózkodásom hátralévő ideje alatt. Ha Swami valamit akar, akkor az meg is fog történni. Ott van mindenki szívében. Cselekvésre tudja inspirálni az embert belülről, anélkül, hogy felvegye a telefont!

Az egyik iráni hölgy arra a hétre tervezte, hogy visszamegy Iránba. Sírt – ő volt az egyetlen, aki nem kapott vibhutit az interjú szobában és Swami sem beszélt vele. Egy férj és egy hat éves lány várta Iránban. Minden nap felhívta őket és gyakran sírt, mert hiányzott neki a lánya. Sajnáltam. Az első alkalom volt, hogy meglátogatta Swamit. Kirekesztve érezte magát, és csalódva készült visszatérni Iránba. Több mint egy órát beszélgettem vele.

„Lehet, hogy azért nem sikerült kapcsolatot teremtened Swamival, mert bár fizikailag itt vagy az ashramban, gondolatban a férjeddal és a lányoddal vagy” - mondtam neki. „Miért nem imádkozol Swamihoz és hosszabbítod meg az itt tartózkodásodat egy héttel. Ezen a héten, próbálj meg jelen lenni itt az ashramban. Ajánld fel a szeretetedet Swaminak és tudasd vele, hogy az Ő Szeretete miatt maradsz még egy hetet. Ne telefonálj többet Iránba, csak mond meg nekik, hogy maradsz még egy hetet.”

Mikor megkérded magadtól, hogy „Miért jöttem el Indiába?” a válasz az lesz, hogy „Spirituális fejlődést szeretnék elérni.” De fel kell tenned magadnak azt a kérdést is, hogy: „Ha spirituális fejlődést szeretnék elérni vajon ezt is gyakorlom vagy a világi dolgokban merülök el inkább?” A spirituális fejlődés érdekében, amiért idejöttél, csupán egy irányt kellene betartanod – a kapcsolatot Sai Baba

és közted, szívtől-szívig szeretet és szeretet. Teljeséggel erre a kapcsolatra koncentrálj.

– Baba (Discourses to the Overseas Devotees)

A hölgy egy pár telefonhívás után megváltoztatta a repülőjegy foglalását.

Baba annyira csodálatos – néha beleegyezését adja arra, amit az ember másoknak mond el. A következő nap az első számot húzta ki a hölgy. Swami odament hozzá, és azt mondta neki és még két másik hölgynek mellette, akik szinten nem voltak interjún, hogy „Gyerünk.”

Swami előtt ültek, de egyikőjük sem beszélt túl jól angolul. Csupán azt tudták mondani, hogy egy tolmácsra van szükségük. Swami megkérdeztek őket: „Ki a tolmácsotok?” Két nevet említettek, az egyik az enyém volt. Swami azt mondta: „Gyertek vissza holnap Nooshinnal.” Swami odaadta nekik az egyik ruháját és még egy kis vibhutit. Boldogan és ragyogva jöttek ki az interjú szobából. Én szinte még boldogabb voltam, mert ez ráébresztett, hogy mit akar tőlünk Swami, amikor az ashramban vagyunk, azt hogy teljes szívünkkel és figyelmünkkel Isten felé forduljunk. Nem szabad, hogy az elménk bárhol másutt járjon, csak az Ő jelenlétén.

Nagyon örültem, mivel még egyszer áldást kapok, hogy ott ülhetek a Lábánál, hallhatom a csodálatos hangját és hogy hálásan érezhetem magam, amiért az eszköze lehetek. Odamentem az egyik felügyelő hölgyhöz és elmondtam neki, hogy Swami azt mondta holnap ad nekünk interjút. Engedélyt adott, hogy az első sorba ülhessek, ahol majd látni fog engem Swami.

Azon az éjszakán Swami megjelent az álmomban. Azt mondta, hogy: „Van egy polip szerű nő az életedben és a házasságodban.”

Azt mondtam: „Swami, már nincs szükségem rá, hogy visszamenjek a férjemhez.”

Swami rámnézett és azt mondta: „Haza kell menned.”

Ekkora tényleg összezavarodtam. A férjem sorra küldte nekem az emaileket azt mondván, hogy már nincs hova mennem Kanadában. Az interjú szobában Swami azt mondta, hogy váljak el a férjemtől. Most az álmomban pedig azt

mondta, hogy vissza kell mennem.

A következő reggel felébredtem és imádkoztam Swamihoz, hogy mutassa meg mi a helyes, mit tegyek. A férjemnek viszonya volt egy másik nővel, miért akarta hát Swami, hogy visszamenjek?

Elmentem a darshanra és az első sorba ültem. Mikor Swami bejött, már távolról is találkozott a tekintetünk és egyenesen hozzám jött. Megállt előttem és gyengéden azt kérdezte: „Ki a tolmács?”

„Én, Swami” - válaszoltam.

Egy kört írt le a kezével a levegőben és egy nagy adag vibhutit materializált, majd engedte, hogy a tenyerembe hulljon.

„Gyerünk!” - mondta.

Megettem a vibhutit, majd felálltam. A három másik hölgy jött utánam a verandára, ahol vártunk Swamira.

Néhány perc múlva, néhány indiai is csatlakozott hozzánk a verandán. Swami befejezte a darshant és mutatta, hogy menjünk be az interjú szobába. Összesen tizennégyen voltunk. Baba vibhutit materializált. A kezembe vettem és már majdnem elkezdem enni belőle, mikor Swami azt mondta: „Ne, tartsd meg.” Adott egy kis papírt, hogy csomagoljam be.

Swami ezután az egyik indiai férfi felé mutatott, aki a szoba túloldalán ült a többi férfival. „Ő a főbíró az indiai Legfelső Biróságban” - mondta Swami.

Rápillantottam, majd Babára. A szívemben azt mondtam Swaminak: „Ha Isten előtttem ül, van olyan földi pozíció, ami fontos?”

Ezt követően Swami materializált egy indiai hölgynek egy kis arany szobrot egy láncon, ami Shridi Babát ábrázolta. Bevitt egy párt a másik interjúszobába, de az ajtót nyitva hagyta az egész idő alatt, így Ő és én nem tévesztettük szem elől egymást. Egyszerűen csak „felolvadtam” Swamiban. Amíg beszélt az emberekhez, Ő rám nézett ezzel is megáldva engem extra szeretettel és figyelemmel. Soha nem lesz elég Swamiból vagy soha nem veszem a jelenlétét biztosra. Mindig is kegyet jelentett ez nekem.

Az odaadás a szeretet kifejezése és az érzelem, amit szeretetnek hívnak, Istentől árad ki, a Legfelsőbb Énedből. A szeretet Istentől jön és Istent felé irányul. A szeretetnek semmi köze sincs a világi érzésekhez vagy világi dolgokhoz. A szeretet, ami egy másik szó az odaadásra, a Legfelsőbb Éned neve.

– Baba (Discourses on the Bhagavad Gita, 2-ik fejezet)

Miután befejezte az interjút a párral, Swami négyünket bevitt a privát szobába, hogy személyes párbeszédet folytassunk. Először, Swami egy hölgygel beszélt, akinek a fia Londonban élt. Azt szerette volna, ha Swami megáldja a fiát, hogy végleg odaköltözhessen. Ezután egy fiatal nővel beszélt Swami, aki elvált a férjétől és néhány hónapig az ashramban tartózkodott. Swami őt is megáldotta. Utána jött az iráni hölgy, aki meghosszabbította az itt tartózkodását. Gyönyörű nő volt, de sajnós az arcán akné volt. Az első dolog, amit kérdezett Swamitól az volt, hogy: „Swami, elkövettem néhány hibát, kérlek bocsáss meg.” Ahogy fordítottam, Swami azt mondta: „Tudom, de megbocsájtok. Legközelebb gyere vissza a férjeddal együtt.” Ekkor a nő megkérdezte Swamit az aknéjével kapcsolatban. Swami azt mondta neki: „Ne aggódj, adok egy arckrémot.” Most mi lesz? Eltűnődtem vajon Swami egy krém fog materializálni neki?

Swami rám nézett és azt mondta: „Jó tolmács” - és ezután megkérdezte: „Mit szeretnél?” Olyan volt, mintha villám csapott volna belém, hogy itt van a lehetőség, hogy megkérdezzem Istent, mi a legfontosabb dolog az életemben. Egy másodpercre gondolkoztam, hogy vajon az álmomról kérdezzem meg Swamit vagy az élet apró dolgairól? Vagy megkérdezzem Tőle a legfontosabbat?

Nem volt igazán kérdés, egyenesen Swamira néztem és azt mondtam: „Swami, moksha-t szeretnék. Megszabadulást szeretnék.” Swami kinyújtotta felém a kezét és kinyitotta tenyérrel felfelé, mintha fel akarná ajánlani nekem, mondván: „Neked adom.”

Annyira könnyűnek és szabadnak éreztem magam, mintha az összes karma nehézsége lekerült volna a vállamról. Swami a legnagyobb ajándékot adta nekem – amit minden hívő szeretne. Már nem érdekelt a házasságom problémája vagy bármi más ebben a földi létben. Tudtam, hogy ezek nem fontosak. Reméltem, hogy ez volt az utolsó szenvedésem, és a megszabadulás ebben az életben jön el. Tényleg azt éreztem magamban, hogy nem akarok még egyszer megszületni és visszajönni ebbe a világba, ami tele van illúziókkal és

kötődésekkel. Be akartam fejezni a játszmát. Swami az egyik álmomban elmondta nekem, hogy: „Van néhány olyan ember, akik annyira tiszták, hogy semmi sem kényszerítheti őket, hogy visszajöjjenek erre a világra.”

Sai Baba tanácsai mindnyájunknak, hogy:

- Kövesd a Mestert (a lelkiismeret belső hangját)
- Szállj szembe az ördöggel (az elme anti-szociális késztetéseivel)
- Harcolj a végsőig (amíg valaki legyőzi a hat belső ellenséget)
- Fejezd be a játszmát (az életet a földön, nyerd meg a megszabadulást).

A fiatal elvált nő nagyon depressziós volt. Swami megkérdezte tőle: „Mit szeretnél?” Ő is megszabadulást kért Swamitól. Swami ránézett és azt mondta: „Férjet adok neked. A férj a megszabadulás.” Swami és én mindketten elkezdtünk nevetni. Ezután Swami előre hajolt és megveregette a fejemet, azt jelezvén, hogy fordítsam le a nőnek amit mondott. Úgy éreztem, nem igazán örült a nő Swami válaszára.

Ezt követően visszamentünk az első szobába és megint leültünk. Swami felém fordult és megkérdezte, hogy mikor megyek majd vissza.

Azt válaszoltam: „Amikor Te azt mondod.”

Swami azt mondta: „Jó kislány.” Utána az indiaiak felé fordult és megjegyezte, hogy: „Amikor mást kérdezek, azt válaszolják, hogy hétfőn, kedden vagy a jövő héten.”

Számomra az, hogy a dolgaimat Swamira bízom egy apró kis jel volt arra, hogy átadom magam Neki, bízva abban, hogy majd Ő vezet a helyes úton.

Egy kört írt le a kezével és két karórát materializált. Láttam, ahogy megjelent a szíj a kezéből mielőtt az óra többi része is előjött volna. Az egyik órát annak a hölgynek adta, aki meghosszabbította az ott tartózkodását. A másikat nekem ajándékozta. Nagy mosollyal mutatta nekem, hogy: „Ez nagyon divatos.” (Calvin Klein volt a márkája.) Tudta, hogy a divat a gyengém. Próbáltam felvenni, de nehezen tudtam a szíjat bekapcsolni. Kinyújtottam a kezem Swami felé, aki becsatolta nekem.

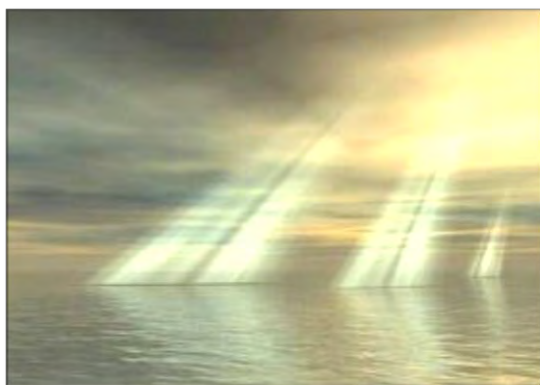
Véget ért az interjú. Vibhuti zacskókkal és az Ő áldásával távoztunk.

Swami az aknés hölgynek külön áldást adott. Az interjú utáni napon, ahogy a hölgy a darshanra sietett a szállásáról, a Seva Dal, aki az épület bejáratánál ült azt mondta neki: „Kérem, hadd mondjak el valamit Önnek. Ön egy csodálatosan szép nő. Van egy barátom, aki a kórházban dolgozik. Van nekik egy speciális arckrémük, ami pont az Ön aknéjára jó. Szólok neki, hogy hozzon egyet.” A hölgy barátnője vele volt, ezért lefordította az elhangzottakat angolról farsi-ra.

Milyen fantasztikus volt mindez! Mikor a fiatal hölgy kijött az interjúszobából, még nem tudta, hogy hogyan fogja Swami neki adni az arckrémet. Most láthatta, hogy mindenki Swami kezei között van, mindenki Swami eszköze, hogy az Ő tervét elvégezze. Néha, mikor Swami nem vesz rólunk tudomást az tanítja, hogy gondolkozzunk el azon, mi is az, ami fontos a számunkra, milyen döntéseket hozunk és hogy a helyes döntést hozzuk meg a megfelelő időben. Biztos vagyok, hogy ez a hölgy megtanulta, hogyan adja át az elméjét és a szívét valamint a fizikai mivoltját Istennek. Egy közös barát elmesélte később, hogy néhány hónap használat után teljesen eltűnt az aknéja.

Semmi értelme, hogy ezzel a múlandó testünkkel, ami olyan, mint a por, kötődést alakítsunk ki. Istennek kellene kötődést kialakítanod. Isten olyan, mint a tulajdon lélegzetünk. Azért kaptuk az életet, hogy elérjük a mindenhol jelenlévő Istent. ..olyanná kell alakítani az életet, hogy elnyerjük Isten Kegyét.

– Baba (Baba, The Breath of Sai. 227-ik oldal.)

Tizenhetedik fejezet

Egyik nap, mikor a sorban ültem a darshanra várakozva, átnéztem a másik oldalra, ahol megpillantottam az egyik legjobb barátnőmet. Neki és a férjének egy nagy Sai központja volt Iránban. Nagyon boldog voltam. Egy nagy csoporttal jöttek, összesen tizenheten. A legtöbben a húszas éveikben jártak a csoportból és most voltak először Puttaparthiban. Volt egy pár a csoportban, egy fiú és egy lány testvérpár. A fiú húsz, a lány tizennyolc éves volt. Nagyon spirituálisak és szeretettel teli voltak. Nagyon szerették Swamit, és már több éve Swami tanításait követték, annak ellenére, hogy soha nem jártak előtte Indiában.

A barátaim meghívtak, hogy csatlakozzak a csoporthoz, de mondtam nekik, hogy már három interjúm volt Swamival. Mindezek ellenére, oly sok időt töltöttem el a csoporttal, tanulmányi körökben, önzetlen szolgálatban és bhajan éneklésben, hogy én is részévé váltam a csoportnak.

Néhány nap múlva tudomásunkra jutott, hogy egy iráni hölgy érkezett az ashramba Új-Zélandról, a nyolc hónapos kisfiával és a bátyjával együtt. A hölgy csak tíz napra jött és Swamiban látta az utolsó reményét. A kisfia megnagyobbodott májjal és cukorbetegséggel született. A kisfiú cukorszintjét óránként meg kellett mérni. Az orvosa Új-Zélandon azt mondta, hogy túl sokáig nem élhet ezzel a betegséggel. Egy indiai nőtől hallott Sai Babáról Új-Zélandon. Ahogy tudomást szerzett Babáról, a fiatal hölgy rögtön kezdte tervezni az utazást Indiába, a nagyobbik fiát otthon hagyva a férjével, aki egy étterem tulajdonosa volt. A fiatal hölgy tele volt reménnyel, hogy valahogy meg fog gyógyulni a fia.

Ahogy a barátaim találkoztak vele, rögtön kérték, hogy csatlakozzon a csoporthoz. Most már huszonegyen voltunk. Két napon belül egy másik tíz főből álló csoport érkezett Iránból. Ezen kívül még voltak néhányan irániak az ashramban, így összesen harmincöten voltunk.

Szimpatikus volt ez a fiatal anyuka Új-Zélandból. Segítettem neki megfürdetni a gyermekét, és vigyáztam rá, mikor valamit el kellett intéznie. Ez a kisfiú nagyon beteg volt, de ugyanakkor nagyon szerethető is. A felvigyázók megengedték, hogy a betegeknek kijelölt helyen ülhessen, és Swami mikor kijött, mindig megáldotta a kisfiút és az édesanyját. A felvigyázó hölgyek is megszerették a kisfiút. Az egyikük még egy Swamitól kapott zsebkendőt is adott az

édesanyának, hogy tegye a fiú mellkasára. A sok szeretet ellenére a fiú állapota romlott. Egyik nap nagyon magas lázzal ébredt. Az édesanya, a bátyja és én rohantunk a Sri Sathya Sai rendelőbe, ahol az orvos azt mondta, hogy sürgősen vigyék át a nagy kórházba. Az édesanya sírva fakadt, attól félve, hogy elveszíti a kisfiát.

A kórházban, senki sem tudta mit kezdjen a kisfiúval. Alig kapott levegőt. Éreztem, ahogy küzd azért, hogy levegőt vegyen. Már én is sírtam az édesanyával együtt. Swami fényképe elé vittem a kisfiút és imádkoztam: „Kérlek Swami, ne engedd, hogy a kezeim között haljon meg ez a kisfiú.” Elővettem egy kis vibhutit, amit Swami materializált az interjú szobában, beletettem a fiúnak a szájába és mélyen elkezdtem imádkozni a fiú életéért. Néhány másodperc múlva a kisfiú lélegzete kezdett normalizálódni, de a láza még mindig magas volt. Annyira gyorsan történt minden, hogy az orvosok és a nővérek nem tudtak oxigén maszkot hozni vagy hogy alaposan megvizsgálni a kisfiút. Most hogy már tudott rendesen lélegezni, az orvosok megbeszélték a fiú állapotát az édesanyával, aki elmondta nekik, hogy egy genetikus betegsége van a fiának. Azt javasolták neki, hogy vigye a fiát a Bangalori gyermekkórházba.

Bangalorban elkezdtek a fiú ellátását. A láz mérséklődött, és a család vissza tudott térni Puttaparthiba néhány nap múlva. Az édesanya elkeseredetten akarta, hogy láthassa Swamit személyesen és a fiával kapcsolatban megkérdezze Őt.

Amíg otthon volt a kisfiú, még a hideg napokon is mindig forró volt. Most Indiában úgy tűnt, hogy a fiú még jobban szenved a hőségtől, mint mi. Nagy kihívás volt az édesanyának, hogy csendbe legyen a fia a darshan alatt.

Egy nappal mielőtt indultak volna haza Új-Zélandra, Swami adott egy interjút egy huszonegy főből álló csoportnak, amiben ott volt az anya, a bátya, a kisfiú és én is. Aggódtam, hogy a kisfiú sírni fog az interjúszobában, mert néha Swami megkéri az anyákat, hogy vigyék ki a gyerekeiket, ha az sírna. Az édesanya hozott egy üveg tejet magával és megkért, hogy tartsam a babát. A kisfiú csendben volt miközben tartottam. Odafordultam Swamihoz és azt mondtam: „Swami, ez egy gyerek nagyon beteg.” Swami mintha észre se vett volna. A kisfiú egy picit nyugtalankodni kezdett, így visszaadtam az édesanyjának. Az édesanya a szoba végében állt és próbálta lecsendesíteni a gyermeket. Swami rájuk nézett és azt mondta: „A gyerek forró.” Édes Swami elment és bekapcsolta a ventillátort és a gyerek egyből elcsendesült.

Két fogyatékos ember volt a csoportban. Az egyik egy fiatal fiú volt, aki seva koordinátorként dolgozott a Sai Központban. Egy széken ült a szoba végében. Swami egy arany láncot materializált neki. Óvatosan Swami hátrament a szoba végébe, hogy feltegye a láncot a fiú nyakába. Swami nagyon szerette ezt a fiatal fiút, aki annak ellenére, hogy mozgássérült volt, oly sokat segített másokon.

Ha valaki igaz hívő, Isten néha tesztelni fogja, hogy megnézzé mennyire erős a hite. Ha a hívő ráébred arra, hogy a fő célja az, hogy ne szülessen újra és újra, és ha ezt akarja elérni, elmondhatatlan szerencsétlenség és szenvedés fogja ostromolni, hogy elégeesse az előző életek karmáit. Ez mind az Ítéletnek és az Isten kegyének megfelelően történik.

– Baba (Sathya Sai Amrita Varshini, 47-ik oldal)

Volt a csoportban egy férj és feleség, akinek egy különleges négyéves fiú volt. Emlékszem, hogy a kintinban az édesanyjának meg kellett küzdenie azzal, hogy megetesse a fiút. Egyszerűen nem érdekelte az evés. Csak Ramaról, Krishnnáról és különösképpen Hanumanról akart beszélgetni.

Néhány évvel ezt megelőzően, miután összeházasodtak, a pár eljött Swamihoz. Akkor Swami azt mondta nekik, hogy ad nekik egy kisfiút, akinek Sathya lesz a neve, és hogy majd egy kislányt is kapnak. A lány neve Santhi lesz. Mindenki imádta Sathya-t. Nagyon édes volt és nagyon bölcsen tudott válaszolni, jóval megelőzve az életkorát.

Swami megkérdezte a kisfiút: „Mi a neved?”

A fiú üdvözölte Swamit és azt válaszolta: „A nevem Sathya.”

Swami megcsipkedte az arcát.

Ahogy lenni szokott, Swami különböző csoportokat vitt be a második interjúszobába. Bevitte az iráni hölgyet a nyolc hónapos kisfiával és még két másik emberrel együtt a szobába. Meglepetésemre Sathya apját kérte meg, hogy fordítson, amíg Sathya és az édesanyja kívül várakozott. Később amint megtudtam, Swami nem a kisfiúról kérdezett, hanem a hölgy férjéről. „Néha sírsz, mert iszik a férjed és néha nagyon boldogtalan vagy. De megáldalak.” Semmi sem hangzott el a kisfiúval kapcsolatban.

Miután kijöttek, Swami bevitte a szobába Sathya-t, az édesanyját, a lányt, aki a húsz éves bátyjával jött és engem. Ezúttal Sathya édesapja maradt kint. Swami egy másik hölgyet is behívott, aki meg akarta neki köszönni, hogy megmentette az unokáját, aki a negyedikről esett ki. Swami visszahozta a fiút az élők sorába. Senki sem beszélt angolul, így ismét nekem jutott a megtiszteltetés, hogy felvegyem a tolmács szerepét.

Először Sathya édesanyja volt, aki beszélt, amíg én tolmácsoltam. „Swami, nem akar enni a fiam” - mondta. „Mit tegyünk?”

Swami szeretetteljesen megütögette a kisleányt az arcán és azt mondta: „Pajkos kisleány, mindig csokoládét eszel. A fogaid már szinte feketék.”

Swami rám nézett és azt mondta: „Mond meg az édesanyjának, hogy nem baj. Csak adjon neki gyümölcsöt.”

Utána a nagymamának tolmácsoltam, hogy kifejezze háláját Swaminak, amiért megmentette az unokája életét. „Igen, valóban így volt” - mondta Swami.

Azt kérte a nagymama: „Swami, kérlek gyere el az otthonunkba.”

Swami oly nagy együttérzéssel és szeretettel nézett rá a nagymamára. Gyengéden rátette a kezét a szívére és megkért, hogy mondjam el, hogy: „Az otthonom a szívedben van, mindig ott vagyok.”

A tizenhét éves lány szerette volna megtudni, hogy az a meditáció, amit végzett, megfelelő volt-e számára. Swami azt mondta, hogy: „A meditáció jó, de néha a gondolataid elkalandoznak.”

Mikor Swami beszélt, az akcentusa miatt nem értettem azt a szót, hogy „gondolat.” Nem akartam csak úgy valamit kitalálni, mert bár beszéltem a fárszi nyelvet, Swami, aki megérti az összes nyelvet, észrevette volna a hibámat. Swami megismételte a mondatot, most lassabban, hogy biztosan le tudjam fordítani az elhangzottakat.

Swami a kezét rátette mindenki fejére külön-külön, megáldva mindenkit. Továbbá, azt mondta Sathya édesanyjának, hogy járassa a fiát Swami iskolájába, Puttaparthiba.

Utána felém fordult és azt mondta: „Mond el a három iráni csoportnak, akik az

ashramban tartózkodnak, gyakorolják a bhajan éneklést, hogy tudjanak majd énekelni a mandirban.” Ezután egyenesen rám mutatott: „Neked is gyakorolnod kéne.” Mindig is énekeltem bhajanokat, de még sohasem vezettem egy kórust. Úgy éreztem, hogy ez nagyon nehéz lesz számomra. Azt is mondta, hogy Iszlám bhajanokat is fogunk énekelni.

Volt még egy kérdésem Swamihoz, mielőtt bementünk volna a kis interjú szobába. „Swami - kérdeztem -, mikor visszamegyek Kanadába, mit tegyek?”

Azt mondta, hogy még egyszer fogunk beszélni, mielőtt hazamennék. Belül azt gondoltam, hogy: „már volt négy interjúm a mostani itt-tartózkodásom alatt. Lehet, hogy lesz még egy mielőtt visszamegyek?”

Swami megkérdezte tőlem: „Mikor mész vissza?” Ezt minden interjú során megkérdezte tőlem.

Azt mondtam, amit azelőtt is: „Amikor nekem azt mondd Swami, hogy menjek, akkor megyek.”

„Jó kislány, jó kislány” - mondta megint csak Swami.

Swami visszavezetett a nagy szobába, ahol leültem a padlóra. Körbenézett mielőtt a szemeit egy középkorú hölgyre fókuszálta. „Gyere” - mondta neki. Valamilyen izom rendellenesség miatt a hölgy izmai folyamatosan gyengültek. Egy tolószéket használt és egy erős, fiatal nőt fogadott fel, hogy utazzon el vele. Az ápolója segített bejönni a hölgynek az interjúszobába, és most felkapta a hölgyet és bevitte a privát interjúszobába.

Swami jelezte, hogy menjek én is fordítani. Ahogy bevitte az ápoló a hölgyet a szobába Swami széke mellé, ismét a Lábai mellett ültem le. A betegeskedő hölgy megkért rá, hogy mondjam el Swaminak, mekkora fájdalmai vannak az egész testében. Swami rögtön materializált egy ezüst vibhuti-s dobozt Lakshmival, a Bőség Istennőjével a fedelén. Felnyitotta és megmutatta, hogy tele van vibhutival. „Mindig lesz benne Vibhuti” - mondta.

„Miért kell ezt átélnem Baba?” - kérdezte a hölgy.

„A karma miatt” - válaszolta Swami.

Nagyon megszerette Babát, de nem hitte volna, hogy ezt a közelséget meg

fogja tapasztalni.

Az ápolónőre mutattam: „Ő gondoskodik a hölgyről, Swami”- mondtam.

Az ápolónő a szívével is gondoskodott a hölgyről, nemcsak a kezével, és Swami látta mindezt. Egy zöld köves gyűrűt manifesztált, és ráhúzta az ujjára. Egész idő alatt sírt az ápolónő.

Áldást adott nekünk és visszaküldött bennünket a nagy szobába, ahol a barátnőm férje, aki a legnagyobb központ elnöke volt Iránban, egy kérdést tett fel. „Az egyik barátom építész. Ha kapunk rá engedélyt, egy templomot szeretnénk építeni Iránban.”

Swami mosolygott és azt mondta: „Ne most, ha megérett rá az idő, én fogok fizetni, és te megépíted a templomot.”

Az elnök utána megkérdezte, hogy mikor tudná elhozni a barátját. Most szeptember volt. „Hozd el a születésnapomon” - válaszolta Swami.

Swami körülnézett a szobában és ismét mindenkinek felhívta a figyelmét, hogy gyakorolja a bhajan éneklést. Felállt és adott mindenkinek vibhutis zacskókat. Mikor én következtem, Swami azt mondta: „Mond el az anyának, hogy megáldom a babát.” Ezzel a jó hírral ért véget az interjú.

Azt hittük Swami ad legalább egy hetet, hogy gyakoroljunk. Egy kis hangárban tudtunk gyakorolni. Alig másfél nap múlva – emlékszem pont a Narayan, Narayan Bhajamana Narayan bhajant gyakoroltuk – egy férfi Swami személyzetéből bejött hozzánk, és azt kérdezte, hogy akarunk-e énekelni a holnap reggeli vagy délutáni darshanon! Ez nagyon hamar jött. Mindannyian úgy döntöttünk, hogy a délutáni darshan lesz a jobb. Megköszöntem Istennek, hogy oly sok jó bhajan énekes van a csoportban. Számomra az, hogy Swami előtt kell énekelni, nagyon nehéznek tűnt. Nem volt meg a megfelelő önbizalmam, hogy a kórust vezessem, de keményen gyakoroltam, ahogy Ő kérte tőlem.

Eljött a másnap. Kb. húsz perccel a délutáni bhajan előtt leültettek bennünket a mandirban. Összesen harmincöt iráni volt, és abban a kegyben volt részünk, hogy a templom elején ülhattünk. Én az első sorban voltam néhány másik

hölgyel együtt. Nagyon izgatott voltam, de meg is voltam rémülve. Ha sokáig tart a bhajan, akkor nekem kellett volna énekelnem egy dalt.

Swami a bhajan éneklés előtt bejött a mandirba. Elsétált előttünk, majd rám mutatott és azt kérdezte: „Gyakoroltatok?” Csak néztem rá, mert tudtam, hogy nem volt elég időnk gyakorolni. De mindig is szerettem azokat a bhajanokat, amiket kiválasztottam, és ha már énekelnem kellett, teljes szívemmel énekelni fogok.

Sok jó énekesünk volt, és a bhajanok Swamit nagyon boldoggá tették. A férfiak oldalán, az elnök tizenhárom éves fia elkezdett egy bhajant énekelni. Úgy énekelt, akár egy indiai. A hangja gyönyörű volt és a kiejtése tökéletes. Swami mutatta a diákjainak, hogy figyeljék ezt a fiút, tudatván velük, hogy milyen szépen énekelt. Ahogy én következtem volna, Swami felállt az arathihoz. Bár tudtam, hogy egy kegy énekelni Swami előtt, nagyon megkönnyebbültem.

Miután meggyújtották az arathi lángját, Swami jelzett a panditnak (brámán tudós), hogy adja oda a tálat az iráni központokat vezető egyik elnöknek. A férfi, aki megkapta a tálat, később elmondta, hogy a legnagyobb kívánsága az volt, hogy arathit végezessen el Swaminak személyesen. Általában Swami elmegy, ahogy elkezdődik az arathi. Most viszont Swami csak állt, és a férfi megkapta azt az áldást, hogy a tüzet Swami körül a kezével a levegőben körbevihette az ének alatt.

Miután elhagytuk a szobát, az ashramba lévő emberek odajöttek hozzánk gratulálni, különösképpen Mr. Rao, aki Swami mögött ment. „Ma olyan boldoggá tettétek Swamit” - mondta. Ezek szerint Swami mosolyogva, boldogan ment el a darshanról, vissza a rezidenciájába.

A bhajan egy olyan folyamat, amellyel az elmédet trenírozhatod, hogy kiterjedjen az örök értékekbe. Tanítsd meg az elmét, hogy örvendezzen Isten dicsőségében és magasztosságában, szoktasd le a jelentéktelen örömről. A bhajan egy vágyat ébreszt benned, hogy megtapasztald az Igazságot, hogy megpillantsd a szépséget, ami Isten, hogy megízleld a boldogságot, ami az Önvaló. Bátorítsa az embert, hogy fejest ugorjon saját magába és hogy a saját Igaz valója legyen.

– Baba (Baba, The breath of Sai, 194-ik oldal)

Tizennyolcadik fejezet

2001 szeptembere egy drámai időszak volt a világnak. Szeptember 12-én Swami egy csoport iráninak adott interjút. Az interjú során elmondta Swami a csoportnak, hogy az előző nap repülőgépek szándékosan belecsapódtak épületekbe az USA-ban, New Yorkban és Washingtonban. Rázta a fejét és azt mondta: „Nagyon sokan meghaltak.”

Ezen ott tartózkodásom alatt közel kerültem egy amerikai Sai testvéremhez. Mikor megláttam szeptember 12-én, nagyon zaklatott állapotban volt. Hallotta a híreket, de nem tudott kapcsolatba lépni a fiával, aki New Yorkban lakott, néhány épülettel arrébb a World Trade Centertől, ahol az egyik támadás történt. Akárcsak bármelyik édesanya, ő is féltette a fia életét. A telefonok nem működtek New Yorkban, és beletelt néhány napba, míg el tudta érni a fiát. Swami kegye által nem történt semmi sem a fiával.

9/11 után – ahogy később mindez bevonult a köztudatba – Swami egy nyilvános kijelentést tett a Prasanthi Tanács vezetőjén keresztül:

Legyetek bátrak! Az ilyen történések megesnek az emberiséggel időnként. Nagy lelkiezővel nézzetek szembe mindezzel. Ez az idő a Namasmarana-é (Isten nevének az ismétlése) és azé, hogy Istent az emlékezetben tartsa az ember.

A következő néhány napon felvettem egy fekete szalagot, amit a zöld sálamra raktam. Annak ellenére, hogy iráni vagyok, meg akartam mutatni az együttérzésemet az amerikai embereknek, akiket ez a tragédia ért.

Ez idő alatt engem még mindig a saját szívfájdalmam kötött le, az, hogy kezelni próbáltam a házasságomban lévő problémákat. A férjemtől, aki már visszament Kanadába, egy meglepő e-mailt kaptam. Úgy éreztem, mintha egy másik ember írta volna a levelet, nem az, aki egy hónappal azelőtt Prasanthiban volt. A levélben azt írta, hogy mennyire szeret engem, és hogy rájött arra, hogy nem tud nélkülem élni. Azt akarta, hogy hívjam fel, amint lehet. Elvesztettem a bizalmam a férjem iránt és még csak válaszolni sem akartam, míg nem beszéltem Swamival. Kinyomtattam az e-mailt és magammal vittem a darshanra. Az első sorban ülhettem, az e-mailt beletettem egy borítékba egy másik levéllel együtt. Azt írtam Neki, hogy: „Tudom, hogy Isten vagy és hogy

mindenről tudsz, ami az életünkben történik, de kérlek, muszáj, hogy szóban kapjak választ Tőled.” Swami megállt, rám mosolygott és elvette a levelet.

Négy nappal később Baba interjút adott nekem és még hét iráninak, hárman közülük éppen csak megérkeztek Puttaparthiba. Az interjú szobában az Ő széke mellett ültem le, míg Swami vibhutit materializált a hölgyeknek. Még mielőtt le tudott volna ülni, elővettem a fiam fényképét, odaadtam Swaminak és azt mondtam: „Swami, nagyon sokat imádkoztam a fiamért, kérlek áld meg őt.” Elvette a képet, a két keze közé vette és azt mondta: „Megáldom.” Ez az eset arra tanított meg, hogy mekkora az ereje az imának. Amikor először megmutattam a fiam fényképét Swaminak, nem volt hajlandó megáldani őt. Ma, néhány hét intenzív imádkozás után, elnyertem Isten áldását fiamra. Swami azt mondja: „Intenzíven és hittel imádkozz. Akkor a Kegy rád fog hullani.”

Leült a székébe, egy kört írt le a kezével a levegőben és manifestált egy arany nyakláncot. Megmutatta nekem és azt mondta: „Ez arany.” Mutatta nekem, hogy menjek közelebb. Letérdeltem előtte, hogy a nyakamba akaszthassa a nyakláncot.

Beletelt egy pár percbe, míg Swami összekapcsolta a nyakláncot a nyakamon. Közben lelkesen imádkoztam Hozzá: „Add, hogy mindig a Lábaidnál lehessek.” Azt kívántam bárcsak megállna az idő, a pillanatban maradhassak és beleolvadhassak Swamiba. Kicsivel később Swami végzett, és vissza kellett ülnöm a helyemre. Annak ellenére, hogy Baba a szeretete jeléül manifestált különböző tárgyakat a hívőknek, ezek a tárgyak múlandóak. Amit a legjobban becsben tartok, az azok az emlékek, amikor együtt voltam Swamival. Ez a szeretet örökké a lelkemben fog élni.

Elmondom miért adok nektek gyűrűket, talizmánokat, japamalakat, stb. Azért, hogy így adjam jelét a kapcsolatnak Köztem és aki kapta a tárgyat. Amikor problémával szembesülnek az életben, ez egy szempillantás alatt eljut hozzám és visszamegy tőlem a gyógyító áldásom védelmezésével. Az áldás mindenki számára elérhető, aki a nevemet vagy formámat szólítja, nem csak azoknak, akik ezeket az ajándékokat viselik. A szeretet az a kötelék, ami elnyeri az áldást.

– Baba (The embodiment of Love)

Swami megkérdezte tőlem: „Hol van a gyűrűd?” Két gyűrűt hordtam, a jegygyűrűmet és Swami gyűrűjét a bal kezem gyűrűs ujján. Megmutattam a kezemet Swaminak. Swami erőteljesen rátette a kezét az enyémre és áldást adott.

Meg akartam kérdezni Swamit az e-maillal kapcsolatban, amit a férjem küldött, de ahogy elkezdtem volna mondani: „Swami, a férjem küldött egy emailt...” Swami azt mondta: „Tudom, tudom.”

„Akkor mit tegyek Swami?” Kérdeztem.

„Vissza kéne menned.” Mondta, megerősítve azt, amit az álmomban mondott.

„Ugyanabba a házba?” Tudnom kellett.

„Igen.” Válaszolta és ezzel be is fejezte a témát.

Megragadtam az alkalmat és megkérdeztem Swamit: „Swami, lesz háború az USA és Afganisztán között?”

„Nem háború lesz - válaszolta - egy harc lesz a terrorizmus ellen.” Leszegte a fejét, mintha nézné a jövőben történő háborús övezetet és azt mondta: „Az iraki helyzet nagyon rossz.”

A szívemben, tudván, hogy Swami Isten és mindentudó, úgy éreztem, hogy valamilyen dráma fog bekövetkezni Irakban.

Amíg rá nem jössz arra, hogy mindenki egy oltár, ahol ugyanaz az Isten van jelen, mindenkit ugyanannak az Istennek a kegye motivál és cselekvésre késztet, addig a gyűlölet és a büszkeség fog kínozni, amikor mindezt megérted és megtapasztalod, akkor tele leszel szeretettel és tisztelettel mások iránt. A barbár háborúskodás meg fog szűnni, amikor ezt az alapvető összetartozást legbelül érzi az ember.

– Baba (Sathya Sai Speaks, Vol. 6.)

Az újonnan érkezett csoportban volt egy házaspár. A férj iráni, a felesége indiai volt. A feleség egy másik iráni férfitől vált el, és volt két gyereke abból a házasságból. Az iráni törvények értelmében a férj kapta meg a két gyereket.

Aggódott és félt attól, hogy a gyerekeknek tele beszélük a fejüket és az anyjuk ellen hangolják, ami nem volt szokatlan Iránban, miután elvált egy házaspár. Swami egy gyűrűt manifesztált a hölgynek, amin Swami képmása volt. Utána megkérte Swamit, hogy áldja meg a gyerekeket. Swami ismét egy kört írt le a kezével a levegőben, és egy arany érmét manifesztált, amin szintén a saját képmása volt. Odaadta neki és azt mondta, hogy olvassza be az érmét egy ékszerésszel és csináltasson belőle két gyűrűt. Még soha nem hallottam ilyenről, de megtudtam a hölgytől, hogy a fiuk apja egy előítéletekkel teli muzulmán volt. Ezzel Swami megmutatta, hogy a védelme az energiájától jön, nem a formájától. Sathya Sai Baba képmása formanélküli lesz és két gyűrűben lesz jelen, hogy megáldja a fiúkat.

Ezt követően lehetőségem nyílt, hogy megkérdezzem Swamit, mikor kéne visszamennem Kanadába. Egy pillanatra csendben maradt, mintha a napokat számlálná. „Október 10-e után” - válaszolta. Így Vele maradhattam még a Dasara fesztivál végéig.

„Swami - folytattam - azt mondtad, hogy megadod számomra a megszabadulást, de én Veled akarok egyé válni.”

Rám nézett és azt mondta: „A gyerek után majd meglesz.”

Ez annyira furcsa volt, ez nem az első alkalom volt, hogy Swami említést tett egy gyerekről, de én még mindig nem éreztem úgy, hogy ez fizikailag lenne. Arra gondoltam, hogy talán majd a készülő könyv lesz az, amit az egyik álmomban közölt velem, hogy meg fogok majd írni. A könyv egy teremtés, mintha egy gyerek lenne. Talány volt számomra mindez.

Az interjú véget ért. Megáldott bennünket, és miután adott nekünk vibhutit, elhagytuk a szobát.

Az első sort kaptam a visszaindulásom napján Kanadába. Swami képe volt a kezemben és reméltem, hogy áldást kapok rá. A bhajanok véget értek és Swami indult kifelé, én pedig úgy vágytam arra, hogy engedélyt és áldást kapjak, hogy indulhassak azon a napon. Elsétált mellettem és a másik irányba nézett, én pedig kiáltottam: „Swami!”. Megállt és visszasétált felém.

Mielőtt még bármit is mondani tudtam volna, rám nézett és azt mondta: „Ó, ma indulsz.”

Azt mondtam: „Igen Swami, az engedélyeddel ma indulok.”

„Mikor?” - kérdezte.

„Négy órakor egy taxi visz el Puttaparthiból Bangalorba.”

Utána felmutattam a fotót, és Swami megáldotta és közben azt mondta: „Nagyon boldog, nagyon boldog.”

Ki volt boldog? Valószínű Swami, mert nem én. Olyan volt, mintha a férjem egy másik csapdájába sétáltam volna bele.

A Bangalorba vezető úton egy fura érzésem támadt. Nem akartam Swami fizikai alakját elhagyni. Úgy éreztem, mintha olyan ösvényen mennék, ami ismeretlen volt számomra. Ugyanakkor, bíztam benne, hogy Swami jó okkal küldött vissza a férjemhez, akiről már mondta, hogy váljak el tőle.

Nagyon erős hited kéne kifejlesztened magadban. Nem remélheted azt, hogy tudod milyen életet fogsz élni a jövőben vagy hogy milyen körülmények között és hol fogod találni magad. Senki sem tudja ezeket kivéve az Urat. Ha mindent neki ajánlasz fel, akkor minden helyzetben meg fog téged védeni.

– Baba (Discourses on the Bhagavad Gita, 14-ik fejezet)

Hagyd hogy a csónakod legyen a vízen, ne engedd, hogy a víz a csónakodba menjen. Legyél a világban, de az ne legyen benned. Ez a titka a boldog életnek.

– Sri Sathya Sai Baba (Necklace of nine Sai gems. 5-ik fejezet.)

Tizenkilencedik fejezet

A férjem elém jött a reptérre, kezében virágokkal, látszólag boldogan, hogy láthat. Nem beszéltünk a múltról. Emlékeztem Swami tanítására, hogy a „múlt az múlt”, és egy új fejezetet akartam kezdeni az életemben.

Lehetetlen elrejtetni az erős érzelmeket, és az energia közöttünk megmutatta, hogy még voltak dolgok, amelyeket nem oldottunk meg. A férjem nem volt jó alvó, és gyakran hallottam, hogy a ház körül sétál vagy a másik szobában számítógépezik. A feszültséget mindketten éreztük.

Negyven nap telt el, látszólag békében. Egyik nap a férjem tudatta velem, hogy áthívja két barátját ebédre. Korán felkeltem és mentem a konyhába, hogy elkészítsem az ételt, míg a férjem a számítógép előtt dolgozott. Kértem, hogy ne kapcsolja ki, mert meg akartam nézni az e-mailjeimet mielőtt megjönnek a vendégek. Mikor leültem és be akartam lépni az oldalra, a férjem címe jelent meg. Ezek szerint ő is az e-mailjeit nézte meg és nem lépett ki. Azonnal láttam, hogy több oldalon ott vannak az e-mailjei, amiket egy iráni hölgytől kapott. A legutolsó csak négy napja jött. Nem tudtam megállni, hogy ne olvassam el. Az e-mailben lehordta a hölgy a férjemet, hogy nem volt a férjem őszinte vele. Nem volt nehéz észrevenni, hogy a hölgy a férjem barátnőjének tartotta magát.

Ekkor besétált a férjem és mérgesen kérdőre vont, hogy miért nézegetem az emailjeit.

„Hogy tudnám kinyitni a mailjeidet, hiszen nem is tudom a jelszavadat. Úgy hagytad.” Elkezdtem sírni. „Mi folyik itt?” - kérdeztem.

Elvette az egeret a kezemből és azt mondta: „Mindjárt elmondom.” Teljesen le voltam döbbenve és meg se vártam a magyarázatát. Gyorsan bementem a hálósobába és bezártam az ajtót. Egész nap bennmaradtam és Swamihoz imádkoztam. Mikor megérkeztek a barátai, a férjem saját maga szolgálta fel az ételt, amit főztem. Nem éreztem úgy, hogy bárkivel is tudnék találkozni, és mellesleg a szemeim is pirosak voltak a sok sírástól.

Az este a férjem mesélt a kapcsolatáról. A nő tizenkilenc évvel volt fiatalabb. Az interneten ismerkedtek össze, mikor még együtt éltünk. Amíg Swaminál voltam, meglátogatta a nőt mielőtt Indiába jött volna. Úgy tűnt, hogy nem

mondta el neki, hogy házas, ezért is akarta, hogy gyorsan váljunk el – így azt remélte, hogy elveheti feleségül a nőt, még mielőtt ő rájönne, hogy házas.

Miután a férjem otthagyt Indiában, visszament Kanadába. Az jutott eszébe, hogy le kéne tesztelnie, hogy a lány hűséges volt-e hozzá. Küldött neki egy e-mailt egy másik néven, mintha házasságkötés céljából érdeklődne. A nő azt hitte, hogy az illető tényleg valaki más és válaszolt neki, hogy rendben, érdekli a dolog. Így a férjem rájött, hogy a nőt csak az érdekli, hogy Iránból eljöhessen. A nőnek bármelyik férfi megtette volna, hogy elérje célját. Ez volt az a pont, amikor elhatározta a férjem, hogy kibékül velem.

A sok megtévesztés ellenére a férjem még mindig táplált érzéseket a nő iránt. Miután visszatértem Kanadába, hamar felfrissítette a kapcsolatát a nővel.

Bár fáj a kialakult helyzet, nem lepődtem meg túlságosan. Swami elmondta az egyik álmomban Indiában, a harmadik interjú előtti éjszakán, hogy: „Van egy nő a házasságodban, aki olyan, mint egy polip.”

Meghallgattam a férjem történetét, de eldöntöttem, hogy ennek a házasságnak véget kell érnie. Swami azt mondja, hogy a feleség dolga az, hogy a férjét a helyes út felé fordítsa. Ezt megpróbáltam, de már nyilvánvaló volt, hogy a férjem nem szeret engem és már nem érzi magát elkötelezettnek a házasságunkhoz. Az férjem akarata nélkül sem az erőfeszítéseim, sem az imák Swamihoz nem hozhatták helyre a dolgokat közöttünk. Egyébként is, úgy sem tudtam volna olyasvalakivel együtt élni, akiben nem bízom meg.

Lehet valaki jó hívő, de ha egy másik hívővel rosszul viselkedik, elveszti Isten kegyét. Az Isten és hívő között egy kölcsönös bensőséges kapcsolat van és Isten soha nem bocsátja meg , hogy sérelem éri a hívőjét, bár az Isten felé intézett sérelmeket vagy inzultusokat figyelmen kívül hagyhatja.

– Baba (Thought for the day)

A férjem kiköltözött a hálósobából és beköltözött a számítógép-szobába. Nem volt hajlandó semmiben sem segíteni és a közös bankszámlánkat is megszüntette. Nem volt se munkám, se megtakarításom. Csak egy öreg autóm volt, pénzem semmi, és sehova se tudtam menni. Nem volt más választásom, mint együtt lenni ugyanabban a házban a férjemmel, amíg sikerül intézkednem. A családom nem helyeselte ezt a házasságot, szóval tudtam, hogy most nem

tőlük fog érkezni a segítség. A bátyám és a felesége, akik az USA-ban laktak, magukhoz vették a fiamat, és támogatták mialatt folytatta a tanulmányait. Ezért hálás voltam.

Kanadai munkatapasztalat nélkül elfogadtam bármilyen kis munkát, amit kaptam. Találtam egy önkéntes munkát is, mint telefonos tanácsadó egy krízis központban, ahol erőszakos körülmények között lévő nőknek nyújtottak segítséget. Egy három hónapos tréning is a rendelkezésünkre állt. Ezek a tréningek segítettek nekem, hogy megértsem a saját helyzetemet és módszereket, hogy szembe nézzek vele. Egy évet töltöttem el ezzel az önkéntes munkával, és egy nagyszerű referenciát kaptam tőlük, amit bármilyen általam kiválasztott munkában felhasználhattam Vancouverben.

Egy barátom adott egy másolatot a Ramayana TV sorozatból. Ahogy befejeztem ennek a csodálatos történetnek, ami Rama Avatarról szólt, a nézését, Hanuman, Rama hű hívője megjelent az álmomban. Nagyon-nagyon magas volt és messze állt tőlem, hogy láthassam. Mélyen nézett rám és kitérte a mellkasát, hogy láthassam a szívét. Belül ott volt Rama, Sita és Lakshmana akárcsak a történetben. Nem csupán mozdulatlan alakok voltak, hanem élők és mozogtak is. Ekkor rájöttem, hogy ezek a történetek, mint Ramayana és Mahabharata, nem csak mítoszok. Igaz történetek, és ezek a személyek még mindig éltek az akasában, szolgálva az emberiséget. Oly nagy tiszteletet éreztem Hanuman iránt, aki a legfelsőbb hívő, és bár nem hasonlíthattam magam Őhöz, hittem abban, hogy ha Swamit a szívemben meg tudom őrizni, akkor lesz erőm, hogy szembenézzek bármilyen kihívással.

Amit az álmodban látsz vagy érzel összefüggésben van azzal, amit napközben láttál vagy éreztél, ugyanígy, amit a jelenlegi életben látsz vagy érzel összefüggésben van az előző életekben látottakkal és azzal, amit akkor éreztél.

– Baba (Sathya Sai Speaks, 4-ik fejezet)

Hat nehéz hónap telt el, míg a válás hivatalossá vált és így már saját magam tudtam továbblépni. Ez volt életem leghosszabb hat hónapja. Megtanultam, hogy a pokol az, amit itt a földön élünk át. A keresztfiam, aki velünk élt mialatt egyetemre járt, az apját utánozva teljesen elkerült engem.

Csak Swami kegye adott nekem erőt, hogy át tudjam vészelní ezt a fájdalmas időszakot. Még éltek bennem a nemrég kapott interjúk emlékei, hogy kitartsak, és Swami gyakran megjelent az álmomban, erősítve az önbizalmamat, a szeretetével körbevett engem és bátorságot kölcsönzött nekem. Néha még bókolt is, hogy az önbecsülésem nehogy eltűnjön.

A férjem most már csak megvetést tanúsított felém, de a maga módján megpróbálta a helyzet legjobb megoldását. Szerencsére a válás veszekedés nélkül zajlott. Lett elegendő pénzem ahhoz, hogy egy új életet kezdjek, ezért béreltem egy apartmant Vancouver másik részén, egy órányítól az ex-férjemtől. Miután munkát szereztem és el tudtam tartani magam, a figyelmemet a fiam felé fordítottam, remélve, hogy a kettőnk között kialakult távolságot csökkenteni tudom.

Fogadd úgy a kudarcot, ha eljön, mint egy kihívást a további törekvéseid felé, vizsgálđ meg a kudarcod okát és profitálj a tapasztalatból. Tanulj, mint az lgazság diákja, hogyan lehetsz sikeres az élet problémái közepette és hogyan élhetsz úgy, hogy ne okozz fájdalmat se másoknak, se saját magadnak.

– Baba (Teachings of Sri Sathya Sai Baba, 68-ik oldal)

Huszdik fejezet

A mindennapi napjaimban már lelki békére találtam, de az álmaimban még mindig sok fájdalmas tapasztalat bukkant fel a házasságomból. Majdnem egy évig úgy aludtam el, hogy azon tűnődtem vajon lesz e még egy fájdalmas, ingerült álmom az ex-férjemmel kapcsolatban. Végül Swami tanításai jöttek a segítségemre.

A megbocsájtásból jön a megkönnyebbülés. Kértem a jó Istent, hogy hadd bocsássak meg a férjemnek és imádkoztam, hogy a jó Isten megbocsájt majd ennek az embernek és egy békésebb élet felé vezeti őt. Egy idő múlva még az ex-férjem boldogságáért is képes voltam imádkozni.

Az erő és nem a gyengeség megtestesülései vagytok. Ezért, a nehézség időszakában türelemmel kéne lenned, készen arra, hogy megbocsáss és elfeledd a múltat.

– Baba (Sanathana Sarathi, 1995. május)

Ahogy rájöttem, hogy a spirituális és a világi élet nem különülnek el egymástól, Swami tanításai nagyobb jelentőséggel bírtak, és többet voltam képes átültetni a gyakorlatba. A testvéreim a Sai központban a szeretetet és a komfort érzéséről tanúskodtak felém. Rendszeres önkéntes munkát végeztem hetente a Sai házban, ahol az emberek Prasanthiból származó könyveket, lemezeket, videókat és képeket vásárolhattak, és beszélgethettek Sathyai Sai Babáról.

A következő néhány hónapban a megbocsájtás gyakorlására koncentráltam, és egyre kevesebbet álmodtam az ex-férjemről. Megtanultam, hogy a belső békém nem abból jön, ha a másik megváltoztatja a viselkedését. Ahogy megbocsájtottam az ex-férjemnek mindenért, ami történt, képes lettem arra, hogy minden értelemben különváljak tőle. A végén már nem maradt bennem energia, hogy az a tapasztalat hatást gyakoroljon rám és szabaddá váltam.

Csak két álmom volt még vele kapcsolatban, de ez már más volt, szeretetteljes, elfogadva az utat, amit választottunk. Ezután teljesen megszűntek az álmaim az ex-férjemről.

Swami ezután megjelent az álmomban, és egy utolsó üzenetet kaptam Tőle a házasságommal kapcsolatban. Egy nagy teremben voltam. Egy india hölgy, aki

VIP volt, Swami közelében ült és én odamentem, hogy mellé üljek. Ennek nem örült a hölgy és megkért rá, hogy menjek arrébb. Swami mindezt látta és Telugu nyelven vagy Hindiül beszélt hozzá. Ezután már kedvesebb volt hozzám, így tudtam, hogy Swami velem kapcsolatban mondott valamit. Miután mindenki elment, megkérdeztem a hölgyet, hogy mit mondott Swami. A hölgy elmondta, hogy Swami azt mondta neki: „Nem tudom, hogy teremtette meg ezt a karmát. A férje féltékeny volt rá. Shirdivel (Shirdi Sai Baba - a ford.) élt régebben. Nem is tudja milyen nagy Narayana védelmezte őt.”

Ettől fogva tudtam, hogy Swami, aki Narayana, vigyázta az életemet, hagyván, hogy megtapasztaljam az előző cselekedeteim és reakcióim következményeit. Az Ő Kegye által teljesen megszabadulok attól, hogy reagáljak a külső körülményekre és az emberekre. A reakció az, ami a kötődést eredményezi és a karmát idézi elő, ami az újjászületéshez vezet.

2003-at írtunk és az Akandha Bhajan ünnepség vette kezdetét. Mindig megragadom a lehetőséget és ébren maradok 24 órán keresztül, hogy az Isten dicsőségét énekelhessem. Néhány órával azután, hogy elkezdődött a bhajan éneklés, megláttam az egyik barátnőmet, ahogy egy fiatal indiai nőnek segít kifele jövet a Bhajan hall-ból. A nő sírt. Bár nem ismertem azt a nőt vagy a problémáját, imádkoztam Swamihoz, hogy szüntesse meg a fájdalmát.

Swami vibhutit materializált nekem az interjúszobában és azt mondta, hogy csomagoljam el majd későbbre. Használtam egy keveset a beteg kisgyereknél és a többi visszavittem magammal Kanadába. Néha magammal vittem, amikor hosszabb autóútra mentem, vagy egy nehezebb élethelyzettel kerültem szembe.

A bhajan utáni napon felhívott az egyik barátnőm. Azt kérdezte tőlem, hogy van- e még abból a vibhutimból, amit Baba materializált. „Igen” - válaszoltam. Majd ezután mesélt a nőről, akinek segített az Akandha Bhajan alatt. Mind a nő, mind a férje és a két fiúk dél-indiaiak voltak, akikkel nemrég költöztek el

Afrikából Vancouverbe. Az elmúlt három hét során a fiatalabb fiúnak magas láza volt és különböző orvosi vizsgálatoknak vetették alá őt. Az Akandha Bhajan-t megelőző napon, a fiú orvosa azt közölte a szülőkkel, hogy a fiúnak nyirokcsomó daganata van, rákos. A barátnőm megkérdezte, hogy vajon elmennék e a családhoz és talán adhatnék a vibhutiból a fiúnak.

A család jó egy órányira lakott tőlem, de nagyon el akartam menni. Imádkoztam a fiúért Swamihoz, ismételtem a Gayatri-t és más mantrákat néhány órán keresztül. Másnap korán reggel Swami megjelent az álmomban. Egy lila köntös volt rajta és az ashramban sétált egy pár férfival együtt. Utána szaladtam. Mikor közel értem, azt mondtam: „Swami lehetővé teszed, hogy elmessek Indiába és láthassalak?” Azt válaszolta: „Igen.” Nagyon örültem mikor felébredtem, de azon tűnődtem, hogy Swami még eddig soha nem jelent meg nekem lila köntösben. Legtöbbször narancssárga volt a ruhája vagy fehér színű.

Reggel, ahogy készülődtem jött egy belső üzenet, hogy vigyem magammal azt a zsebkendőt is, amit Swami adott az interjúszobában a vibhutival együtt. Volt egy olyan erős érzésem is, hogy vigyek magammal füstölőt, Swami képet és kazettát a Himalaya Mountains zenéjével, hogy megtisztítsa a lakást.

Hosszú vezetés után megérkeztem a barátom házához, és együtt mentünk el a családhoz. Csengettünk és az édesanya nyitott ajtót, sariban volt, ugyanolyan lila színűben, mint Swami az álmomban előző este. Csupa libabőrös lettem. Úgy éreztem Swami tudatta velem, hogy velem lesz az utam során, miközben elmegyek ehhez a beteg kisfiúhoz.

A család tele volt szeretettel és nagyon barátságos volt, de a szomorúság látszódott rajtuk. Még a bérelt lakás is tele volt egy intenzív nehéz energiával. Miután odaadtam nekik Swami képét, megkérdeztem őket, hogy meggyújthatom e a füstölőt. Mondták, hogy igen. Áadtam nekik a kazettát, amin a mantrák voltak, melyekről úgy gondoltam, hogy majd segíteni fognak a teret megtisztítani.

Nem igazán tudtak sok mindent Swamiról, így röviden meséltem nekik a tanításairól, kihangsúlyozva azt, hogy mi nem vagyunk egyebek, mint Isten eszközei és a világ dolgainak a gondnokai, legyen szó vagyonról, tehetségről vagy a gyermekeinkről. Kiemeltem az őszinte ima fontosságát, ami Swamit arra készítheti, hogy Kegyével elárasszon minket. Egy ilyen helyzetben, még egy

doktor is csak kezelést tud javasolni, a gyógyulás Isten kezében van. Az a fontos, hogy teljes szívvel imádkozzunk és átadjuk magunkat Istennek, hagyván, hogy tegye az Ő dolgát.

Ültem a kanapén, a kisfiú odajött és odaült elém a székre. Háttal volt nekem, de egyből észrevettem, hogy egy-egy diónagyságnyi dudor van a nyakán, mindkét oldalon. Miután kinyitottam a zacskót, amiben a vibhuti volt, adtam a kisfiúnak, hogy egye meg, míg a többit a dudorra raktam. Utána a kezemet rátettem a dudorra, és imádkoztam Swamihoz, hogy az Ő energiája folyjon rajtam keresztül. „Kérlek Swami - kértem csendben -, ha ez a Te akaratod, akkor használj engem, hogy meggyógyítsd ezt a kisfiút.”

A kezeim forrók lettek és csodával határos módon tényleg éreztem, hogy a dudor kezd összemenni. A kisfiú kezdett fáradni, ezért tíz perc elteltével felállt, és elment játszani a testvérével.

Adtam egy zsebkendőt az édesanyának, és elmagyaráztam neki, hogy Swami törölte meg a kezét benne, miután materializálta a vibhutit - még mindig sok vibhuti volt rajta. Azt tanácsoltam, hogy tegye a fia párnája alá, mikor este lefekszik.

A család meghívott ebédre, ezért délután két óra volt, mire visszaértünk a barátnőm házához. Swamiról beszélgettünk öt óráig, mikor csengett a telefon. A barátnőm rögtön átadta a kagylót és azt mondta: „Téged keresnek.” A kisfiú édesanyja volt. A hangja teljesen megváltozott, „Nooshin – mondta -, ezt nem fogod elhinni, mind a két dudor teljesen eltűnt és a láz is elmúlt.”

Leírhatatlan volt az öröm, amit éreztünk, de a gyakorlati lépéseket is meg kellett tenni. A szülők időpontot kértek kivizsgálásra. A szívem azt mondta, hogy megtörtént a gyógyulás. A fiú sokkal jobban érezte magát mikor elmentek az orvoshoz reggel. Tíz nappal később, a tesztek eredményei egyértelműen kimutatták, hogy a rák eltűnt. Akkor tudtam, hogy a vibhuti, amit Swami materializált, a kis fiú számára volt.

Néhány héttel később a kisfiú egyedül volt otthon a testvérével, míg a szülei távol voltak. Ami vele történt, amikor kiment a fürdőszobába hihetetlen volt. A kisfiú szavaival: „Swami megjelent a fürdőszobában. Kitérta a kezeit és láttam, ahogy valami mozog. Swami azt mondta: „Megmutatom az Avatar tíz alakját.”

„Láttam mindent kis alakban Swami kezében. Láttam oroszlánt, halat és teknősbékát...” Elmesélte milyen volt az összes Avatar. Utána azt mondta: „Swami az egész testemet bevonta Vibhutival. Azt mondta: „Meggyógyítottalak.” Utána lezuhanyoztam.

Egy héttel ezután Swami megjelent az édesapa álmában és azt mondta neki, hogy: „Hozd el a fiad Indiába, meg akarom őt áldani.” Néhány hónappal később az édesapa és a fia Prasanthiban voltak, élvezték a közeli darshant és hogy Swami jött és megáldotta mindkettőjüket.

Az ilyen tapasztalásokon keresztül Swami megmutatja az erejét és a jelenlétét életünkben. Közelebb hív bennünket, átalakít minket, az életünket szentségesse teszi. A barátnőm, aki bemutatott a kisfiúnak, egy keresztény volt Indiából. A fiú szülei hinduk voltak, én pedig muzulmán. Az eset után nagyon közel kerültünk egymáshoz. A család eljött a különböző összejövetelekre a Vancouver-i Sai Központba. Megtanulták a bhajanokat, és lelkesen részt vettek a seva projektekben. Elhatározták, hogy rendszeresen padukat puja-t (Isten lábaihoz való imádkozás) végeznek az otthonukban, amire gyakran ellátogattam. Együtt imádkoztunk Sai Baba Lotus lábaihoz, az Univerzum Istenéhez, aki emberi alakban jött el.

Egyre gyakrabban vettem részt a Sai Központ tevékenységeiben. Létrejött egy női csoport, amely 2000 óta havonta találkozik és különböző seva projekteket végez. A válásom óta nagyobb szerepet tudok vállalni. Úgy éreztük, hogy készen állunk arra, hogy rendszeres önkéntes munkát végezzünk, és imádkoztunk Swamihoz, hogy adjon jó lehetőséget erre. Hamarosan alkalom nyílt rá, hogy főzhessünk egy hajléktalan szállón. Körülbelül 160 állandó „vendég” volt, sokan közülük szellemileg leépült állapotban. Más és más csoport főzött hétvégenként, nekünk a vasárnapok jutottak. Engem választottak meg szakácsnak és megbíztak, hogy vásároljam meg a hozzávalók nagy részét. Csak friss árut használtunk fel, és szeretettel készítettük az ételt, mintha a saját családuknak főznénk. 15 és 30 közötti önkéntes jött el, együtt

vidáman énekeltük a bhajanokat míg felvágtuk a gyümölcsöket és a zöldségeket, csak úgy, mint Prasanthiban.

Végezz önkéntes szolgálatot. Gondolj úgy erre a társadalmi szolgálatra, mintha Istent szolgálnád. Ez az út a legkönnyebb ahhoz, hogy elnyerd Isten szeretetét. A legjobban úgy szereted Istent, ha szeretsz mindenkit és szolgálsz mindenkit. Az egész életedet megszenveded ezzel.

– Baba (Sanathana Sarathi, 1980. augusztus)

Az egyik vasárnap úgy éreztem, hogy el kell mennem bhajan éneklésre a Sai Központba, mielőtt nekiállnék főzni. Mikor kijöttem a lakásomból láttam, hogy valaki nagyon mélyen megkarcolta az autót egy kulccsal, vagy valamilyen éles tárggyal. Az autóm fekete volt, tehát annak ellenére, hogy sötét volt a mélygarázsban, a karcolásokat tisztán lehetett látni az autón. Szomorú lettem, nem csak az autó miatt, hanem amiatt is hogy ezek a kezek oly sok minden jót is tehetnének a világon, de inkább arra használta az illető, hogy ártson velük. Lehet, hogy az autó már öreg volt, de Swami nekem adta, mint egy eszközt, amivel szolgálni tudok. Mindig is jó gondját viseltem az autónak.

Mikor megérkeztem a központba, imádkoztam azért az illetőért, aki megkarcolta az autót. Miután a bhajan véget ért, egy Sai nővéremmel elindultunk, hogy elkészítsük az ételt az otthontalanoknak. A fő fogásunk vegetáriánus chilli volt, amit mindig nagy örömmel fogadtak. A Sai nővéremnek korábban kellett elmennie és megkért, hogy vigyek neki is majd egy keveset a chilliből másnap. Imádkoztunk és énekeltünk főzés közben, átváltoztatva az ételt prasad-dá (szent étellé).

Esett az eső mikor elhagytuk a szállót. Ültem a kocsiban és egy pillanatig hálát adtam egy újabb csodálatos napért, amikor szolgálatot végezhettem, és imádkoztam Swamihoz, hogy áldja meg az autót, amit tovább tudok majd használni, hogy az Ő munkáját végezhessem. Mire hazaérkeztem, már sötét volt. Leparkoltam az autóval a kijelölt helyemre és felmentem lepihenni.

Megszerveztem, hogy találkozom másnap délután a barátnőmmel és a chilli prasaddal a kezemben léptem ki az ajtón. Ahogy sétáltam az autómhoz a garázsban, feltűnt valami vicces dolog. Egy fényes valamiről visszatükröződött a fény az autóról. Ahogy közelebb mentem, láttam, ahogy a kocsin átlátszó

folyékony csíkok vannak, amik csillogtak. Ki akartam nyitni az ajtót, de félrerántottam a kezem, mert ragadt minden. Ezt nem értettem. Az autó itt lent volt végig a parkolóban, nem egy fa alatt és még ha úgy is lett volna, soha nem láttam még ilyet fából kicsöpögni. Ez a folyékony valami folyt le a kocsiról és alul nagyobb „pocsolyává” alakult.

Gyorsan beszálltam és elmentem a barátnőmhöz, aki csak öt percre lakott tőlem. Csengettem és megkértem, hogy jöjjön ki nézze meg mi ez. Egy régi Sai hívő volt, és gondolt valamire, mi lehetett ez az egész. Csendben az ujjával belenyúlt az egyik ilyen folyékony csíkba és megízlelte. „Ez édes – mondta - ez amrittam.” Könnyek kezdtek potyogni a szememből. Mélyen megindított Swaminak a Kegye, és azt éreztem, hogy „Hogy is moshatnám majd le ezek után ezt az autót?”

Bár az amrittam mindenfelé folyt az autón, de a szélvédő valamennyire tiszta maradt, így tudtam vezetni. Mikor elmentem a Sai központba csütörtök este bhajan éneklésre, mindenki kijött, hogy lássa, megérintse és megkóstolja ezt a különös áldását Swaminak. Mikor letöröltem az amrittamot, az újra megjelent, csöpögött az autó oldalán és még a csomagtartóba is befolyt.

Az édes nektár odavonzotta a legyeket és más rovarokat, ezért végül beadtam a nyakam és elvittem lemosatni az autót. Ezután már nem folyt többet az amrittam. Imádkoztam Swamihoz, hogy: „Kérlek, ha Te voltál, aki küldte az amrittamot, küldj egy másik manifesztációt egy Sai összejövetel során, ahol jelen vagyok.”

Két hónappal később meghívtak, hogy tartsak egy kis előadást a Guru Poornima ünnepségen, egy Sai központban, Vancouver mellett. Meséltem a tapasztalataimról, amikor mindenki az oltáron lévő nagy Swami fotót kezdte figyelni. Megfordultam, hogy mit néznek, és láttam ahogy víz kezd folyni a virágfüzérből és lassan csordogált lefelé a kép oldalán. Mindenki tiszteletteljesen várta, hogy befejezzem a beszédemet és megkértek, hogy tartsam meg az arathit Swaminak. Ezután míg az emberek körém gyűltek a központ vezetője kérte, hogy nézzük meg Swami ezüst papucsát. Amrittam folyt belőle és mindenki odajött, hogy megkóstolhassa.

De ezzel még nem volt vége. Prasadként egy nagy zacskó vibhutit ajánlottam fel, amit Baba áldott meg az utolsó utam során. Egy dobozba rakták és

körbeadták mindenkinek. Mikor egy lány a homlokára rakott egy keveset, a vibhutit rögtön egy OM jellé formálódott. A központ vezetője azonnal le is fotózta.

Az este így háromszor is meg volt áldva az Isteni Kegy manifesztációi által. Ezzel Swami megerősítette bennem, hogy tényleg Ő küldte az amrittamot, ami az autómon folyt. Még nagyszerűbb volt az a tény, hogy mindez Guru Poornima napján történt, amikor a guru kegyét köszönjük meg, amely a belső fényt ébreszti fel a hívőben.

A sok manifesztáció ellenére, Swami még mindig tartogatott valamit. A következő reggel, amikor a központ vezetője a szekrényből kivette Swami másik pár papucsát, ledöbbsent, hogy abból a pár papucsból is folyt az amrittam.

A kegyem mindig veled van, ez nem olyan, amit megkapsz majd elvesznek tőled, mindig csak kapsz. De csak akkor fogadja be az ember, ha a tudata tisztában van a jelentőségével. Nyerd el a kegyét a saját tudatallatidnak, hogy fogadja be Isten Kegyét, ami mindig jelen van.

– Baba (Golden Age, 222-ik oldal).

Ügyelj a szavaidra.

Ügyelt a cselekedeteidre.

Ügyelj a jellemedre.

Ügyelj a gondolataidra.

Ügyelj a szívedre.

– Sri Sathya Sai Baba (Sathya Sai Speaks, 7-ik fejezet)

Huszonegyedik fejezet

Vancouvernek nagy Sai közössége van, de ennek ellenére kimerített a világi élet. Imádkoztam Swamihoz, hogy engedje meg, hogy ott élhessek a közelében, Prasanthiban. Rögtön megjelent az álmomban: „Mondtam a híveimnek, hogy ne hozzanak elhamarkodott döntést” - mondta. Világos volt, hogy azt akarta, hogy maradjak még egy ideig Nyugaton.

Már két év telt el a legutolsó utam óta, és sok mindenben mentem keresztül, nagyon vágytam rá, hogy ismét láthassam szeretett Swamimat. Azt hittem talán el tudok utazni, de nem volt meg rá a pénzem. A munkámból alig tudtam fedezni a költségeimet, szóval elkezdtem lottózni. Hogyan máshogyan tudnék elég pénzt szerezni az utazásra? Néhány hónap elteltével Swami egy barátnőm álmában jelent meg: „Mond el Nooshinnak, hogy ne vegyen lottószelvényeket.” A lelkiismeretem üzenete még világosabbá vált: megtanultam, hogy Swami nem nézi jó szemmel a szerencsejátékot, tehát nem vettem több lottószelvényt és elhatároztam magamban, hogy teljesen átadom magam neki. Ha látni akar, akkor tegye meg a szükséges lépéseket.

Másnap rögtön kaptam egy telefonhívást az egyik Sai nővéremtől. Ő, a férje és az egyedüli fiuk csupán öt percre laktak tőlem. Úgy döntöttek, hogy lebontják a régi házukat és építenek egy újat.

„Az új háznak lesz egy különálló része, és azt szeretnénk, hogy ideköltözz, nem kell érte semmilyen lakbért fizetned” - mondta nekem.

Ez nagyon jól esett, de mondtam neki, hogy szeretnék valamennyi lakbért fizetni. Minél jobban ragaszkodtam a fizetéshez, ő annál jobban biztosított róla, hogy ő és a férje tényleg így szeretnék ezt nekem.

Megértettem, hogy ez Swami terve volt. Hálásan elfogadtam a felajánlást. Swami azt mondja: „Lakshmi (Bőség Istennője) a saját akarata szerint ad neked, aszerint, hogy ez elegendő legyen célod eléréséhez. Soha ne kételkedj ebben. Soha ne fogjanak el kétségek ezzel kapcsolatban.”

Most már félre tudtam tenni egy kis pénzt. De még volt egy pár nehézség, mielőtt el tudtam volna utazni Indiába.

Nem sokkal azután, hogy beköltöztem az új lakásomba, kiderült, hogy cukorbeteg vagyok. Azon a napon, mikor diagnosztizáltak, Swami megjelent az álmomban és egy süteményt materializált. Kettétörte, az egyik felét odaadta nekem és kérte, hogy egyem meg. Mikor felébredtem, megértettem, hogy Swami azt akarja tudatni velem, hogy ehetek bármit, de csak mértékkel. Sok előadásra elmentem a helyi kórházban, hogy információt szerezzek erről a betegségről, de gyógyszert kellett szednem, hogy kontrolálni tudjam a vércukor szintemet.

Azok az emberek, akik fittyet hánynak a mértékletességre az életükben, veszélyeztetik az egészségüket és a jólétüket. Az ételnek, amit az ember fogyaszt, tisztának, megfelelőnek és táplálónak kellene lennie.

– Baba (Sathya Sai Newsletter, USA, 1994 summer)

Swami egy másik alkalommal megjelent az álmomban, és azt mondta, hogy: „Nézd meg a szekrényt, és hozz egy kis cukrot nekem.”

Azt válaszoltam: „Swami, miért kéne megnéznem a szekrényben, hiszen oly sok cukor van bennem is.”

Azt válaszolta nevetve: „Már van két liter cukrom tőled.”

Swami soha nem beszélt nekem a gyógyomódról, és én sem kérdeztem Őt erről soha. Ha ez a betegség egy megtapasztalás, amit karmikusan kellett hogy befejezzek és elérjem a megszabadulást, akkor kezelni tudom a dolgot. Imádkoztam Swamihoz, hogy adjon nekem elég önfegyelmet és segítséget ahhoz, hogy kontrolálhassam magam, amikor édességet kívánok, amit gyermekkorom óta imádtam.

Ha őszinte hívő vagy, akkor a felelősséget az egészségedért Istenre tudod bízni és Ő el fogja fogadni ezt a felelősséget. Boldog leszel, hogy a tested egészséges lesz, hogy sadhanat végezhesen.

– Baba (Sathya Sai speaks 4-ik fejezet)

Végre kaptam egy hónap szabadságot, így 2005 januárjában, vágyva várva már hogy mehessek, lefoglaltam az utazásomat Prasanthiba. Egy iráni barátnőm jött velem. Újonc volt még a Vancouver-i Sai központban, és ez volt az első utazása Babához.

Már három év telt el azóta, hogy láttam Swamit. A teste sok változáson ment keresztül. Egy esés következtében eltört a csípője. Még mindig volt darshan minden nap, ugyanazzal a végtelen szeretettel, de már nem sétált közöttünk, hanem egy kis kocsiban (amilyent a golfozók használnak) jött be a mandirba. Nagyon fájt, hogy ilyen állapotban kellett látni Swamit. Egyik nap az első sorba ültem. Mialatt vártam a darshant, egy ima jött a lelkem mélyéről: „Swami, kérlek vedd az én lábaimat és járj azokkal. Én nem vagyok fontos. Senkit sem fog érdekelni, ha én nem tudok járni, de ha Te tudsz, az millióknak számít.” Röviddel ezután bejött Swami. Már távolról is a leggyönyörűbb mosolyt kaptam Tőle, mintha azt mondaná, „hallottam az imádat.” Erre az imára nem válaszolt Swami. Az igazság az, hogy ő veszi magára a terheinket. Soha nem tenné a saját terhét miránk.

Ez a test, amit magamra öltöttem, több szenvedésen megy keresztül. Úgy, ahogy te is szenvedsz a fizikai betegségtől, az én testem is szenved, de én nem tulajdonítok jelentőséget a szenvedésnek. A valóságban csak akkor éreznék fájdalmat, ha saját magamat a testtel azonosítanám és mivel én nem a test vagyok, nem érzek fájdalmat.

– Baba (www.saibaba.ws)

Egy nappal a darshan után meglátogattam az egyik Sai húgomat, akinek a férje Swami egyetemén tanított. Ízületi gyulladás volt a nő térdében. Miután Prasanthiba érkezett, mindez felerősödött és nagyon fájt neki, ezért csak ritkán járt darshanra. Mialatt ott voltam, elmesélt egy történetet, ami arra emlékeztetett, hogy Swami a legkisebb dolgainkról is gondoskodik.

A hölgy hozott magával egy arany karkötőt, amit a kedvenc nagynénje adott neki. Mialatt egy bangalori hotelben szállt meg, a karkötő eltűnt. A férjével együtt mindent átnéztek a szobában, de úgy tűnt, hogy sehol sincs a karkötő. A hölgy beletörődött a dologba és elindultak a férjével Puttaparthiba. Az északi egyes épületbe kaptak szobát, és kezdek kicsomagolni a négy hónapos ott-tartózkodásra. Kinyitották az egyik bőröndöt és ott volt a karkötő, a bőröndben legfelül!

„Biztos, hogy nem volt még ott Bangalorban” - mondta a hölgy nagy meggyőződéssel. „Swami megtalálta, és odatette nekem.” Tudom, hogy így történt. Nekem is volt hasonló esetem Vancouverben. Ezt el is meséltem a barátnőmnek.

2001-ben az egyik interjún Swami materializált egy órát nekem. Természetesen mindig hordtam, de kb. egy év múlva, az üveg kiesett az órából Kanadában. Mindenhol megnéztem, a kocsimban, a táskámban, de sehol sem találtam. Szomorú voltam, hogy nem tudtam hordani Swami óráját, de mit tehettem volna? Szokatlan formájú volt az üveg, nem volt könnyű újat szerezni, így betettem az egyik fiókba, és egy régebbi órát hordtam helyette. Gyakran, mikor megnéztem, hogy mennyi az idő, Swamira gondoltam és kérdeztem Tőle, hogy miről szól ez a dráma. Miért adott egy órát, amit nem tudok hordani? Nem tudta volna nekem megtalálni az üveget? Majdnem egy év múlva, kinyitottam a tárcámat és az oldal zsebében, amit számtalanszor használtam, megtaláltam az üveget. Nem volt ott előtte. Elvittem egy óráshoz, hogy megjavítsa egy erős ragasztóval, hogy biztosan ne eshessen ki többet. Annyira boldog voltam, hogy megint hordhatom Swami óráját.

A ragasztó erősnek bizonyult egészen 2005 januárjáig, míg visszamentem Swamihoz. Ahogy megérkeztem Prasanthiba és kinyitottam a szobám ajtaját, az üveg megint kiesett. Gondosan kivettem az üveget és becsomagoltam egy

zsebkendőbe. A kis ashramos táskámba tettem el, remélve, hogy megkérhetem majd Swamit, hogy véglegesen javítsa meg.

Reggel a barátnőm megkért, hogy hadd nézhesse meg az órát. Mikor kivettem a tárcámból, kővé dermedtem. Az üveg vissza volt ragasztva az órába. Miután közelebbről is megvizsgáltam, még valami történt az órával: Swami visszaragasztotta az üveget, de közben a percmutatót kivette, és csak a nagy óra mutató maradt meg.

A barátnőm, a férje és én elkezdünk sírni. Akkor, ezeken az apróságokon keresztül megtapasztaltuk Swami nagyszerűségét: nincs ahhoz a formához kötve, amit a darshanon látunk. Nem kell, hogy fizikailag megérintsen valamit, hogy azt megáldja. Nem korlátozza a távolság vagy az idő. Ő a tér és az idő teremtetője és az akarata szerint használja őket.

Miután visszatértem Vancouverbe, Swami látványa, ahogy a tolószékben van, még mindig élesen élt bennem. Ahogy oly sok más hívő is, én is kérdeztem magamtól, hogy vajon ez a leela (isteni színjáték) most mit jelenthet, és aggódtam szeretett Swaminkért. Amióta Swaminak eltörött a bal csípője, az álmaimban bicegve jelent meg, törékenynek és gyengének tűnt. Ezt nem találtam helyénvalónak. A szívemben tudtam, hogy Swami mindenre képes és úgy éreztem, hogy erőteljesen kell hogy beszéljek Vele: „Swami – mondtam -, több vagy, mint ez a fizikai forma. Bármikor képes lennél meggyógyítani magad. Miért van ez a dráma?” Próbáltam megérteni, hogy Swami azt akarja-e, hogy együttérzőbbek legyünk másokkal? Azt akarja, hogy többet imádkozzunk? Talán negatív energiát von el erről a bolygóról? Ember nem tudhatja, hogy Isten mit miért csinál, tehát amit mondani tudtam az volt, hogy: „Swami, tudom, hogy nem korlátoz Téged a fizikai formád. Kérlek segíts, hogy túlléphessem ezt.” Attól a pillanattól fogva Swami tökéletes egészségben jelent meg az álmaimban. Már nem bicegett, nem tűnt betegnek, csak ragyogott. Ez segített, hogy megértsem, hogy minden az elmének a teremtetése – a kis emberi elmének

és az Isteni elmének is. Ez az Ő játéka, úgy irányítja a cselekedetet, ahogy akarja.

Még most is úgy gondolják néhányan, hogy ez a test (Swami Magára gondolt) olyan, mint egy átlagos emberé. Ha így lenne, akkor vajon hogyan tudna ennyi emberfeletti feladatot teljesíteni? Nem, nem, ez téveszme. 'Ez' a test lehet, hogy csak egy fizikai lénynek tűnik számodra. Ez a te téves látásmódod hibája, nem az enyém. Korigáld a látásmódod, fejleszd ki a megfelelő látásmódot.

– Baba (Divine Discourses, 2007. Karácsony)

Világos volt, hogy Swamitól feladatot kaptam, amelyet a Nyugati világban kellett, hogy elvégezzek. Imádkoztam Hozzá: „Most nem akarsz, hogy Puttaparthiban éljek a közeledben, kérlek segíts, hogy boldog legyek és érezhesselek a szívemben itt Vancouverben, vagy ahol csak vagyok.” Visszamentem dolgozni és komolyabban vettem a világi életemet, azt gondolván, hogy Swaminak ez a terve velem, hogy éljek úgy, hogy – az Ő szavaival – „a fej az erdőben, a kezek a társadalomban”.

A kapcsolatom a fiammal folyamatosan javult. Egy ösztöndíj segítségével sikerült neki egy magánegyetemre bekerülnie Michiganban, az USA-ban, és sikeresen lediplomázott. Egy jó állást kínáltak az érdeklődési körében, és elköltözött New Yorkba.

Mikor Swami azt mondta, hogy „Megáldja őt” valóban megtette. Mindezek ellenére a fiamnak rosszul esett az, ahogyan fogadták az édesanyja otthonában korábban, és még mindig volt benne egy kis keserűség emiatt. Most már gyakran beszéltem vele. Kétszer meglátogatott Vancouverben, és bár volt még megoldandó feladat, mind a ketten keményen dolgoztunk, hogy begyógyítsuk a múlt sebeit.

A fiam boldog volt New Yorkban, és én örültem, hogy jól érzi magát. A bátyámmal és az ő családjával élt együtt, akik a város peremén laktak, de a

nagyvárosi életet azért élvezte. Lassan eléggé megszokta a környezetet és kezdett saját lakás után nézni, ami sehol sem könnyű, különösképpen New Yorkban nem az.

Tudtam, hogy Baba segíteni fog, de óvatosan beszéltem a fiammal Babával kapcsolatban, neki még mindig fenntartásai voltak, mert részben Őt tartotta felelősnek, hogy elmentem Iránból. Egyik nap a fiam felhívott, és meglepett azzal, hogy megkért imádkozzak Sai Babához, hogy lakást tudjon szerezni Manhattanben. Először azt tanácsoltam, hogy ő imádkozzon. De azt mondta: „Nem Anyu, Baba téged meghallgat, engem nem.” Nevettem magamban, hiszen tudtam, hogy Swami minden őszinte imát meghallgat. De szerettem volna a segíteni a fiamnak és növelni a hitét, így azt mondtam neki, hogy bár nem szoktam világi dolgokért imádkozni Babához, de megkérem, hogy segítsen neki.

Még aznap odamentem Swami képéhez. Nagyon egyszerűen azt kértem: „Baba, oly sok hívőd van New Yorkban. Lehetséges lenne, hogy az egyiküknek van egy lakása, amit ki tud bérelni a fiam?” Hagyván a dolgot Swamira, teljesen el is feledkeztem a dologról, amíg a fiam fel nem hívott két héttel később.

„Anyu, nem fogod elhinni mi történt. Találtam egy lakást a Wall Street-en (a közelben dolgozott) az egyik felhőkarcolóban. Kértem időpontot, és ahogy odaérkeztem az ajtóhoz és csengettem, egy indiai úriember nyitott ajtót. Kérte, hogy fáradjak be és nézzek körül, és az első dolog, amit megpillantottam, egy Sai Baba kép volt a falon.”

A férfi és a fiam is megdöbbenek a közös kapcsolaton. Megindított, ahogy Swami mindkettőjüket boldoggá tette ily módon. A férfi Angliába ment dolgozni és imádkozott Swamihoz, hogy találjon valaki rendes embert, aki kibérli a lakást hat hónapra, és így nem veszik el a letét, amit kaucióként tett le. A fiam úgy érezte hat hónap elegendő idő lesz ahhoz, hogy találjon magának egy saját lakást.

Én is örültem. Ami történt, növelte a fiam hitét Istenben, és felélesztette az érdeklődését Swami iránt. Megkért, hogy küldjek fényképeket Babáról és róla, amiket az őt közösen tett utunk során készítettünk Indiában.

Ez az eset a lakással önbizalmat adott a fiamnak, hogy megkérjen, imádkozzak Babához egy, az orrával kapcsolatos orvosi problémája miatt. Már több doktornál is járt, volt aki operációt javasolt, volt aki nem. Ismét imádkoztam Swamihoz, hogy sikerüljön a megfelelő orvossal konzultálnia, aki segít neki a helyes döntés meghozatalában, és helyre tudja hozni a problémáját. Swami nyomban választ adott, és tökéletes Isteni színjátékot prezentált. Az orvos, akit a fiam „megtalált”, egy indiai doktor volt. Ő is egy hívő volt, amit a fiam hamar észrevett a fotó miatt a doktor irodájában. Ez az orvos operációt javasolt, ami Swami Kegye által a helyes megoldás volt a problémára.

Ha minden tekintetben hiszel a magasabb rendű erőben, ami mindig készen áll hogy segítsen, az erőfeszítésed könnyebb lesz. Ez az igaz elkötelezettség és Istenben vett bizalom eredménye, aki minden erő forrása.

– Baba (Teachings of Sri Sathya Sai Baba, 141-ik oldal).

Huszonkettedik fejezet

Abban az évben néhány Sai testvérem Vancouverben elhatározta, hogy elmennek Seattle-be az Egyesült Államokba, ami pont a Kanadai határ túloldalán található. Egy kis vakációra szerettek volna menni, és egyben elmenni egy indiai guruhoz is. Meghívtak, hogy menjek velük. Azt mondtam, nincs szükségem rá, hogy mást megismerjek, mert a szívem tele van Swami szeretetével. Swami azt mondja, hogy az Avatarral lenni olyan, mint ha a királyi úton mennénk. Egy másik, megszabaduláshoz vezető út sem annyira egyenes és gyors, mint amin most utazunk Swamival. Sok Babajik és Ammak élnek Indiában, de ne menj egyik ashramból a másikba, ne cseréld fel az egyik gurut egy másikra. Válassz egy formát, különben az elméd összezavarodik.

Nem voltam vakáción már egy ideje, ezért végül is a barátnőim meggyőztek, hogy menjek én is. Nagyszerű volt kocsival az odaút, énekeltük a Sai Gayatrit majdnem egy óráig, míg rá nem tértünk a satsangunk kedvenc témájára, szeretett Swaminkra.

Négyen voltunk nők, mindannyian hű hívői Swaminak. Az Ő varázsának az egyetemességét képviseltük. A kis autónkban, mindannyian különböző országban születünk, és más-más vallási tradícióban nevelkedtünk. A határnál az amerikai határőrt meglepte ez a sokszínűség. Ahogy nézte az útleveleinket és a benne lévő különböző születési helyeket, megkérdezte tőlünk: „Hogyan ismerkedtek össze?”

Egymásra néztünk és elneveltük magunkat: „Barátnők vagyunk!” Mondta az egyikünk. A határőr mosolygott, visszaadta az útleveleinket és jó utat kívánt.

Megérkeztünk, majd becsekkoltunk a szállodába, és egy kellemes vacsora után aludni tértünk.

Reggel elmentünk meglátogatni a gurut. Szép napunk volt, de nem olyan volt, mint Swami darshanja. Mikor ott voltam, a guru odahívott magához és azt suttogta a fülembe, hogy: „Lányom, lányom, lányom.” Nem éreztem semmilyen felemelő érzést a szívemben. Ebéd után elhatároztuk, hogy visszaindulunk Vancouverbe, hogy még az éj leszállta előtt megérkezhessünk.

Azon az éjszakán Swami megjelent az álmomban. Mellette álltam, néhányan egy kicsivel távolabb voltak Tőle. Swami rólam beszélt: „Nooshin bármikor is kér tőlem valamit, azt mondom neki, miért nem mész el Ammahoz. És Nooshin azt válaszolja erre, hogy: Ha már van egy édesanyám, akkor már nincs szükségem egy keresztanyára.”

Az álmomban azt gondoltam: „Ezt nem mondtam Swaminak, de Ő azt üzeni nekem, hogy ez a helyes dolog.” Utána felébredtem.

Nyomban megértettem, hogy Swami mit szeretne ezzel megmutatni. Ő az egyedüli édesanya, akire szükségem van – nem kell sehová máshová mennem. Baba az egy alakhoz való hűséget tanácsolja. Ahelyett, hogy gurutól-guruig járkálnánk, azt javasolja, hogy a választott Isteni formához legyünk hűek. Sok beszédében említi meg Swami Radha szeretetét Krishna iránt.

Radha számára csak Krishna létezett, senki más. Teljesen elmerült Krishna szeretetében. Az egy alakhoz való hűség miatt volt, hogy elérte a megszabadulást. Aki a megszabadulást szeretné elérni annak a szeretet ösvényét kellene követnie és Radhától példát venni.

– Baba (Divine Discourses, 2005. november 23.)

Ha meg van az a kegy, hogy elnyerhetjük az Avatárt, mint Gurunk és Istenünk, akkor miért kéne máshoz fordulnunk?

Emlékszem egy álmomra néhány évvel az előttről. Egyedül ültem egy moziban, a nagy vásznon Swami volt. Boldogan néztem Swamit, mikor hirtelen a mellkasa kettévált, és láttam, ahogy az istenek és istennők, mind özönlének ki a szívéből.

2005 április 2-án II. János Pál pápa, aki hosszú ideig volt a Katolikus Egyház vezetője, elhunyt. Szerettem őt. Megindított a tisztasága, az elkötelezettsége az emberiség iránt és az Isten felé érzett szeretete. Már hosszabb ideje betegeskedet, a hírekből kísértem figyelemmel az egészségi állapotát és naponta imádkoztam érte. Reméltem, hogy békés távozása lesz és egybeolvad

az ő Istenével. Mikor értesültem róla, hogy elhagyta a testét, sírtam, mert úgy éreztem, egy nagyszerű lélek hagyta el a földet. Április harmadikán, békésen tértem nyugovóra, és az éjszaka közepén egy álmom volt a pápával kapcsolatban. Egy nagy kanapén ült. Három hölgy ült a jobbján, a bal oldalán nem ült senki. Én a kanapé mögött álltam. Hirtelen megfordult, rám nézett szeretettel és azt mondta: „Miért nem jössz és ülsz ide mellém?” Leültem mellé. Közelebb ült hozzám és szeretetteljesen azt mondta: „Nagyon jó kislány voltál.”

Olyan boldog voltam, hogy ezt mondta nekem, az egyik példaképem volt. Kimentem a konyhába, hogy teát készítek neki, de amikor visszamentem, egy másik hölgy ült le a helyemre. A pápa rám nézett és azt mondta: „Nézd, valaki leült a helyedre.” Azt válaszoltam: „Nem baj, leülök a lábához.” Ahogy térdre ereszkedtem, olyan érzésem volt, mint Swamival az interjúszobában. A pápa lábai egy párnán pihentek, és én gyengéden rátettem a kezemet. Szeretetteljesen egymás szemébe néztünk. Csak úgy vibrált a pápa, és a betegségnek nyoma se volt.

Mindenki kiment a szobából, de én maradtam, hogy nézhessem a pápát, aki a papírmunkájával volt elfoglalva. A kezemben férfiaknak való fehér ruha volt. Észrevettem, hogy a korábbi Sai központ elnöknek a ruhája volt, aki még mindig nagyon beteg volt és rákkal küzdött. Bevittem a ruhát egy másik szobába, hogy odaadhassam neki. Az álom ekkor éget ért. Egy héttel később az elnök, aki Swami régi hívője és követője volt, elhunyt.

Miután felébredtem, azt mondtam Swaminak magamban: „János Pál egy szent ember volt, ha a lelke úgy döntött, hogy meglátogat az álmomban és üzen nekem, akkor megjelenysz kérlek az álmomban, hogy megerősítsd mindezt?”

Mikor ismét lefeküdtem aludni, Swami rögtön megjelent az álmomban. Egy autóban ült és ment valahová. Ahogy észrevettem, elkezdett integetni a kezével és csodálatosan mosolyogni. Utána felébredtem. Nagyon boldog voltam, hogy megtudtam, hogy valóban a pápa volt az, aki meglátogatott az álmomban.

Ezen és más megtapasztaláson keresztül megtanultam, hogy ha kapcsolatban állsz a Forrással, akkor az összes Isteni formával kapcsolatban vagy. Az Isteni emberek, akik azért jönnek, hogy az emberiséget tanítsák, mindegyik vallás és

hit istenei. Az Istennel való közvetlen kapcsolat a valláson túl vezet bennünket a Tiszta Szeretetbe. Ez Swami tanításainak legfőbb mondanivalója.

Szeress minden vallást és minden nemzetet, fogadd el és ismerd el, hogy minden vallás út ugyanahhoz a célhoz. Mindegyik a szeretetet tanítja, az együttérzést, az alázatot és a béketűrést. Megáldalak mindnyájukat és azt kérem tőletek, hogy hirdessétek a szeretetet, a szimpátiát és az együttérzést minden élőlény iránt: Isten jelen van mindenkiben és ez a te kötelességed, hogy imádd Istent bennük.

– Baba (Thought for the day, 2002. március 29.)

Az Isten menedékhely, mindenki számára, aki menedéket keres, a megmentője mindenkinek, akit meg kell menteni. Ő a Sat-Chit-Ananda (Lét – Tudatosság – Boldogság) megtestesítője. Most Puttaparthiban él, mint fényt árasztó uralkodó az Igazság, Jóság és Gyönyörűség felett.

– Sri Sathya Sai Baba (Sathya Sai Speaks, Vol. 13)

Huszonharmadik fejezet

2005 szeptemberében egy nagyon jó barátnőm, akivel együtt írtuk ezt a könyvet, visszatért Prasanthiból, és bejelentette, hogy Indiába fog költözni. Három hónapig tartózkodott ott, és Swami kegye által megkérték, hogy dolgozzon az ashram egyik irodájában. Nagyon örültem a barátnőm sikerének. Nagyon közel álltunk egymáshoz, és biztosított arról, hogy mélyen a szívében tudja, hogy egyszer én is Puttaparthiban fogok élni Babával.

Ez régóta az álmom volt és felvillanyozott a gondolat, hogy elhagyom Kanadát és a spirituális édesapámmal fogok élni. A barátnőmnek csupán egy hónapja volt, hogy elrendezzen mindent az 50 éves világi életéből. Éreztem a várakozást magamban, hogy vajon Baba küld-e majd nekem is egy jelet, hogy menjek Hozzá. Egyik nap felébredtem, és biztosan tudtam, hogy ez a hívás most a barátnőmnek szólt és nem nekem. Még nem. A spirituális út az Istennel való személyes kapcsolat kibontakozása. Swami azt mondja, hogy nincs közvetítő Közte és a hívó között. Ez egy közvetlen, szívtől-szívig való kapcsolat.

A szívemben tudtam, hogy Swami még nem fejezte be a tanítást, és volt még, amit meg kell hogy tapasztaljak a világi életben. Akkor fog majd hívni, amikor tökéletes lesz az időzítés.

Boldog, de ugyanakkor szomorú is voltam azon a napon, amikor elbúcsúztam a barátnőmtől. Egy pár napig az édesanyjánál lesz az USA-ban, mielőtt elutazik Indiába. Azon a napon, mikor repülőre szállt, Swami megjelent álmomban. A barátnőm és én Swami előtt ültünk. Egy másik hölgy is volt velünk, és Swami hozzá beszélt említve az elme kontrolálásának a fontosságát. Utána a barátnőmhöz fordult, aki néhány érmét tartogatott a kezében. „Add ide, bármi is van a kezében.” A barátnőm odaadta az érméket Swaminak. Swami előtt volt egy hátizsák. Swami belenyúlt, és annyi érmét vett elő belőle, amennyi csak a markában elfért, majd odaadta a barátnőm két kezébe. Utána a barátnőm és a másik hölgy eltűntek.

Swami és én most már egyedült voltunk. Ismét belenyúlt a hátizsákba és egy nagyon nagy darab érmét vett elő, amit odapöckölt nekem. Elkaptam és azt mondtam: „Köszönöm Swami, mindened, ami van az a Tiéd. Mindenem, amim nekem van, az is a Tiéd.”

„Mit mondtál?” Kérdezte. Megismételtem. Most már mosolygott és megrázta a hátizsákot és azt mondta: „Egyre több és több lesz.”

Gyere üres kézzel, én megtöltöm ajándékkal és kegyel. Ha tele van a kezed, mit fogok neked adni? Hozd ide a benne lévő gonosztságot, és hagyd itt, vedd el tőlem, ami nekem van – SZERETETET. Tanulj meg úgy látni, hogy minden a Legfelső Isten által van motiválva és mozgatva. Miért félsz, ha én itt vagyok? Az összes bűnöd megbocsájtást nyer abban a pillanatban, ahogy a darshanomban részesülsz. Az összes terhedet én fogom cipelni. Vegyél annyi boldogságot tőlem, amennyit csak tudsz, és hagyd itt minden bánatod.

– Baba (Blitz Magazine, Interview, 1972. szeptember)

Ezt az üzenetet a szívemben őriztem és folytattam Swami tanításainak a gyakorlását a világi életem közben. A munkám, ami a divat világában volt, nyomasztó volt, az emberek annyira el voltak foglalva az apró kis dolgokkal és az anyagi vágyakkal. Koncentráltam, hogy mindent szeretettel végezzek, meglátva Istent mindenkinben és minden helyzetben. Ez az időszak igazi tapas (bűnmegebánás) volt. Ennek ellenére, a tapasztalataim szerint Swami mindig kiegyenlíti a nehézségeket áldással. Swami megáldott azzal, hogy egy csodálatos Sai családdal lakhattam együtt, akik úgy kezeltek engem, mintha én is a családjukhoz tartoznék. Ahogy közelebb kerültünk egymáshoz, Swamihoz is közelebb kerültünk, aki a párbeszédeink fő témája volt.

A család elutazott Puttaparthiba egy hónapra és a két macskájukat rám bízta. Szeretetteljes állatok voltak, jól viselkedtek és nagyon okosak voltak. A család hazatérte előtti estén az egyik macska eltűnt. A család olyan sokat tett értem - nem akartam őket azzal fogadni, hogy a szeretett macskájuk eltűnt. Mindenhol kerestem a házban és a kertben is. Már este 11 óra volt és kezdtem keresgélni a szomszéd házaknál is, halkán szólítottam a macska nevét, újra és újra. A másik macska velem volt. Követett akárcsak egy kutya, ahogy lassan sétáltam az utcán. Ezt azelőtt soha nem tette a másik macska.

Végül feladtam a keresést és hazamentem. Leültem Swami képe elé és imádkoztam: „Swami, kérlek ne hagyj megszégyenülnöm a barátaim előtt. Holnap jönnek haza délben. Úgy szeretik a két macskát, mintha családtag lenne. Kérlek segíts.” Ezzel a gondolattal nyugovóra tértem. Reggel 6 órakor Swami megjelent az álmomban. Swami a lábtörlőn állt a konyhai ajtónál, ahol általában a macska ülni szokott. Meghajoltam és padanamaskart csináltam. Hallottam a macskákat az ajtónál. Ezután felébredtem. Azon nyomban felkeltem, kinyitottam az ajtót, és ott ült mind a két macska.

Ezek nem a véletlen művei. Swami minden őszinte imát meghall és meghallgat. Semmi sincs, ami túl jelentéktelen lenne, és semmi sem túl nagy horderejű. Swami Isten és nincsenek korlátai.

A régi autóm, amit Swami megáldott, teljesen lerobbant. Újat kellett vásárolnom. 2006 februárjában a bátyám segítségével sikerült egy vadonatúj autót vennem. Meg volt ez a kis világi örömöm, hogy kényelemben vezethettem.

De Swami nem akarta, hogy túlságosan megvessem a lábam Kanadában. Három hónappal később Swami előjött az álmomban. „Mi történt a fordításoddal?” Kérdezte. Swami Isten, tudta, hogy nem az angol az anyanyelvem, ezért használta a fordítás szót.

Az álmomban sok kifogást találtam ki, köztük a szokásos, „Swami, nagyon elfoglalt voltam”-ot. Swami szigorúan rám nézett, hogy tudjam komolyan veszi ezt a dolgot és azt várja el, hogy befejezzem. Nem tudtam, mitévő legyek. A barátnőm, aki segített a megírásban, elköltözött Indiába és Swami nem küldött senkit, hogy helyettesítse őt. A főnököm megengedte, hogy három hónapos szabadságra menjek, így el tudtam menni Indiába, hogy befejezzem a könyvet – de csak 2007 júniusában – egy év múlva!

A nyár vége felé Swami ismét egy álommal lepett meg. Darshanon voltam, de alig voltunk páran. Swami a padlón ült és odahívott engem is, hogy üljek le mellé. Néhány hívőről kezdett el beszélni, mit csináltak, stb.

Azt mondtam Swaminak: „Te Avatár vagy és mi a hívők. Mi mindannyian szeretünk Téged.”

Szeretettel a szemében rám nézett és azt kérdezte: „Ki vagy te?” Tudtam, hogy az atmára céloz.

Mélyen a szemébe néztem és azt válaszoltam: „Igen Swami, ki vagyok én? Tudni szeretném, hogy milyen eszköz voltam az előző életeimben.”

„Este jövök és elmondom.”

Egy vágyódás tört elő a szívemből. Összekulcsoltam a kezeimet és azt mondtam. „Ó Swami, annyira szeretnék többször látni.”

Azt válaszolta: „Lesz egy színjáték az ashramban, gyere és vegyél részt benne. Akkor majd több időt töltök veled.” Azt is mondta, hogy: „Hozd magaddal a fiadat.”

Azt válaszoltam: „Swami, Te Isten vagy. Te vagy az elméjében és a szívében. Ha azt akarod, hogy idejöjjön, akkor hozd őt ide.”

Swami rám nézett és elcsendesedett.

Mikor felébredtem éreztem, hogy a döntés az enyém. Végül tizenöt évvel az első utam után Swami megkért, hogy jöjjek. Megkért, hogy éljek kint Puttaparthiban.

Az első dolog, ami eszembe jutott, hogy: „Mi lesz az autóval? Sok pénzt veszíték rajta.” A következő gondolatom az volt, hogy: „Viszont nem kell várnom júniusig, mehetek Indiába most is.”

Bízában Swamiban, meghirdettem az autót egy újságban. Egy kanadai pár vette meg az autót. Először, amikor megnézték a kocsimat, felfigyeltek a Baba képre a műszerfalon. Elmondtam nekik, hogy Ő a gurum, eladom az autót, hogy el tudjak menni Indiába és a közelében tudjak élni. Rögtön kíváncsiakká tettem őket. Még miután megvették az autót is találkozni akartak velem, hogy beszéljek nekik Swamiról. Érthető, hogy Swami miért mondja azt, hogy nincs

szüksége hirdetésekre. Az emberi kapcsolatokat használja, hogy szívtől-szívig vándoroljon.

A drága barátaim, akiknek a lakásán laktam, megvették tőlem az összes bútort sokkal többért, mintha egyenként adtam volna el őket. Swami mindent nagyon gyorsan elintézett, és néhány hónapon belül már mehettem Indiába.

Volt egy másik kihívás is, mégpedig, hogy valahogy közölni kellett a családommal a hírt, hogy Indiába költözök. A fiam azt mondta: „Anyu, örülök neki, hogy követed az álmodat. Tudom mennyire szereted Babát és hogy már milyen régóta akartad, hogy kint élhess.” Elmondtam a fiamnak, hogy Baba őt is meghívta, hogy jöjjön. „Megígérem, hogy megyek.” Mondta a fiam. „Nem tudom mikor, de majd megyek.”

Legjobban az édesanyám miatt aggódtam. Éppen úgy volt, hogy a testvéremet látogatta meg Los Angelesben, Kaliforniában, így egyszerre tudtam elmondani nekik a hírt. Az édesanyám azt mondta: „Mindegyik gyermekemet átadom az Istennek.” Utána pedig azt, hogy: „Neked van egy Sai Babád és Istened.” Neki nem egyet jelentett a kettő..

Swaminak kellett elrendeznie mindezt, hogy az édesanyám pont Los Angelesben legyen, és így meg tudjam őt látogatni mielőtt az életem egy új szakaszába lépek. 2007 január vége volt már, mikor elutaztam Kaliforniába, hogy egy kis időt töltsék az édesanyámmal és a testvéremmel mielőtt Indiába mentem volna. A három hét alatt, amíg ott voltam, az édesanyám, aki akárcsak én, cukorbeteg volt, nagyon beteg lett és egy hétig a kórházban kellett maradnia. Asztmás rohamai is voltak, melyek még jobban legyengítették a szervezetét. Vibhutit adtam neki és imádkoztam Swamihoz minden este. Mielőtt Indiába mentem volna, jobban lett az édesanyám, és már el tudta hagyni a kórházat és javult az állapota. Még mindig aggódtam miatta, de az imáimban a szeretteimet Swami gondjára bízam és a Lótusz Lábai elé helyeztem őket.

Swami azon nyomban megmutatta nekem, hogy gondoskodik a családomról. Prasanthiban megjelent az álmomban. Édesanyámmal és a testvéremmel együtt ültünk Swami előtt. Swami felkelt és egy hűtőszekrényhez ment, majd kivett egy inzulinos üveget és azt mondta: „Az édesanyádnak használnia kell az inzulint mostantól fogva. Nem lesz szüksége túl sokra.” Folytatta: „Csak

huszonöt egységgel.” Ekkor az édesanyám már elment egy orvoshoz, aki azt mondta neki, hogy jobb, ha használja az inzulint mostantól fogva. Swami, a doktorok doktora, Ő volt mindig is a legjobb gyógyászati tanácsadóm.

Swami egy csodálatos üdvözléssel várt engem. Csupán két nappal azután, hogy megérkeztem, az északi épület egyikében kaptam szobát, és Ő előjött az álmomban.

„Mennyi ideig fogsz maradni?” - kérdezte.

„Swami, hat hónapos a turista vízumom” - mondtam.

„Nem, most már maradj végleg” - válaszolta.

Utána felébredtem. Magamban rögtön azt mondtam Swaminak: „Nem tudom megengedni azt, hogy hathavonta elhagyjam az országot. Ha azt akarod, hogy végleg maradjak, akkor tedd lehetővé, hogy ne kelljen elhagynom az országot.”

A vízumon valójában tíz évig volt érvényes, de hathavonta el kellett hagynom az országot. Tudtam, hogy nekem is ki kellennem a részemet a dologból, nem fog csak úgy az ölembe pottyanni a vízum. Azt a tanácsot kaptam, hogy keressek fel egy ügyvédet, aki gyorsan el tudja intézni, hogy kapjak ott tartózkodási engedélyt tíz évre és ne kelljen elhagynom az országot hathavonta.

A Ő Kegyével végleg maradni fogok. Nekem mindez azt jelenti, hogy átadom magam annak, amit Swami nekem jelölt ki. Swami azt mondja, hogy: „Együtt élni Istennel igazi tanulás.” Mennyi ideig fogok együtt élni vele, nem tudom. Swami nem engedi, hogy bármilyen helyhez vagy időhöz kötődést alakítsunk ki.

Tudtomra adta azt is, hogy a spirituális fejlődésért vagyok ott. Egy másik álmomban, érkezésem után egy hónappal, Swami azt mondta, miközben a lábait öleltem át, hogy: „Tudod, hogy a földi szeretet karmát okoz?”

Egy másik nő, aki mellettem ült, megkérdezte Swamitól: „És mi a helyzet a szeretettel anya és gyermeke között?”

„Még az anya és a gyermeke közötti szeretet is, ha túl nagy a kötődés, karmát okoz, ami visszahozza őket erre a világra” - mondta Swami.

Ezután az álom után rájöttem, hogy azért élünk Swamival együtt, hogy az élet céljára összpontosítsunk, ami az, hogy elkerüljük az újjászületést. Bár a formájához közel élünk, nem kötődhetünk hozzá. Ez szintén földi szeretet, ami karmát szül és visszaszületünk erre a világra. A végén az egész teremtetést kell hogy imádjuk, mint Isten formáját. Mennyire áldottak vagyunk, hogy az Avatárral lehetünk, aki eljött, hogy megmutassa nekünk a formanélküli Istent, aki minden formában megtelehető.

Úgy kellj a világban, mint egy színész, de mindig légy tudatában, hogy haza tartasz, hogy az Istennel legyél, akitől jöttél. Amikor úgy érzed, hogy dráma van az életedben, tagadd mindezt. Ne azonosítsd magad a szereppel, amit játszol. Ha így azonosítod magad, akkor az hátráltat a fejlődésedben.

– Baba (Sathya Sai Speaks, Vol. 6)

A folyó, igyekszik, vágyódik és küzd azért, hogy egyesülhessen a tengerrel, amiből jött.

– Sri Sathya Sai Baba (Necklace of Nine Sai Gems, Vol. 5)

Epilógus

Isten a legnagyobb szerűbb tanító. Az emberi lélek azáltal tanul, ahogyan viszonyul az Isten teremtéséhez, a világhoz és a többi lélekhez, akik szintén emberi tapasztaláson mennek keresztül. Folyamatosan reinkarnálódunk, az egyik emberi testből a másikba, amíg meg nem tanuljuk, hogy mi nem ezek a testek vagyunk, és még csak nem is az egyéni lelkek, hanem az Egyetemes Isteni Lélek, az Atma vagyunk.

Mikor a formanélküli Isten alakot ölt – amit Avatárnak hívunk – és a korlátlan erejét és jelenlétét manifesztálja, Ő mindegyik lélek személyes tanárává válik. Nagyon szerencsések vagyunk, hogy most élhetünk, és ennek a korszaknak az Avatárjától Sri Sathya Sai Babától, aki a Forrás, tanulhatjuk meg, hogyan győzedelmeskedjünk az élet című játékban. Eljött, hogy megtanítsa az igazságot, hogy mi mindannyian Istenek vagyunk, és hogy kifejlessze a személyiségünket, hogy a belső Istenség ragyoghasson. Swami élete a „szeretet cselekvés közben” példája. A kórházak, az iskolák, a vízellátó projektek, és az Ő nevében végzett, a társadalmi felemelkedést elősegítő tettek modell értékűek, megmutatva, hogyan kéne élnünk nekünk embereknek – szeretetben és a másik társunk segítségével.

Köszönöm Swaminak mindazt a bölcsességet, amit felébresztett a szívemben azáltal, hogy folyamatosan megtapasztaltam az Ő mindenütt jelenlevőségét, a mindenhatóságát és a mindentudását. Látom már, hogy Swami azt akarta, hogy az Istent imádjam az Ő alakjában, hogy kapcsolatot teremthessek a bennem lévő szeretettel és megtanuljam mindenkinben meglátni az Istent. Az élet annyira értékes, mondja Swami, és nem könnyű emberként megszületni. De csak az emberi megszületésen keresztül tudunk ráébredni, hogy Istenek vagyunk. Ez az emberi test a legszentebb templom és mecset, mert a mindenütt jelenlevő Isten szikráját hordozzuk magunkban. Swami továbbra is vezet engem az ösvényen, ami segít, hogy meglássam, nem ez a test vagy az elme vagyok, én a csodálatos Atma vagyok belül. Ez az Atma mindenkinben ugyanaz. A test felelős azért, hogy, az ami egy, különbözőnek tűnik.

A sok keresgélés után a templomokban, a földön és a mennyeekben, végre visszajöttél, befejezván a kört, ahonnan indultál, a saját lelkedhez és megtaláltad, hogy Az, akit kerestél az egész világon, akihez sírtál és imádkoztál

a templomokban, akiben minden misztérium titkát láttad, eltakarva a felhőkben, közelebb van a közelinél is, Az a te Éned, az élet, a test és a lélek valósága.

– Baba (Prema Dhaara, Vol. 1.)

Istenből jöttünk és Istenhez térünk vissza mindannyian.

– Szent Korán, (szúra Al-Baghareh 156)

Ne késlekedj tovább, ragadd meg ezt az egyedülálló lehetőséget, amíg tudod.

– Sri Sathya Sai Baba (Necklace of nine Sai Gems, Vol. 5)

Szójegyzék

Akandha: Végtelen

Akandha Bhajan: 24 órás éneklés, a világ jólétéért

amrit: Isteni nektár

ananda: boldgoság, valódi és tartós öröm

arathi: istentisztelet végén, egy istenség előtt egy tűzánggal való körzés a levegőben

ashram: spirituális közösség

Atma: Isteni lélek, a belső motivációs ereje mindennek

Atmic: atmikus (lásd atma)

Avatár: Isteni inkarnáció

Bal Vikas: Sathya Sai spirituális tanítása gyerekeknek az emberi értékekről

Bhagavad Gita: „Isten éneke”, párbeszéd Arjuna (aki az egyéni lelket reprezentálja) és Krishna (a Legfelsőbb hatalmat képviseli) között, ahol az Úr – Krishna az Én-nel kapcsolatban ad felvilágosítást

Bhagawan: Isten, aki a hat isteni tulajdonsággal rendelkezik, mindanhatóság, igazságosság, fényesség, gazdagság, bölcsesség és függetlenség/elkülönültség

bhajan: hívők éneke, (szent nevekkal)

Bhajan: emberek által közösen tartott bhajan éneklés (lásd bhajan)

bhakti: hűség, Isten iránti szeretet

Brindavan: Sai Baba ashramja Whitefielben, Bangalore mellett Karnata államban, Indiában. Annak a közösségnek a neve, ahol az Úr Krishna felnőtt

darshan: Szent ember látványa

dharma: helyes cselekedet, az öt emberi érték egyike

guru: tanító, aki a tanítvány tudatlanságát eltávolítja

Hajj: szent zarándoklat Mekkába, az Iszlám öt pillérének egyike

Iszlám: azt jelenti önátadás, megadás

japamala: 108 golyóból álló imalánc

jiva: egyéni lélek

Kaabah: Kába kő, szent, fekete, kocka szerű kő, Mekkában e körül mennek körbe a zarándokok

karma: cselekedet. A karma törvénye a tett és a reakció, az ok-okozat hatására utal. Az előző karmák (cselekedetek) nagyban befolyásolják az ember sorsát.

Lakshmi: a bőség Istennője, Visnu, a teremtés fenntartójának hitvese

leela: Isteni színjáték, isteni sport

lingam: a világegyetem szimbóluma, amiből minden keletkezett és ahová minden visszatér, az Úr Siva szimbóluma

Úr Krishna: az Isteni Avatárok egyike

mandir: templom, az Úr szentélye

mantra: szent hangok kimondása, hogy Isteni jelenlét „megidézése” céljából

masjid: mecset

maya: illúzió

moksha: megszabadulás, a „mohakshaya” rövidítése, - megszabadulás minden kötöttségtől

Namaste: üdvözlés miközben a kezek imádkozó pozícióban vannak, vagy földre borulás Isten előtt

Namaz: imádkozás napi öt alkalommal

padanamaskar: a Guru lábai megérintése vagy megcsókolása, amitől pozitív enegriag áramlik a hívőbe a Gurutól

padukas: papucs

prána: élet erő, élet energia

prasad: Istennek felajánlott étel, ami Isten által meg van áldva, megszentet étel

Prasanthi Nilayam: Sai Baba ashramja Andhra Pradesh államban, Indiában, „A Legfelsőbb Béke otthona”

prema: Isteni szeretet, tiszta szeretet, ami mentes az önző szándéktól, az öt emberi érték egyike

puja: Isten imádata – szent dalok énekléséből és rituális felajánlásokból áll

pundit: pap

Ramadan: Szent hónap a böjtölésnek és imádkozásnak szentelve. Az Iszlám öt pillérének az egyike.

risi: szent ember

sadhana: spirituális gyakorlat, egyéni erőfeszítés a megtisztulásért és Isten felimeréséért

Sai Ram: Sai Avatár mantrája

samadhi: a legfelsőbb tudatosság állapota, a kettősségtől való megszabadulás, lelki egyesülés Istennel,

sathya: igazság, az öt emberi érték egyike

santhi: béke, az öt emberi érték egyike

Sat-chit-ananda: Létezés – tudatosság - üdvösség

satsang: jó társaság,

seva: önzetlen szolgálat

Shirdi: Bhagawan Sri Sathya Sai Baba előző inkarnációjának a lakhelye
Maharashtra államban

szúra: egyike a 114 fejezetnek a Szent Koránban

Swami: mester, a Legfelsőbb tanító, Babát szokták így hívni

tapas: spirituális vezeklés, a karma elégetése

Telugu: Andhra államnak az egyik hivatalos nyelve, Sai Baba anyanyelve

Vedák: az Isteni tudás gyűjteménye, ősi indiai bölcsek által elmondott örök
érvényű igazságok

Vibhuti: szent hamu - Sri Sathya Sai Baba rendszeresen materializálja